

11 maart 2025- nr. **415** Het blad van/voor muzikelliefhebbers

mania

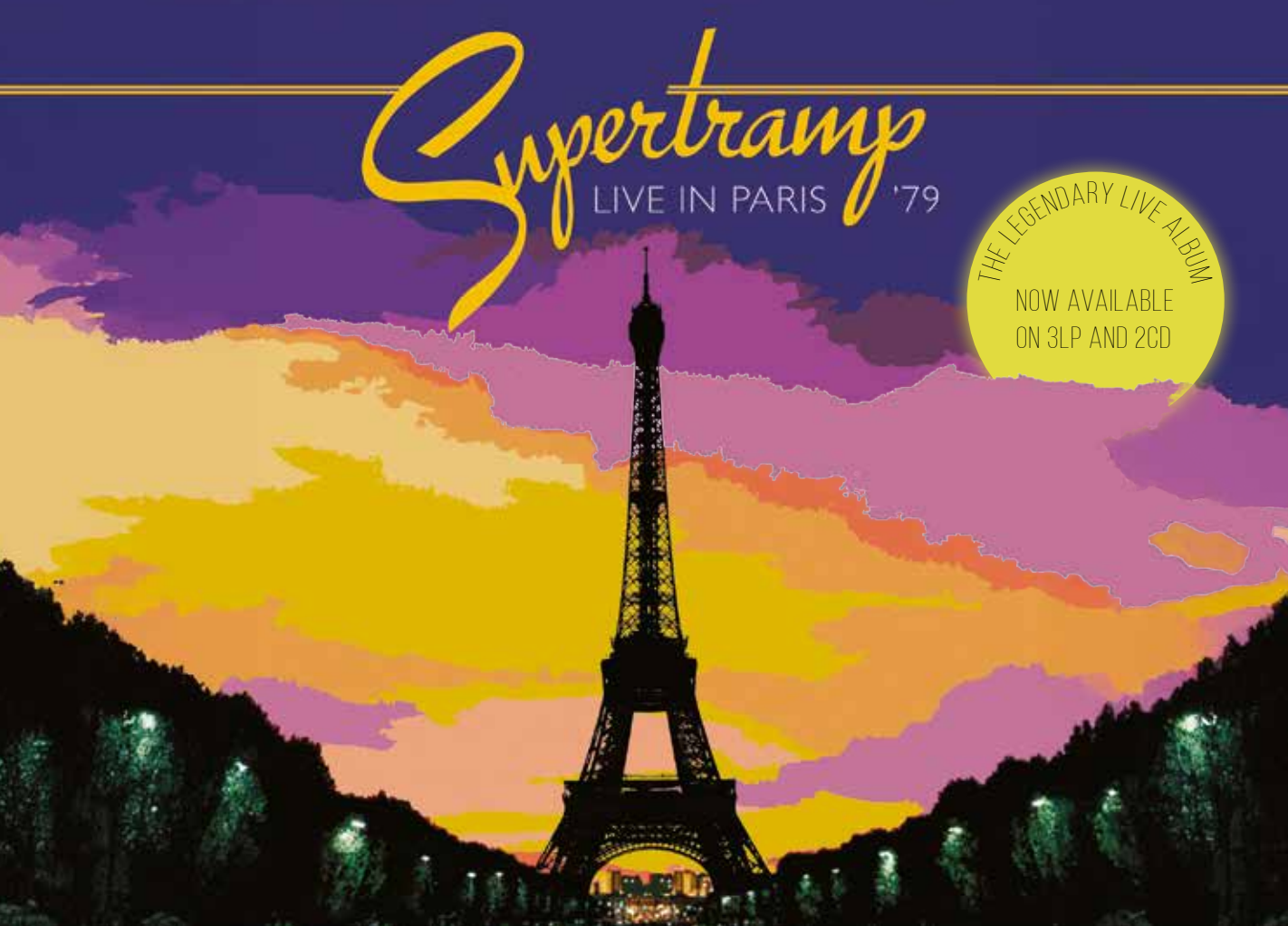

NO RISK DISC **CINDY LEE** GRAND CRU **Darkside**
DESERT ISLAND DISC **Hyldon** INTERVIEW **Steven Wilson**

Supertramp

LIVE IN PARIS '79

THE LEGENDARY LIVE ALBUM
NOW AVAILABLE
ON 3LP AND 2CD

RUSH 50

The first-ever career spanning anthology

Experience and discover the evolution of Rush's sound from their single in 1973 to their last performance in 2015

4CD Deluxe | 7LP Deluxe

Lieve muziekfanaten,

Veel prachtige interviews met geweldige artiesten dit nummer. We spraken met Steven Wilson over astronauten, met Marie Davidson over megalomane heersers, met S10 over een nieuw begin en met The Murder Capital over Ierland. Natuurlijk vinden jullie ook de nodige reviews, dus lees snel verder!

Ik wens jullie allemaal veel leesplezier,
Stef Mul

Hoofredactie

Stef Mul

Redactie

Jorn van der Linde, Dick van Dijk,
Menno Borst

Ontwerp en opmaak

Jenny Bakker, www.jennybakker.nl

Druk

Senefelder Misset BV

Medewerkers

Said Ait Abbou, Jos van den Berg, Rosanne de Boer, Frank de Bruin, Loes Bruins, Bart Coumans, Daan van Eck, Laurens Elderman, Nijs Flesseman, Cornelis Groot, Lotte Hurkens, Joost van Loo, Sjeff Moerdijk, Frank Renooij, Jurriën van Rheede, Joop van Rossem, Peter Sijnke, Bob van der Staak, Marcel van Vliet Ron Bulters, Stan Coldewijn, Erik Damen, Dennis Dekker, Fons Delemarre, Hermen Dijkstra, Jay Frelink, Luc van Gaans, Barend Florijn, Tim Jansen, Ruud Jonker, Stef Ketelaar, Stefan Koer, Wim Koevoet, Jasper Koot, Paul Maas, Hans van der Maas, Max Majorana, Erik Mundt, Godfried Nevels, Corné Ooijman, Marco van Ravenhorst, Linda Rettenwander, Koos Schulte, Emiel Schuurman, Laurence Tanamal, Jelle Teitsma, Sanne den Toom, Menno Valk, Louk Vanderschuren, Cees Visser, Jurgen Vreugdenhil, Jan de Vries, Jeroen van der Vring, Peter van der Wijst, Wim Velderman, Enno de Witt, Jos Mauro Witteveen, Erwin Zijleman.

Adverteren?

Vraag naar de mogelijkheden.
Stuur een e-mail naar
redactie@platomania.nl

Adres

Utrechtsestraat 54-60,
1017VP Amsterdam
email: redactie@platomania.nl

Abonneren:

Wil je de Mania thuis ontvangen? Dat kan! Abonneer je nu door 20,- over te maken voor 10 nummers van de Mania – er verschijnen jaarlijks 10 Mania's. Maak het bedrag over naar Plato Nederland IBAN NL67INGB0682214655 o.v.v. mania abonnement. Vergeet niet je naam en adres erbij te vermelden!

Voor Belgische lezers is het bedrag 30,- i.v.m. hogere portokosten.

IBAN NL67INGB0682214655
BIC INGBNL2A

Mania/Recordzine 416 ligt op 8 april in de winkels. Mania & Recordzine is een uitgave van de Mania i.s.m. Record Store Day

INHOUDSOPGAVE**6 NO RISK DISC**

Cindy Lee

8 INTERVIEW

The Murder Capital

12 SPECIAL

Night Time Stories

20 GRAND CRU

Darkside

37 Krenten uit de Pop

O.a. Eddie Chacon

38 INTERVIEW

Steven Wilson

41 GEZIEN

O.a. Delivery

42 INTERVIEW

S10

46 GESPOT

O.a. Illie

48 INTERVIEW

Marie Davidson

53 JORN'S KWARTEEUWTJE

A Perfect Circle

53 VERGETEN MEESTERWERKEN

Jackie DeShannon

55 DESERT ISLAND DISC

Hylton

59 CLASSIC JAZZ VINYL

Pharaoh Sanders

61 HIP HOP HISTORY

A Tribe Called Quest

62 Achter de Schermen

Eef van der Vliet (Pollination Music)

66 BOEKEN

O.a. Anton Corbijn

67 FILMS

O.a. Soundtrack To A Coup D'État

Luistertrip: Ichiko Aoba

Dat de Japanse Ichiko Aoba zich laat inspireren door Disney en Studio Ghibli, laat zich horen in haar magische, bijna buitenaardse geluid. Maar vergis je niet: het zijn geen zoetsappige liedjes voor kids om mee te neuriën. Mistig, hypnotisch en soms spookachtig is haar Japanse take op freak folk. Ze maakt zich op voor een nu al deels uitverkochte tour door de EU en doet ook Nederland aan. Een ware luistertrip.

Interview: Steven Wilson

Het is natuurlijk een bijzondere buitenkans: het spreken van zo'n gigant in de muziek. Steven Wilson is al vier decennia bezig, maar dat zie je er niet van af. Hij lijkt de eeuwige jeugd te hebben, in uiterlijk en muziek! Een liefhebber pur sang, wat ook spatte van het gesprek dat we met hem hadden over zijn nieuwe plaat onder eigen naam. The Overview heeft een uniek concept en verhaal waarover hij passievol vertelde.

Desert Island Disc: Hyldon

Voor iedereen die de smaak van de liefde zoekt of al te pakken heeft, is daar Hyldons Braziliaanse soulfunk meesterwerk. Eindelijk weer op vinyl. Precies op tijd voor zijn nieuwe plaat met de Jazz Is Dead jongens (Adrian Younge en Ali Shaheed Muhammad) en de steeds vaker doorbrekende zonnestrallen. Met de gehele Azymuth band achter hem, schittert de singer-songwriter 12 nummers lang. Voor fans van Tim Maia en Robson Jorge & Lincoln Olivetti. Als je dan toch naar een onbewoond eiland wordt verbannen, dan maar Hyldon op zak!

17

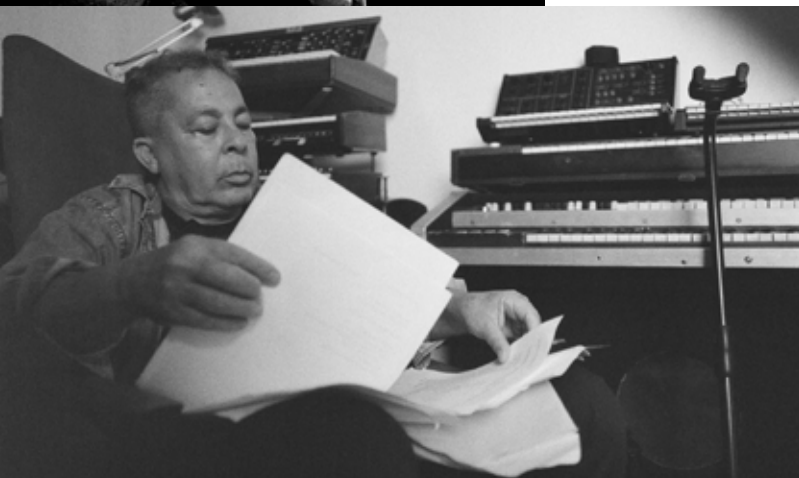
Grand Cru: Darkside

DARKSIDE is een bijzonder collectief dat alleen muziek uitbrengt als het moment echt daar is. Het was dus even wachten na Spiral - maar gelukkig niet zo lang al na Psychic. Wederom een korte titel, Nothing. Maar het is zeker niet niks, deze nieuwe DARKSIDE. Een echte groeiplaat, dus begin alvast met luisteren voordat je de review leest. Je kan niet vroeg genoeg beginnen...

20

38

55

CINDY LEE
Diamond Jubilee
(W.25th)
3LP, 2CD

Eind 2024 plaatsten diverse popmedia, Pitchfork voorop, Diamond Jubilee van Cindy Lee op plek één in hun jaarlijst. Wij deden dat niet, want het album was nergens fysiek te koop. Diamond Jubilee was zelfs niet te vinden op de verschillende streamingdiensten en verscheen maart vorig jaar in eerste instantie alleen als een download. Een opvallende strategie, die verrassend goed uitpakte, gezien alle buzz die deze zevende release van het alterego van de Canadees Patrick Flegel wist te genereren. Bijna een jaar later kan nu ook de analoge luisteraar vaststellen dat de rave reviews niet overdreven waren. Ruim twee uur lang, verdeeld over twee cd's en liefst zes plaatzijden, strooit Flegel – ooit zanger/gitarist van de band Women – met knappe, betoverende liedjes verpakt in een kaleidoscoop aan stijlen. Zelden was de uitdrukking 'als een omgevallen platen' meer van toepassing. Soul, doo-wop, nineties lo-fi, glam, synthpop, funk, disco, noise, psychedelica: het komt allemaal voorbij. Het knappe is dat de plaat ondanks al deze diversiteit niet alleen als één geheel klinkt, maar dat Cindy Lee deze stijlen hier ook allemaal even goed beheerst. De wat afgeknepen zang zal sommige luisteraars mogelijk afschrikken, maar het loont absoluut de moeite om daar doorheen te luisteren. Diamond Jubilee is namelijk een ultieme muzikale ontdekkingsreis. (Marco van Ravenhorst)

NO DISC
RISK

BC
Children's
Hospital

WE ARE
BUILT
TO HEAL

FATISON

INTERVIEW MURDER CAPITAL

(Door: Lotte Hurkens)

Op een koude dinsdagmiddag sprak ik in Café Americain op het Leidseplein met James McGovern (zanger) en Cathal Roper (gitarist) van Murder Capital over hun aankomende album 'Blindness'. De vijfkoppige postpunk band uit Dublin heeft al twee albums uitgebracht. Het debuutalbum, genaamd *When I Have Fears* (2019) was geschreven uit een plek van rouw nadat de beste vriend van frontman James overleed. In 2023 volgde het tweede album, genaamd *Gigi's Recovery*, een product van introspectie en reflectie tijdens een globale pandemie. Met het derde album leggen de heren hun focus ergens anders.

Blindness: Een focus op het onzichtbare

Het nieuwe album focust op Blindness. "Bringing focus onto things that exist within us that continue living, that we don't pay attention to", legt Cathal uit. Dit kan van alles zijn, zoals hoe we zijn opgevoed en wat voor beslissingen we maken als volwassenen. James voegt hieraan toe dat het niet alleen over persoonlijke ervaringen gaat, maar ook over bredere thema's, zoals nationalisme en vervormde vormen van patriottisme. "Er is zoveel mist en zoveel vergeten in de hitte van het menselijke bestaan," zegt hij.

Een andere manier van werken

Niet alleen de focus van het album is verlegd bij het nieuwste werk, ook de manier van werken. Het maken van dit album bracht ook nieuwe creatieve inzichten met zich mee. James vertelt dat ze wilden dat dit album visceraler zou aanvoelen. "We wilden de deur openen en ervoor zorgen dat je er direct bent. Je hoeft niet naar de essentie van de track te zoeken; die ligt er al." De urgentie en interne strijd die in de teksten verweven zitten, zorgen voor een zekere spanning in het album. Daarnaast bracht het proces een hernieuwde blik op hun eigen identiteit. "Onze liefde voor Ierland heeft ons doen inzien wat het betekent om trots te zijn op je land en cultuur," zegt James. "Maar niet op een manier die anderen uitsluit. Het beschermen van je erfgoed kan ook door verhalen levend te houden en cultuur te delen. Het is cruciaal voor Iers-zijn"

Samenwerking en inspiratie

Voor dit album werkten ze samen met producer John Congleton, een ervaring die zowel inspirerend als verrassend was. Cathal: "Hij houdt de motivatie erin en weet precies wanneer iets werkt of niet. Soms kwamen we met gestructureerde ideeën, en hij gooide die dan helemaal om." James voegt lachend toe: "Hij brengt ook een bepaalde gekte met zich mee. Zijn studio staat vol met bizarre artefacten."

Ook hebben de jongens van Murder Capital met Nick Cave mee mogen touren. Voor velen een inspiratie, echter op de vraag of het touren met Nick Cave hen beïnvloed heeft, reageren ze wat vlak. "Ik wou dat ik mooiere pakken had," grapt James. Toch erkennen ze

de waarde van het contact met ervaren artiesten. "Het is geweldig om een connectie te hebben met mensen die een schat aan ervaring hebben."

Ierland en romantiek

Een opvallend nieuw element in hun muziek is de expliciete verwijzing naar Ierland. "Voor het eerst brengen we tijd en plaats echt naar de voorgrond," zegt James. "Liedjes als 'Love of a Country' en 'Death of a Giant' zijn direct geschreven vanuit een Iers perspectief, hoewel ze wereldwijd toepasbaar zijn." Ook de liefde speelt een grotere rol in dit album. "We hebben allemaal vriendinnen gekregen," lacht James. "We hebben deze band zoveel gegeven en pas de laatste jaren voelde ik ruimte voor romantiek."

De kracht van live muziek

Liveoptredens blijven een essentiële ervaring voor de band. Cathal vertelt over een bijzonder vroege show waar slechts vier mensen aanwezig waren, waaronder James' vader. "We namen het als een test en besloten een goede show neer te zetten, ongeacht het publiek." James vult aan dat er tijdens hun optredens altijd een sterk gemeenschapsgevoel is, mede omdat veel bandleden door een rouwproces gingen. "Het publiek deelde dat moment met ons. Het ging niet alleen om whiskey en bier, maar om iets diepers. "We're all fumbling around in the dark looking for a lightswitch. At a gig everyone is connected, living in the moment. That kind of connection is taken away from us in modern life. You find it hard to look someone in the eye on the street. We're living in a lonely world."

**"We're all
fumbling
around in the
dark
looking for a
lightswitch."**

Wat ze hopen over te brengen

Wat hopen ze dat luisteraars uit het album halen? James grapt: "Hopelijk zien ze onze grootsheid." Maar Cathal formuleert het serieuzer: "Als er een vijftien- of zestienjarige is die zich verbonden voelt met onze muziek, die het gevoel krijgt dat hij of zij niet alleen is, dan is dat het mooiste wat we kunnen bereiken." Wat brengt de toekomst? Wat staat er nu op de planning? James lacht: "Een zes en een half uur durende treinrit naar Berlijn."

TAMINO

Every Dawn's a Mountain (Virgin)

LP coloured, LP, CD

De veelal in de luwte opererende Tamino verrast keer op keer met nieuwe muziek die je op de meest prettige manier overdondert en betovert. Liedjes zonder poeha, zonder opsmuk. Een stem en een gitaar, hier en daar aangevuld met een relevant ander instrument. Er is nooit iets overdreven aan de muziek van Tamino. Het is altijd urgent. Daarom is het voor hem nu toch echt tijd om uit die kantlijn te stappen en fulltime vol in het podiumlicht te komen staan. Liefst in een huiskamer vol kleurrijke bloemen en kaarsen. De muzikant met een Belgische moeder en een Egyptische vader brengt in 2025 alvast zijn beste album uit. Ongeacht wat er de komende jaren nog uit zijn pen en handen komt, waar ik nu al naar uitkijk, zijn beste album ligt met *Every Dawn's a Mountain* in de (digitale) schappen te lonken om ontdekt te worden. En daarmee is het aan te raden al zijn eerdere muziek in de buurt te houden, want ook al dat oudere werk (sinds 2018) haalt een absoluut topniveau. Vanwege de pure muzikaliteit, de originaliteit, die volleerde, tranentrekkende stem en de ontregelende opbouw van de liedjes waardoor je continu benieuwd bent naar het volgende akkoord. Hoogtepunten staan er niet op dit album, maar treur niet, het is één groot hoogtepunt. Daarom het volgende muziekadvies: draai *Every Dawn's a Mountain* van Tamino, en dan... oren op steeltjes, lichten gedimd, een luie stoel en een goed glas. Het is een welhaast spirituele ervaring waar je keer op keer plezier aan beleeft. Tijd voor Tamino. Altijd. (Hans van der Maas)

ALL SEEING DOLLS

**Parallel
(Suburban)**

Een kabbelend beekje op een mooie lentedag breekt aan. Gevuld met de bezwerende stem van Dot Allison, zoals we die wel kennen uit haar vroegere triphop werk. In All

Seeing Dolls werkt ze samen met Anton Newcombe, die we vooral kennen als meester der psychedelica in The Brian Jonestown Massacre. Op Parallel komt psychrock en dromerige lounge samen in een betoverend geheel dat meer dan eens doet denken aan Serge Gainsbourg, of het rustigere werk van The Liminanas. Het hele album blijft heerlijk langzaam voortstuwen zonder ook maar een moment saai te worden. Lange spanningsbogen met relaxerende arrangementen om heerlijk bij te relaxen, bijvoorbeeld in 't zonnetje aan 'n beekje, of juist midden in de nacht in een donkere nachtclub. Overigens kan er ook best zwoel gedanst worden op het energiekste nummer van de plaat; Blossoms In Her Mind. Voor mij werkt het album in een mooie lijn door naar het hoogtepunt in hekkensluiters Lady Buzz Killer. (Remco Moonen-Emmerink)

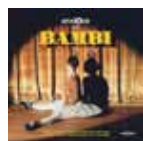

THE ALTONS

**Heartache In Room 14
(Daptone)**

The Altons debuteerden in 2020 met het zeer fijne album In The Meantime, en komen nu (pas) met hun tweede album. Hun sound is een

zeer fijne mix van soul, easy lounge, surf en een tikkie latin waarbij dat alles met de term 'noir' mag worden uitgebreid. Niet voor niets hebben ze zich inmiddels aangesloten bij Daptone Records, die na het heengaan van hun belangrijkste deepsoul artiesten zich meer en meer lijken toe te leggen op dit genre. Zangeres Adriana Flores is geen ouderwetse soul shouter, maar vooral iemand die tegen het croonen aan zit, voorzien van een flinke dosis sensualiteit. Voeg daarbij de duo presentatie met zanger Bryan Ponce bij en u begrijpt dat de ups en downs van de liefde de meeste songs bevolken. Fans van The Monophonics en Durand Jones kunnen zich moeiteloos in de rij voor The Altons voegen, en hebben er dan meteen een nieuwe favoriet bij. (Jurgen Vreugdenhil)

ANXIOUS

Bambi

Bambi is het tweede album van deze rockers uit Connecticut met stevige roots in hardcore en emo. Het is eigenlijk de naam die ze achteraf aan de band hadden willen geven. Toch vind ik Anxious beter passen luisterend naar de melodieuze muur van geluid die het best te omschrijven is als voorzichtig naar poprock evoluerende emo/hardcore met een kleine hint naar Fountains of Wayne. Het songmateriaal is verder ontwikkeld en afwisselender, waarmee Bambi het debuutalbum logisch opvolgt. (Marcel van Vliet)

BENNY THE BUTCHER

Summertime Butch

Aan kwantiteit geen gebrek bij hiphopartiest Benny the Butcher. Naast zijn album Everybody Can't Go bracht hij in 2024 ook een zomermixtape uit, met de titel Summertime Butch. In tien korte tracks laat de man uit Buffalo, bekend van het underground-hiphoplabel Griselda (o.a. ook Westside Gunn), zien waar hij goed in is. In principe niet anders dan we van hem gewend zijn, ook wintertime Butch zou zo klinken: eigenzinnige flows over succes, geld en drugs op sterke producties met opvallende samples. (Daan van Eck)

BEACHPEOPLE

**Has-been
(V2)**

Malte Huck zegt je misschien weinig, de tongbreker AnnenMayKantereit misschien des te meer. Hoewel ze veelal in het Duits zingen, braken ze met hun cover van Suzanne Vega's Tom's

Diner zelfs door in de Britse charts. Miljoenen streams ten spijt, Huck was op zoek naar iets van hemzelf - een eigen persona. Dat is BEACHPEOPLE geworden. De ironische titel verklapt al het een en ander: Huck speelt op deze plaat met het idee van een groot succes achterlaten. Afscheid nemen om opnieuw te beginnen. Of het nou gaat om oude muziek, jeugdherinneringen of ideeën over jezelf. Alles passeert in een compacte 38 minuten de revue. Afwisselen doet hij ook muzikaal. WINTERBOY begint met een fraaie soulsample. De gitaren op MY HEART BREAKS meanderen prachtig voort en YOU MUST BE OUT OF YOUR MIND is een ingetogen ballad. CAN YOU HELP ME MOVE is abstract en ruig. Tekstueel schuwt Huck helemaal niks en legt hij zonder terughoudendheid zijn ziel op tafel. Een emotionele indie-verrassing van een oosterbuur! (Stef Mul)

BIG PIIG

**11:11
(Sony)**

Stiekem is deze Ierse singer-songwriter al een jaar of zeven bezig, maar Jessica Smyth (haar echte naam) brengt nu pas haar debuutalbum 11:11 uit. Ze werkte eerder samen

met Metronomy en deed het voorprogramma van de Dreamland tour van Glass Animals. Vroege single Switch uit 2020 dreef op een catchy drum'n'bass sound. Die invloed uit de clubcultuur hoor je terug in praktisch alle nummers op 11:11. Haar stijl is over het algemeen ingetogen, zoals openingstrack 4AM en het aan triphop refererende afsluiter Brighter Day. Slaapkamerpop met laidback beats en zwoele neo-soul. Prijsnummer is Favourite Girl, een flirterige funky feel good track, terwijl het delicate Ponytail is te omschrijven als hyperpop. Alle remmen gaan los in Decimal, een clubklare danstrack waarin ze deels in het Spaans zingt. Toch lijkt Biig Piig, een toekomstig Gen-Z icon, zich het meest thuis te voelen in nummers die je draait nadat je naar de club bent geweest. (Erik Damen)

NIGHT TIME STORIES

Een grensverleggend label dat graag de schemer in de muziek opzoekt

Night Time Stories is het zusterlabel van Late Night Tales. Waar laatstgenoemde al ruim twee decennia lang artiesten de kans geeft hun eigen late night dinner by candlelight playlist samen te stellen -met werkelijk schitterende compilaties als gevolg (Floating Points, Trentemøller, Midlake)- stort Night Time Stories zich op het uitbrengen van nieuwe muziek. En net zoals met de compilatieserie, doen ze dat gevrijwaard van iedere conventie! We lichten twee gloednieuwe releases uit.

YAZZ AHMED

A Paradise In The Hold

De Brits-Bahreïnse Yazz Ahmed is niet alleen trompettist en componist, maar onderzoekt tevens de wortels van de muziek uit de Arabische diaspora. De geluiden van haar voorouders. Was het op haar debuut nog aftasten, relatief veilig binnen de muren van de jazz, is daar op haar vierde plaat A Paradise In The Hold geen enkele sprake meer van. Iedere plaat voegt ze een laagje toe, zij het in de breedte of in de diepte. Op A Paradise In The Hold introduceert ze de stem. Opener She Stands On The Shore is het meteen menens: schitterende, uitgerekte lettergrepen van een oud gedicht. Ze dompelt ons onder in de liederen van eeuwenoude parelduikers, vol eenzaamheid en verlangen. Samen met de ritmes van de vrouwelijke drumgroepen, het geluid van een traditionele Bahreïnse bruiloft, ontstaat er een mystiek maar verleidelijk schouwspel. De verschillende zangers (in verschillende talen) halen alles uit hun stembanden. Soms Leon Thomas, soms als sirenes (of wezens) in de oceaan - luister maar naar het einde van Mermaid's Tale of de kreten aan het begin van Al Naddaha. Vergeet niet: het is ook gewoon dikke, vette jazz. Het 10-minuten durende titelnummer zit vol wendingen en de flitsende groove van Her Light ontspoorde volledig. Absoluut een van de avontuurlijkste platen van het jaar! (Stef Mul)

YAZZ AHMED CATALOGUE

Finding My Way Home / La Saboteuse / Polyhymnia

Rechtstreeks uit de studiosessies van Radioheads The King Of Limbs, waar haar flugelhorn is te horen op de nummers Bloom en Codex, kreeg Ahmed de kans om haar debuut uit te brengen. Via de pulserende fusion à la Bitches Brew en post-bop, trachtte ze de weg terug te vinden naar de Bahreïnse klanken uit haar jeugd. Opvallend zijn de vele duetten tussen bas en flugelhorn. Het leverde een intrigerende jazzplaat op (met een tevens super jeugdige Shabaka op basklarinet), die nu voor het eerst op vinyl te krijgen is door Night Time Stories. Hoewel ze op haar debuut nog wat bleef hangen in jazz uit het verleden, zijn de twee opvolgers jazz voor de toekomst. Hier komen de Arabische hymnes volledig tot wasdom en vindt ze haar eigen geluid. Een logische evolutie lijkt op spirituele voorgangers zoals Salah Ragab en Rabi Abou-Khalil. Op La Saboteuse (2017) is zelfs ruimte voor haar versie van Radioheads Bloom. Op Polyhymnia (2019) schittert een heel blazersensemble. Ze vertelt de verhalen van vrouwen als Rosa Parks, de Saudi-Arabische regisseur Haifaa al-Mansour en de Suffragettes. Ook deze zijn opnieuw verkrijgbaar op vinyl. Je zou ze alleen al moeten willen voor de prachtig vormgegeven hoezen. (Stef Mul)

FRANC MOODY **Chewing The Fat**

Franc Moody, het dance duo uit Londen, bestaat uit Ned Franc en Jon Moody. Ze combineren soul, disco, funk en elektronica. *Dream In Colour* was hun eerste plaat en verscheen in 2020. Het recente derde studioalbum *Chewing The Fat* werd voorafgegaan door de single *Going Through The Motions*. Dat laat een volwassener sound horen en breekt met traditionele regels. Het duo werd onder andere geïnspireerd door de enorme collectie synthesizers die beschikbaar zijn in Damon Albarn's Studio 13 in Londen. Een verzameling met onder andere Moog, Korg, Yamaha en Roland, maar ook met een Mellotron en exotische Russische instrumenten, zoals de kleine Formanta Maestro met een arpeggiator en interessante filters. De verdere inspiratie is afkomstig uit de liveshows van Massive Attack en het Amerikaanse LCD Soundsystem. De meeste tracks voor *Chewing The Fat* werden geschreven en opgenomen in Los Angeles bij 64 Sounds. Deze nieuwe muziek van Franc Moody is door al die invloeden net iets minder disco, zoals herkenbaar in *Driving On The Wrong Side Of The Road*, maar soul en elektronica zijn duidelijk vindbaar, onder meer in de gelijknamige titeltrack. Als onderdeel van hun UK/EU-tour spelen ze op woensdag 9 april 2025 in Tivoli Vredenburg. (Ruud Jonker)

THE LUMINEERS

Automatic
(Dualtone)

LP coloured, CD

De Amerikaanse band The Lumineers brak alweer dertien jaar geleden door met het zeer aanstekelijke niemendalletje Ho Hey, dat afkomstig was van een aardig maar nog niet heel opzienbarend debuutalbum. Dat de band veel beter kon, was te horen op de albums die volgden. Albums als Cleopatra en III maakten van The Lumineers een hele grote band, zeker in de VS. Dat dit volkomen terecht was, is ook weer te horen op het nieuwe album van de band.

Automatic laat horen dat The Lumineers zowel in muzikaal als in vocaal opzicht geweldige muziek maken en de songs van de band zijn van het soort dat vrijwel direct memorabel is. Automatic biedt volop ruimte aan de wat meer ingetogen en intieme kant van The Lumineers en dat is een kant waarin zanger Wesley Schultz makkelijk overtuigt met zijn mooie en zeer karakteristieke stem. Veel songs op het nieuwe album van de band hebben pianospel als basis, maar Automatic bevat ook wat voller ingekleurde songs met hier en daar een vleugje van The Beatles, die via de documentaire Get Back een belangrijke inspiratiebron waren voor het nieuwe album. Het klinkt onmiskenbaar als The Lumineers waardoor er misschien niet heel veel nieuws is te horen op Automatic, maar wat is het weer goed. (Erwin Zijleman)

Het allerbeste van Het Goede Doel

**HET LEVENS-
GOEDE WERK
DOEL HET BESTE 2LP
VAN HET BESTE**

Inclusief België (Is Er Leven Op Pluto), Vriendschap,
Eenvoud, Alles Geprobeerd, Nooduitgang,
Met Open Ogen, Alle Moeders Heten Mama e.v.a.

UNIVERSAL
UNIVERSAL MUSIC

APOLLO BROWN & CRIMEAPPLE 👍
This Is Not That
(Mellow Music Group)

Zet twee van de 'hardest working men' in HipHop bij elkaar en je krijgt een ijzersterk album. Apollo Brown, producer uit Detroit en Crimeapple,

MC uit New Jersey met Colombiaanse roots blijken een mooie blend te geven van de immer soulvolle boombap producties van de één met de rauwe, maar laidback flow van de ander. This, Is Not That luistert cinematografisch, alsof je een jaren 70 gangsterfilm aan het kijken bent. Crimeapple maakt het allemaal heel persoonlijk met nummers waarin hij reflecteert op ambities in het leven, het overleven en ook het reflecteren op zichzelf en waar hij staat in het leven. Apollo Brown is wederom in topvorm met fantastisch gelaagde producties doorspekt van soul en soms onheilspellende beats zoals in de track "Almanacs", wat mij betreft het absolute hoogtepunt van deze plaat. Geen skiptracks op dit album, satisfaction guaranteed! (Dirk Monsma)

BASIA BULAT 👍
Basia's Palace
(Secret City)

Busia Bulat zal niet bij iedereen een belletje doen rinkelen, maar deze Canadese singer-songwriter en multi-instrumentalist loopt al heel

wat jaren mee en heeft opgetreden met onder andere The National en Sufjan Stevens. Basia's Palace is haar 7e album met daarop een mix van folk, pop, soul en R&B en is een muzikale weerspiegeling van haar appartement en innerlijke wereld. De hoes op zich is al het bekijken waard: een jaren 70 interieur met Basia Bulat in het midden recht de camera in kijkend. In dat appartement is een deel van het album opgenomen, waarvan een aantal nummers is gecomponeerd op de MIDI i.p.v. gebruikelijk via gitaar of piano. Basia's Palace is een heerlijk luisteralbum met sfeervolle liedjes, waarbij het fijne, soms wat hese stemgeluid van Bulat, perfect wordt ondersteund door rustige synths, strijkers en drum(computers). Prijsnummers zijn het vrolijke Disco Polo, Daylight en het werkelijk prachtige Laughter. (Joost van Loo)

CLIPPING. 👍
Dead Channel Sky
(Sub Pop)

'Clipping'; een term voor de luide, scherpe ruis die ontstaat wanneer muziek te hard wordt afgespeeld. 'It's clipping', zei frontman Daveed Diggs ooit, waarna de muziek ontaardde

in een spervuur van overdonderende herrie. Zelden duidde de naam van een band de muziek zo goed. Maar wat doe je met de naam wanneer de muziek

verandert? Dit moeten de drie bandleden zichzelf tijdens de opnames van Dead Channel Sky meermaals hebben afgevraagd. Want de insteek van Clipping, hiphop à la Death Grips met een literair randje, gaat op dit album het raam uit. En die volumeknop? Die gaat een flink stuk omlaag. Maar dat lijkt de band ten goede te komen. Dead Channel Sky is zonder meer het meest aanstekelijke Clipping album. Hij is lang niet zo uitdagend als voorgaande albums, maar het geliktere geluid laat een ruimte voor andere talent. Daveed Diggs, een ongekennde tekstschrijver, blijkt ook ineens hitmaker te zijn. En waar vorige albums één verhaal vormden, bestaat Dead Channel Sky uit twintig prachtige, losstaande verhalen. Blijkt er toch nog iets over van de oude Clipping: consistente kwaliteit. (Jay Frelink)

ÉTIENNE DE CRÉCY
Warm Up

Etienne de Crécy stond aan de wieg van de Franse house-scene en is dus een oud gediende. Voor zijn nieuwe album koos

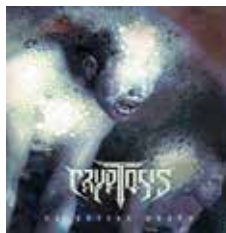
hij een andere richting dan de dansvloer. Meer chill dan clubby, meer organisch dan ritmisch, meer warm dan metaal. Veel vocalen ook, met samenwerkingen met o.a. Alexis Taylor (Hot Chip), US indie duo Sports en Damon Albarn (Blur, Gorillaz). Het is nog steeds housey, maar ook tikje nu-disco, rap en soul. Lekker voor thuis en overdag, maar ook helemaal niet verkeerd kneiterhard en laat! (Frank Renooij)

ADRIAN CROWLEY
Measure Of Joy

Net als tijdens The Watchful Eye of the Stars van vier jaar geleden, werkte hij op Measure of Joy samen met John

Parish. Samen geven ze de prachtige voorganger een sterk vervolg. Een donker vervolg weliswaar, want de pracht is een klein beetje vervuild voor een sensuele avondsetting. Door de diepe stem van Crowley krijgt alles eigenlijk vanzelf een rokerig sfeertje. Met kietelende ritmes op de titelsong en Cherry Blossom Soft Confetti die uitdagend zouden passen bij een cocktail feestje, de kale eenzaamheid van Lost At Last, of het stemmige arrangement van Tangled, blijkt het album veelzijdig in haar verleidingen en moeilijk te weerstaan. (Corné Ooijman)

CRYPTOSIS 👍
Celestial Death
(Sony/Century Media)

Cryptosis ging tussen 2013 en 2020 door het leven als Distillator en bracht onder die naam twee geweldige oldskool thrash metal albums uit voordat de band de naam veranderde

in Cryptosis en het muzikale spectrum verlegde naar een meer progressieve, dystopische en interstellare aanpak. In 2020 leverde dat het heerlijke en beenharde debuut Bionic Swarm op, dat nu wordt opgevolgd door Celestial Death. De venijnige (death)metal van Cryptosis

**RECORD
PLANET**

THE LARGEST VINYL
SHOW ON EARTH

500+
Dealers

30+
Countries

EDITION
60th

MEGA RECORD & CD FAIR

Den Bosch – Brabanthallen

• SAVE THE DATES

12 & 13 APR
2025

•

Sat &
Sun

SCAN

TICKETS & INFO

recordplanet.nl

is doorspekt met dikke lagen keyboard en klinkt vol en overweldigend. De gitaarriffs (over)heersen met strakke hand en snijden ijskoud en vlijmscherp door de textuur van de songs terwijl de vervaarlijke strot van zanger Laurens Houvast daar desperaat overheen brult. Met uitgekende, spannende en ijzersterke tracks schetst Cryptosis op Celestial Death de opkomst van een nieuwe god in een wereld waar gevoel en empathie zijn uitgebannen en het donker regeert. (Menno Valk)

DAWN BROTHERS 👍 **Cry Alone** (*Excelsior*)

De Rotterdamse band Dawn Brothers wordt door veel rootsrockliefhebbers gerekend tot het best bewaarde geheim van de lage landen. Country

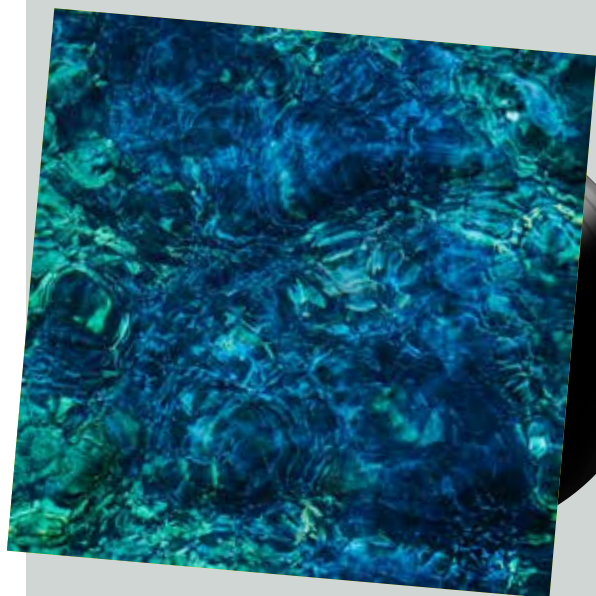
en soul worden met het grootste gemak vermengd en de smaakvolle pot met ware muziekschatten leverde de afgelopen jaren al diverse parels op zoals Stayin' Out Late (2017), Classic (2018) en Alpine Gold (2023). Om over de zeer geslaagde samenwerking met DeWolff (Double Cream) nog maar te zwijgen. En nu is er dus Cry Alone. Al in de eerste secondes van het eerste topnummer Can't Let You In, Can't Let You Out blijkt dat er toch nog meer smaken aan de immer doorpruttelende Dawn-stoofpot zijn toegevoegd. Referenties naar Calexico en Tom Petty volgen elkaar in razendsnel tempo op. En in de volgende reeks nummers van Cry Alone is het weer americana, soul en dampende rhythm-and-blues wat de klok slaat. Dawn Brothers hebben het allemaal en dat mag erg indrukwekkend genoemd worden. De conclusie is dus logisch: Cry Alone gaat er zeker weten voor zorgen dat dit best bewaarde geheim eindelijk onthuld wordt. (Dennis Dekker)

THE DELINES 👍 **Mr. Luck & Ms. Doom** (*V2/Decor Records*)

Willy Vlautin schiep gedurende zijn carrière al een grote verscheidenheid aan door het leven getekende personages die wel proberen er iets van te maken, maar daar vaak

niet in slagen. Dat deed hij eerst als frontman van altcountryband Richmond Fontaine, vervolgens in meeslepende romans als Laat Me Niet Vallen en Lean On Pete, en tegenwoordig ook als schrijver (en gitarist) van countrysoulband The Delines, waarbij hij het zingen van zijn teksten overlaat aan de met een hemelse stem gezegende Amy Boone. Ook op album vier creëert hij weer met enkele rake zinnen mensen van vlees en bloed, gelijk al twee in het titelnummer. "Luck had just gotten on the bus. He'd done four years - first crime - first bust. That's how his name stuck." Mr Luck & Ms Doom ligt muzikaal in het verlengde van zijn prachtige voorganger The Sea Drift, en kent in die zin dus weinig verrassingen, maar o, wat klinkt het allemaal toch weer wondermooi. (Marco van Ravenhorst)

ICHIKO AOBA **Luminescent Creatures** (*PIAS/Hermine*)

Het uitzicht op een hemelsblauwe oceaan is voldoende om een gevoel van sereniteit te ervaren. Tegelijkertijd weet ieder mens dat het water een gevaar is dat je onder de verkeerde omstandigheden opslokt en voorgoed laat verdwijnen. En wie weet welke mysterieuze wezens zich schuilhouden in de gitzwarte dieptes? Dit spanningsveld vormde de inspiratie voor Luminescent Creatures. De Japanse muzikante Ichiko Aoba vernoemde haar nieuwste album naar het slotnummer van conceptalbum Windswept Adan, dat uitkwam in 2020. Hierop zong zij met haar engelachtige stem over een jong meisje dat zichzelf overgaf aan de oceaan, waarna enkel het geluid van voorbijtrekkende golven overbleef. Voor Luminescent Creatures staart Aoba weemoedig naar dezelfde uitgestrekte wateren en reflecteert ze op thema's als verlangen, hoop en wedergeboorte. Dit samenspel vangt ze perfect op SONAR, waarop ze zingt: "Beyond the darkness / a glimmer of first song". Hoewel ze ook op dit album haar gitaar- en pianospel complementeerde met sprookjesachtige blaasinstrumenten en strijkers, sloeg ze op een subtiele manier een nieuwe richting in. Zo bevatten haar composities meer invloeden van spirituele jazz en klinken ze weelderiger dan ooit. Als luisteraar kun je weinig anders dan hier diep in wegduiken. (Laurence Tanamal)

DOVES
Constellations For The Lonely
(Universal)

LP, CD

Tussen 2000 en 2020 bracht het Britse Doves 5 albums uit. Nu, na een radiostilte van vijf jaar, verschijnt de langverwachte zesde plaat van zanger/bassist Jimi Goodwin en de tweelingbroers Jez en Andy Williams. Bovengenoemde radiostilte heeft deels te maken met de mentale problemen waar zanger Jimi Goodwin mee te dealen heeft. De aankomende Britse tour gaat dan ook (helaas) nog zonder hem plaatsvinden. Jez en Andy Williams zullen de zangpartijen voor hun rekening nemen. Gelukkig is de band wel weer op volle sterkte terug aan het muzikale front met een prima nieuw album. De geweldige single Cold Dreaming knalt

hier al een tijdje uit de speakers en vormt samen met Renegade een overweldigend goed begin van het album. Vergelijkingen met Turin Brakes en Elbow liggen voor de hand. Stupid Schemes is een volgend hoogtepunt. Luister maar eens naar die stuwende basgitaar en fijne solo's (voorzien van Wah-Wah pedal). Single Saint Teresa start haast als een Zeppelin-achtig folk nummer en bouwt gestaag op met mooie meerstemmige zang. Een nummer dat na een aantal luisterbeurten steeds beter wordt. Southern Bell tenslotte, is een waardige afsluiter die met rustige gitaar (fingerpicking) start en vervolgens naar een climax toe werkt zonder te verzanden in een bombastisch slot. Constellations for the lonely is het lange wachten waard geweest. Doves is terug met een frisse nieuwe plaat waarmee deze, toch wel ondergewaardeerde band, een plek in de spotlights verdient. (Said Ait Abbou)

ALABASTER DEPLUME **A Blade Because A Blade Is Whole**

(International Anthem)

In 2022 maakte Alabaster DePlume al zijn opwachting op het Le Guess Who festival in de Domstad. De vervreemding die zijn muziek kenmerkt en zijn niet

alledaagse benadering maken dat elke optreden van deze, in Manchester geboren, jazzmuzikant de moeite waard is. In april zal hij op het Haagse Rewire Festival de bezoekers meenemen op zijn unconventional reis die hij, op zijn inmiddels zevende album, met zijn saxofoon wederom van accenten voorziet. Deze Britse multi-instrumentalist en dichter is een echte alleskunner. Zijn muziek is experimenteel en avant-gardistisch maar tegelijkertijd vermengt hij deze met de bedrieglijke toegankelijkheid die we kennen uit de popmuziek. Het weefpatroon dat hierdoor ontstaat, vormt een lappendeken die zowel in de vijf instrumentale stukken als in de overige composities worden voorzien van rijke arrangementen en spoken word. Dit geheel, vermengt met orkestrale, jazzy instrumentatie, levert organische, transparante en warm klinkende muziek op die we kennen van Deplume's meesterwerk Gold, Go Forward In The Courage Of Your Love en het recentere Come with Fierce Grace uit 2023. De eerlijkheid en eenvoud van zijn teksten wordt gecompleteerd door het gejammer van zijn saxofoon, die – door zijn karakter en timbre – klinkt als een geruststellende tweede stem. Dit in combinatie met zijn zo kenmerkende praatlang die zowel jazzy, spiritueel als meditatief klinkt. Soms vertoont DePlume qua stemgeluid gelijkenis met de eveneens ongrijpbare Amsterdamse Gino Cochise. Met deze elf nieuwe stukken op A Blade Because A Blade Is Whole zal Alabaster DePlume binnenkort live zijn opwachting maken en zeker een serieuze gegadigde is voor menig eindlijstje in dit nog prille jaar! (Jeroen van der Vring)

THE DEVIL MAKES THREE **Spirits**

(V2/New West)

Stel je rijdt na een lange, vermoeiende rit door het bloedhete midwesten van Amerika een op het oog verlaten dorpje binnen. In de enige saloon bestel je een welverdiend

koud drankje, je verwacht dat Lucky Luke elk moment naast je kan gaan zitten, terwijl in de hoek van de kroeg een typisch plattelandsbandje stemmige liedjes speelt. In de standaard bezetting van gitaar, bas, banjo en drums, waarbij de zanger knauwend zijn teksten zingt. Dát is exact de sfeer op het album Spirits van The Devil Makes Three: (bijna) authentieke Americana of grassroots. De driekoppige band wordt op het album aangevuld met drum en percussie met als resultaat 13 puntige nummers, met 'ghosts and death' als rode draad. De nummers vormen een duidelijk geheel en het album, zonder slechte nummers, verveelt gedurende de ruim 45 minuten geen moment. Speciale vermelding voor de hele fraaie hoes, die maakt het album helemaal af (Joost Dalton).

LUISTERTRIP

ARCHITECTS

The Sky, The Earth & All Between **(Epitaph-)**

Het 11de album van deze veteranen in de metalcore past in de stijgende lijn die ze al een paar albums doormaken. De groep uit Brighton heeft een sound die het zware van de metal prachtig kan combineren met catchy refreinen en gesmeerde producties. Het eerste nummer Elegy laat al goed zien wat je kan verwachten van het album: zware djent riffs afgewisseld met adempauzes. Het is knap dat ze, ondanks de strakke, gepolijste productie, nog steeds de organische groove hebben die het genre definieert. Dit laat zien dat dit een ervaren band is, die precies weet wat het doet. Zwaardere nummers als Blackhole worden afgewisseld met het meer toegankelijke Everything Ends, waardoor je gedurende het hele album op het puntje van je stoel blijft zitten. Een plaat zonder opvullertjes die je van kop tot staart wil meemaken. Sterke release voor het begin van het jaar. (Willem Sloet)

DARKSIDE

Nothing

(Beggars)

LP coloured, LP, CD

In 2013 heb ik de nummers Paper Trails en Metatron van debuutalbum *Psychic* grijs gedraaid waarna ik DARKSIDE een beetje uit het oog verloren ben. Nu 12 jaar later brengt het New Yorkse gezelschap zijn derde langspeelplaat *Nothing* uit en is het tijd om opnieuw het muzikale landschap van Nicolas Jaar, David Harrington en Tlacacl Esparza (sinds 2022 ingelijfd als drummer / percussionist) te ontdekken. *Nothing*, dat in Frankrijk en Los Angeles opgenomen is, bevat 9 nummers die grotendeels uit spontane jamsessies ontstaan zijn. DARKSIDE experimenteert erop los en brengt spannende elektronische geluiden en verrassende ritmes (zoals o.a. te horen valt op single *Graucha Max*). Voor wie de band niet (goed) kent is het wel fijn om te weten dat er hier en daar met zangklanken geëxperimenteerd wordt en er ook nagenoeg instrumentale nummers de revue passeren. Al snel kom ik erachter dat dit album beduidend meerdere luisterbeurten nodig heeft om te kunnen beklijven en zich het best als een geheel laat beluisteren. Het woord "ontdekken" dekt dan ook het beste de lading. Na deze ontdekkingsreis, moet ik toch weer concluderen dat *Nothing* een fraai en uniek album geworden is. Als je louter van een reisje naar de familiecamping houdt zal dit wellicht niet zo je cup of tea zijn, maar zoek je een avontuurlijke bestemming dan weet je waar je moet zijn.

JETHRO TULL

Curious Ruminant

(Sony/Century Ruminant)

5LP, LP coloured, LP, 3CD, CD

Zo horen we bijna twintig jaar niets en zo kan het zomaar gebeuren dat Curious Ruminant al weer de derde plaat in drie jaar is van Jethro Tull. En hoewel de meningen verdeeld zijn of we hier opnieuw met een Ian Anderson solo-project te maken hebben of dat het juist een volwaardige bandplaat is; het is fijn dat er weer regelmatig werk verschijnt van Anderson en zijn kompanen. Om dan gelijk ook maar een spoiler te geven: Curious Ruminant bevindt zich niet in de heavy rock Tull-categorie, maar leunt veel meer op het latere werk. Zo, dan hebben we dat ook maar gehad. Curious Ruminant opent met Puppet And The Puppet Master en je hebt direct door dat je

met Jethro Tull te maken hebt: niet de geijkte standaard vierkwartsmaat en vooral ook veel fraai fluitwerk.

Dat geldt eveneens voor het met mooi gitaarwerk gelardeerde titelnummer. Het vooruitgeschoven en swingende The Tipu House is symbolisch voor de afwisseling die in de plaat te vinden is. Stygian Hand laat het typische folkie geluid horen, waar we in het verleden ook regelmatig mee verblijd werden. Het meest opvallende nummer is Drink From The Well. Niet alleen vanwege de lengte, het duurt bijna zeventien minuten, maar ook vanwege de fraaie opbouw en de boodschap van verdraagzaamheid, die in de tekst gegeven wordt. Het wordt gevolgd door het afsluitende, bespiegelende Interim Sleep. Naast de fraaie muziek zijn zoals gebruikelijk ook de teksten van Anderson van hoog niveau. De 5.1- en Atmos-mix op de blu-ray zijn overigens gedaan door Bruce Soord van The Pineapple Thief. De afsluitende tekstregel 'To board the onward train, another journey', kan symbool staan voor deze plaat. Curious Ruminant is opnieuw een mooi album van Anderson c.s. geworden, waar veel plezier aan te beleven valt! (Hermen Dijkstra)

SAM FENDER **People Watching**

Toen mijn dochtertje eindelijk binnen de lijntjes kon kleuren, was ik apetrots. Nou was ik dat bij ongeveer alles, maar dat terzijde... Als muzikanten binnen de lijntjes kleuren wordt dat vaak als kritiekpunt

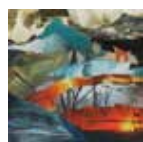
gebruikt. 'Beige muziek' hoor je daarna meestal in één adem. En ik weet wel zeker dat door sommigen de muziek van Sam Fender zo weggezet wordt. Onterecht wat mij betreft! Deze 30-jarige Brit brengt met zijn derde studioalbum 'People Watching' niets nieuws; hij gaat gewoon verder waar hij met 'Seventeen Going Under' (2021) gebleven was. Maar daar is wat mij betreft helemaal niks mis mee. Ik eet ook al jaren dezelfde salmiakbollen en ik hoop dat ze aan de smaak en samenstelling van die dingen nooit wat gaan veranderen! De titel track (in samenwerking met War On Drugs frontman Adam Granduciel) zet meteen de toon voor wat weer een superlekker album blijkt te zijn. Heerlijk rockende songs, afgewisseld met een paar kwetsbare ballads. Sterke melodieën gegoten in minstens zo sterke arrangementen, en dat dan 12 nummers lang. Hoogtepunten voor mij de rockers 'People Watching' en 'Chin Up', en het superkwetsbare maar o zo mooie 'Remember My name'. Hier gaan weer veel fans van smullen. People Watching is binnen al die lijntjes een prachtig werkstuk geworden. Fender kan apetrots zijn! (Gert van Engelenburg)

GRIMA **Nightside** (PIAS/Napalm)

Momenteel staat Rusland er in de wereldpolitiek niet heel goed op. Algemeen gesproken is het land Oekraïne ongevraagd en eenzijdig binnengevallen en zaait daar

dagelijks dood en verderf. Tegen die achtergrond is het dan prettig te horen dat er uit Rusland ook hele mooie dingen kunnen komen, zoals de prachtige atmosferische black metal van Grima. Atmosferische black metal is het allerlekkerst als het ijs- en ijskoud is en dat is voor Grima geen enkel probleem, want de band komt uit Siberië en dat is gevoelsmatig toch een van de koudste en meest onbarmhartige plekken ter wereld. Op hun zesde album Nightside klinkt de black metal van Grima gedreven, transparant, statig en mooi gelaagd. Getooid met houten maskers, met inbreng van de Bayan -een Russische accordeon-, en met prachtige staccato-riffs brengen de broers Vilhelm en Morbius op Nightside een ode aan de Taiga, de geest van het uitgestrekte Siberische woud. (Menno Valk)

DAVID GRUBBS **Whistle From Above**

Voor zijn nieuwe soloalbum werd experimenteel gitarist David Grubbs (o.a. Bastro en Gastr del Sol) geïnspireerd

door onderzoek dat hij deed voor Gastr del Sol's compilatiealbum "We Have Dozens of Titles". In dit nieuwe diep persoonlijke werk gaat hij de muzikale conversatie aan met o.a. Rhodri Davies, Andrea Belfi, Nikos Veliotis, Nate Wooley en Cleek Schrey. Het is een bij vlagen mysterieus, dreigend, liefelijk en dissonant klinkend album dat je meeneemt in een wondere muzikale wereld die je luisterspieren volop activeert. (Marcel van Vliet)

HORSEBATH **Another Farewell**

Na een aantal singles en een ep heeft de Canadese band HORSEBATH hun debuutalbum Another Farewell

uitgebracht. Het viertal beschikt over maar liefst 3 zangers en ze zijn gedeeltelijk ook multi-instrumentalisten. Dat is terug te horen op hun debuut. Zelf zeggen ze dat er op hun vele toeren door Canada vaak iemand een deuntje zat te neurien en dat daar dan spontaan een nieuwe song uit voortkwam. Lekkere muziek. Smaakt naar meer. (Jurriën van Rheede)

JAPANESE BREAKFAST **For Melancholy Brunettes (& Sad Women)** (Dead Oceans)

Japanese Breakfast, het project van de Amerikaanse muzikante en schrijver Michelle Zauner, leverde in 2021 met haar derde album Jubilee een van de

beste albums van dat jaar af. Op het album combineerde Michelle Zauner invloeden uit de indiepop van dat moment met tijdloze songs uit een verder verleden, wat een onweerstaanbaar lekker album opleverde. De Amerikaanse muzikante woonde in 2024 vooral in Zuid-Korea voor een studie, maar keerde uiteindelijk terug naar Los Angeles waar ze met de eigenzinnige muzikant en producer Blake Mills de studio in dook. Op het nieuwe album tekent Japanese Breakfast voor behoorlijk ingetogen en folky indiepop songs met een vleugje roots, maar het zijn ook songs die zijn voorzien van weldadige en vaak groots en meeslepend klinkende arrangementen. De prachtige muziek op het album voorziet de songs van Japanese Breakfast van een bijzondere sfeer, maar de bonte klanken prikkelen ook nadrukkelijk de fantasie, waarna de mooie stem van Zauner zorgt voor de verleiding. Op basis van Jubilee werden grootse daden verwacht van Japanese Breakfast, maar het prachtige en razend spannende For Melancholy Brunettes (& Sad Women) overtreft de verwachtingen verrassend gemakkelijk. (Erwin Zijleman)

JENNIE **Ruby** (Sony)

Uit Zuid-Korea, maar zeker geen K-pop. Je kent Jennie wellicht van The Idol, de beruchte serie van Sam Levinson en The

LUISTERTRIP

JASON ISBELL **Foxes In The Snow** (Southeastern Records)

Na het prachtige Weathervanes uit 2023 en drie onvergetelijke concerten van Jason Isbell And The 400 Unit in Groningen en Utrecht vorig jaar, is er nu het album Foxes In The Snow. De afgelopen jaren waren roerige tijden voor Isbell. Onder andere zijn huwelijk met Amanda Shires liep op de klippen. In de prachtige HBO documentaire Jason Isbell: Running with Our Eyes Closed waren de eerste scheurtjes daarvan al zichtbaar. Met Foxes In The Snow keert Isbell daarom terug naar de basis, hij nam het elf nummers tellende album in vijf dagen op, in de beroemde Electric Lady Studios in New York. Met alleen zijn Martin gitaar uit 1940 op zijn schoot en de uitgeschreven teksten op een standaard nam hij het album op. Isbell heeft zijn scheiding verwerkt en kijkt naar de toekomst. De toekomst met een nieuwe liefde zoals hij op het titelnummer bezingt. Andere prijsnummers zijn Eileen, Ride To Robert's, True Believer en Wind Behind The Rain. Foxes In The Snow is een schitterend akoestisch album geworden (alvast voor de jaarliktjes) met prachtige teksten en wederom laat Isbell zien dat hij tot een van de beste songwriters van de afgelopen 15 jaar gerekend mag worden. (Thijs Walhof)

Weeknd. Nu wil ze ook als muzikant ver buiten haar vaderlandsgrenzen grote successen viëren. Handig dat ze vloeiend Engels (ze groeide deels op in Nieuw-Zeeland) en Japans kan! Engels is grotendeels de voertaal op haar debuutplaat, evenals die van het indrukwekkende roster aan gastartiesten. Op de single Love Hangover hoorden we al de stem van cloud-rapper-turned-singer-songwriter Dominic Fike. Maar ook Childish Gambino, Dua Lipa, Kali Uchis, de Franse virtuoos FKJ en nieuwbakken Grammy-slammer Doechii zegenen Jennie met hun talenten. Jennie zelf kan er bovendien ook wat van. Rappend en zingend werkt ze zich door een smorgasbord aan klanken - een wandelend buffet, in haar eigen woorden. De ene keer soulvol, de andere keer rock-light en natuurlijk de zomerse electropop hit Mantra als ankerpunt. Grote tip als je op zoek bent naar iets anders, maar toch met wat bekende smaken! (Stef Mul)

JINJER **Duel**

De unieke sound van Jinjer wordt nogmaals verstevigd in Duél. De growls en clean zang, stevige gitaarpartijen en denderende drums eisen erkenning en respect van de luisteraar. Tantrum opent het album, een ontploffende opening van het album, die later meer diepgang krijgt. Het blijkt exemplarisch: Jinjer laat je alle hoeken van de kamer zien, maar laat je soms even op adem komen. (Willem Sloet)

LACUNA COIL 👍 **Sleepless Empire** (Sony/Century Media)

Het Italiaanse Lacuna Coil bestaat bijna 30 jaar en is in die drie decennia heel genrevast en succesvol gebleken. Ook is de kern van de band vanaf debuut In A Reverie uit 1999 onveranderd. Componist Marco Coti Zelati, zangeres Cristina Scabbia en grunter Andrea Ferro hebben de specifieke symfonische gothic metal van de band gecreëerd en verfijnd. Ter muzikale indicatie is Lacuna Coil goed te vergelijken met Within Temptation. Het nieuwe album Sleepless Empire is de opvolger van het in 2019 verschenen Black Anima. De relatief lange tussenperiode werd gebruikt om 👍 doorbraakalbum Comalies opnieuw op te nemen en de live registratie Live From The Apocalypse uit te brengen. Sleepless Empire is een metalalbum dat het zelfvertrouwen van Lacuna Coil prachtig reflecteert. De Italianen klinken modern, nog steeds lekker hard, energiek, gelaagd en donker, maar blijven tegelijkertijd toegankelijk, melodieus en heel overtuigend. (Menno Valk)

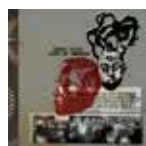

LISA
Alter Ego
(Sony)

The one being praised - met de naam Lalisa gaven haar ouders haar op aanraden van een waarzegger het nodige goddelijke fortuin mee. En het lijkt de vruchten

af te werpen. Het Thaise manasje-van-alles (ze rapt, zingt, danst en acteert) maakte namelijk succesvol de overstap naar Zuid-Korea om zich daar te storten in de wondere wereld van de K-pop. Wat heet: haar Blackpink is misschien wel de meest succesvolle girl group in de hele wereld. Net als Jennie elders in dit blad, hoopt ze nu de hele wereld te veroveren. Ook LISA weet zich gesterkt door een bizarre lijst gastartiesten, waaronder andere vrouwelijke rolmodellen Rosalía, Doja Cat, Tyla en Megan Thee Stallion. Ook Future leent een verse uit. Alsof dat niet genoeg is, neemt LISA zelf maar liefst vijf verschillende personages aan. Ieder alter ego staat voor een andere muzikale smaak. Het album biedt dan ook een prachtig palet aan pop. Hoe kan het ook anders met mensen zoals Ryan Tedder (OneRepublic) en Max Martin (Britney Spears, Backstreet Boys) achter de knoppen? (Stef Mul)

DAMON LOCKS
List Of Demands

List of Demands van Damon Locks is een album dat gebaseerd is op zijn teksten en poëzie. De twaalf songs bewegen

zich tussen hip-hop, elektronica en jazz. The Signal is Hot begint met een stukje close harmony en presenteert deze stijlen. Locks' thema's zijn liefde, verandering en schoonheid. Hij geeft les aan het Sound Department van The School of the Art Institute of Chicago. De vinyluitgave bevat een boekje en een poster, gemaakt door Locks' studenten. (Ruud Jonker)

ARNY MARGRET
I Miss You, I Do

Ondanks dat ze fout- en accentloos Engels zingt is het geen verrassing dat Arny Margret uit IJsland komt, en

dan ook nog uit het minst bevolkte deel. Het desolate landschap, en de totale eenzaamheid die het uitstraalt, klinkt in elke noot door die de singer/songwriter brengt. Dat wil niet zeggen dat haar nummers niet vol en prachtig gearrangeerd zijn. Want dat is juist haar sterke kant, zoals meteen blijkt uit de opener en tevens titeltrack. Spannend opgebouwd, een lekkere fuzz gitaar en mooie koortjes. In Crooked Teeth zijn het de cello en een nauwelijks hoorbare banjo die het van meer lagen voorzien. Haar eigen akoestische gitaar en haar loepzuivere stem zijn de constante factoren die het album tot een prachtige eenheid maken. (Jurgen Vreugdenhil)

LUISTERTRIP

BDRMM
Microtonic
(PIAS/Rock Action)

Wat begon als slaapkamer-project van Ryan Smith - vandaar de bandnaam - groeide al snel uit tot volwaardige bezetting. Sindsdien zocht de band tijdens het schrijven van elk album naar nieuwe stijlen die ze in hun shoegaze-basis konden verwerken. Microtonic, dat uitkomt op Mogwai's Rock Action label, is een logische volgende stap in deze evolutie. Hierin smelten de karakteristieke galmende gitaren op organische wijze samen met post-rock en getextureerde ambient, maar ook met stuerende beats en speelse synthesizerklanken. Zo start Lake Disappointment met pulserende elektronica en IDM-drumpatronen, om vervolgens een onheilspellende muur van geluid op te trekken. Dit nummer is een van hun grootste stijlbreuken tot nu toe en doet denken aan het agressievere werk van The Knife. Een ander hoogtepunt is het einde van Clarkycat, dat halverwege omslaat naar een apotheose van koortsige trance, melodieuze baslijnen en arpeggio's die als tandwielen in elkaar draaien. Hoewel de instrumenten vooral warmte uitstralen, zetten de songteksten hier weinig comfort tegenover. Smith zingt en declameert regelmatig als ware doemprediker over hoe de moderne wereld dystopische vormen aanneemt en verder uit onze handen glipt. Dit maakt van Microtonic niet alleen een album waarin muzikaal alles in elkaar valt, maar ook een soundtrack voor een fragmenterende wereld. (Laurence Tanamal)

LUISTERTRIP

THE LIMIÑANAS

Faded (News)

Echtpaar Limiñanas, Marie et Lionel, zijn cinefiel. Daarvan zijn wij al vele malen eerder 'getuige' geweest bij hun eerdere albums. Vier jaar na hun laatste komen zij nu met hun volgende, waarlijk een Meesterwerk. Faded is geïnspireerd door alle vrouwelijke gevallen sterren die zijn achtergelaten of zijn "vervaagd" in verloop van tijd. Dit verklaart de twaalf iconisch lege gezichtsprofielen op de albumhoes. Faded navigeert door de duistere wereld achter de schermen van cinema en gebroken dromen, geleid door psychedelische garage pop en de kenmerkende riffs van de band. Deze filmische aspecten zijn verweven in muziek en tekst door het gehele (concept-) album. Nog immer is het geluid gelieerd aan en herleidbaar tot 60's Franse pop in een hedendaags psychedelisch, sonisch garagejasje. Het Limiñanas geluid, hoewel het doet denken aan hedendaagse postpunk en psychedelica, heeft een uniek vermogen om nostalgie vast te leggen. Bijdrages komen van Bobby Gillespie (Primal Scream), Bertrand Belin, Jon Spencer en verder Anna Jean, Penny en Rover. Ze weven allemaal hun eigen verbeelding aan de Faded-verhaallijn, door het duo zelf "een Italiaanse lappendeken" genoemd. Het resultaat is een veelzijdig dubbelalbum, dat uit zijn voegen barst qua betekenis, flair en experimentele maar ook sensuele, intieme schoonheid. De instrumentele én productionele bijdrages van Pascal Comelade en David Mende (die de mix deed) mogen hier niet onvermeld blijven. Comelade participeert al langer mee met de band zowel qua releases als meewerkend musicus bij de liveoptredens. Het klinkt werkelijk allemaal als 'n Klok dit album. Groots ...eh, je kan deze plaat/cd BLIND aanschaffen; verveelt geen moment, nu niet, morgen niet. Dit gehele jaar niet... (Paul Maas)

MEREBBA

The Breeze Grew A Fire (Secretly Canadian)

De Amerikaanse zangeres Marian Mereba is nog relatief onbekend in Nederland, maar daar kan snel verandering in komen. Ze trad na haar debuutalbum The Jungle

Is The Only Way Out in 2022 al eens op in een goed gevulde Melkweg. Haar unieke blend van soul, r&b, pop en hiphop bleef niet onopgemerkt in de scene en bereikt steeds meer het grote publiek. Haar vader komt uit Ethiopië en ze haalt ook inspiratie uit haar Afrikaanse roots. Op Valentijnsdag kwam haar tweede album uit, dat wat vrolijker getint is dan het debuut. Ze heeft meer rust in haar leven gevonden. Ze dicht ook en verwerkt soms gedichten in haar liedjes die ze voordraagt, rapt of zingend ten gehore brengt. Haar kracht ligt in haar creativiteit en warme, zwoele stem waarmee ze een dromerige sfeer creëert. Stevie Wonder is haar inspiratiebron en in 2017 mocht ze het podium met hem delen. (Rosanne de Boer)

MIDAS

Sweet Perfume (Beatsurrender)

De Amsterdamse singer-songwriter Midas begint op zijn twaalfde met muziek maken. Op zijn zestiende verlaat hij zijn school, om zich volledig met muziek

bezig te houden. Hij reist en speelt in de band The Fudge. Met die band maakt hij een album en ze doen mee aan De Grote Prijs Van Nederland. Als de band uit elkaar gaat, begint hij voor zichzelf. In 2017 volgt dan zijn debuut. Zijn debuut zorgt meteen voor reuring, hij staat op festivals als Pinkpop en Down The Rabbit hole, hij verschijnt op televisie en wordt gevraagd als voorprogramma van Eddie Vedder. Zijn tweede album verschijnt en nu is daar het derde kunststukje. Een fijn album met rustige luisterliedjes, maar ook snellere en hardere muziek. Midas heeft zijn eigen geluid gevonden, eigentijds met folk-invloeden. Mooi, volwassen album. (Erik Mundt)

NAGASAKI SWIM

The View From Up There (Excelsior)

Na twee goed ontvangen albums The Mirror (2021) en Everything Grows (2023) vond voorman van Nagasaki Swim, Jasper Boogaard het tijd om iets aan hun sound te doen.

Naast ander meer op de rock gebaseerd repertoire werd de band op de kop gezet. Juliette van Balen, Paul Dijkman, Kat Kalkman en Boogaard zelf vormen Nagasaki Swim, terzijde gestaan door prominente musici zoals saxofonist Mart Boumans (Personal Trainer) en gitarist Jelle Croijmans op lapsteel (Moon

Moon Moon). Onder producer Mark Watter maakte de Rotterdamse indiefolkband een fijn rockalbum dat refereert naar bands als Big Chief, Florist, en zelfs de Hoornse labelgenoot Johan. Opvallend is de zeer korte en enige instrumental, tevens de titelsong van het album. Geniet van meeslepende songs als The Golden Car, Happy New Year en Picture. De afsluiter van het album Big Brave World bezingt een wereld die we momenteel vanwege alle politieke onrust uit het oog geraakt zijn! Een uitermate fijn album dat binnenkort in het clubcircuit integraal te beluisteren zal zijn! (Koo Schulte)

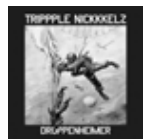
JEF NEVE & TEUS NOBEL 👍
Esho Funi (Live At Piano's Maene)
(PIAS/Integral)

Het idee voor een duo van de Belgische pianist Jef Neve en de Nederlandse trompettist Teus Nobel ontstond tijdens de tournee van Neve's album *Spiritual Control* (2017), waar Nobel zich enkele malen als gastsolist bij het gezelschap voegde. Er was direct een muzikale klik, dus de heren besloten om ook als duo op te treden, en met veel succes. Een van die optreden is vastgelegd en verschijnt nu als hun debuutalbum *Esho Funi*. *Esho Funi* is een Boeddhistisch principe dat staat voor eenheid van een mensenleven met haar omgeving. Een boodschap die het duo Neve/Nobel graag wil uitdragen, en die ook in hun samenspel weerklinkt. Vanaf de eerste noten van het titelnummer wordt direct duidelijk hoe goed deze twee muzikanten elkaar aanvoelen. De plaat bevat covers en eigen nummers, maar de kracht zit hem vooral in de manier waarop Jef en Teus samen improviseren, vandaar ook dat er gekozen is voor een livealbum. (Jos van den Berg)

OKLOU
Choke Enough

Oklou is een vrij ongrijpbare artiest, zeker vanwege haar opvallende elektronische producties in het hoekje van P.C. Music en Sega Bodega. Op haar debuutalbum flirt ze ook wat meer met hyperpop. Compleet op haar eigen manier: altijd opvallend dromerig, vooral vanwege haar mierzoete stem. Vaak is deze stem een sterk contrast met de producties, zeker op clubby tracks als 'harvest sky' (met een feature van hyperpop-artiest underscores). Maar ook kan Oklou volledig klinken als een engeltje, zoals op de akoestische gitaarballade 'blade bird'. Dit debuut is een mooi, zacht en veelzijdig popalbum. (Daan van Eck)

RUDEBOY
Droppenheimer

Rapper Rudeboy heeft een soloplaat uitgebracht. Wow, en wát voor één! Samen met DJ DCS en producer Dopabeats heeft de legendarische voormalige Urban Dance Squad-frontman dit project Trippple Nickkelz gedoopt. Hun zeer gevarieerde en gelaagde album

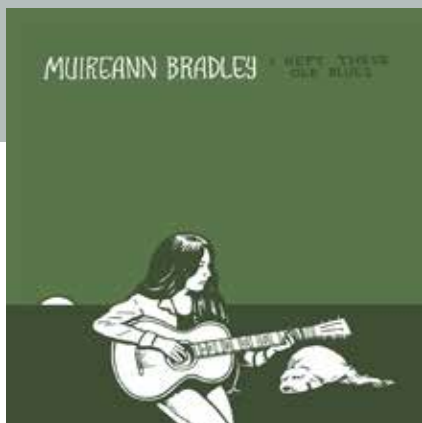
LUISTERTRIP

DROOM DIT
Het Hart Bestaat Niet En De Rest Ook Niet
(V2)

Het debuutalbum van de vijfkoppige nederpopgroep Droom Dit uit Enschede moest en zou perfect worden. Een jaar na de release van hun debuut-EP is het dan zover. Het eerste album van een perfectionistische groep met een flinke live-reputatie: *Het Hart Bestaat Niet En De Rest ook Niet*. Een titel die duidt op nihilisme, maar wel een album dat alles uit het leven van leadzanger Sam de Laet zou moeten samenvatten. Alles geworteld in een lastige jeugd, een jeugd waarin hen zich zelden thuis voelde in hun ouderlijk huis. Het leidde tot opkropen van emoties, die lang geen weg naar buiten konden vinden. Op dit album stroomt het er eindelijk allemaal uit. De moeite met liefde, of liefhebben. Het willen voelen van een connectie. De eenzaamheid. Het verlangen naar een onschuldige jeugd. Gelukkig kan hen via de muziek van Droom Dit een uitweg vinden, in de vorm van emotioneel beladen en gevoelige synthpoptracks met opvallende touches van gitaarwerk en tot in de naad uitgedachte climaxes. Ook met gedurfde keuzes, zoals spoken-word passages of langzaam opbouwende tracks die bijna zeven minuten duren. En dit is dus nog maar het debuut. Benieuwd wat de band later in hun carrière voor ons in petto heeft. (Daan van Eck)

MUIREANN BRADLEY

I Kept These Old Blues

(Decca)

LP, CD

Pure old-school akoestische blues, zonder moderne fratsen. Dat zijn de basics van Muireann Bradley en haar eerste album, *I Kept These Old Blues*.

De jonge Ierse muzikante heeft een 100% eerlijk bluesalbum gemaakt. Live in de studio heeft ze in haar eentje een onberispelijk en vlekkeloos album gemaakt. Ongetwijfeld onder de goedkeurende blik van haar vader, een bluesliefhebber pur sang die ongetwijfeld medeverantwoordelijk is voor het feit

dat zijn dochter de oude akoestische blues zo perfect kan en wil spelen. Muireann Bradley is een '...country blues, ragtime, folk blues & roots finger picking guitar player & singer' die de blues thuis met de paplepel ingegoten kreeg. Verbazend is het wél dat ze pas achttien is en zich de speeltechniek van haar helden al zo perfect heeft eigen gemaakt. Over het album zegt ze zelf: "Nothing has been added or taken away, no overdubs or modern recording tricks of any kind have been used at all. So at least in some respects this album has been recorded in the same way as those classics of the 1920s and 1930s." (Fons Delemarre)

EVERYTHING IS RECORDED

Temporary

(Beggars/XL Recordings)

LP coloured, LP, CD

Zo'n vier jaar werkte Richard Russell in zijn Copper House studio's aan het derde album van zijn samenwerkingsproject *Everything Is Recorded*. Met "Temporary" laat hij een meer verstilde kant van zichzelf horen, met als grote overkoepelende thema de dood. Het tijdelijke van ons leven wordt prachtig verwoord in bijvoorbeeld "Porcupine Tattoo" met vocals van Noah Cyrus en Bill Callahan. Uiteraard heeft Russell weer een flinke batterij aan sterren bereid gevonden om mee te werken aan dit imponerende project; onder meer hoor je stemmen van Sampha, Florence Welch, Samantha Morton, Maddy Prior en vele anderen. Ondanks de diversiteit aan meewerkende artiesten weet hij met *Everything Is Recorded* toch altijd weer een samenhangend geheel te creëren wat allerm minst klinkt als een compilatie verschillende artiesten. De kracht hiervan zit waarschijnlijk in het samenbrengen van de vocalisten in verschillende samenstellingen. Hoogtepuntje is toch zeker "Never Felt Better". Een mix van folk, elektronica met enkele van de mooiste stemmen die de pop en soul wereld op dit moment rijk is. Met dit keer de nadruk op gevoel en melodie, brengt Richard Russell misschien wel zijn meest ontspannen werk. Een album over de dood, dat nergens mistroostig klinkt, maar bovenal zonnig en opgewekt. Een knap resultaat! (Remco Moonen-Emmerink)

Paradiso

15 mrt Lander & Adriaan
 20 mrt Orbital
 25 mrt Eddie Chacon
 25 mrt Gavin James
 26 mrt Jasper Steverlinck
 28 mrt The Coronas
 30 mrt Christopher

04 apr Lucas Hamming
 05 apr Snapped Ankles
 11 apr Anna-Rose Clayton
 17 apr ECHT!
 19 apr Jools Holland
 20 apr Porches
 21 apr Josephine Odhil
 24 apr Beatenberg

02 mei Dawn Brothers
 03 mei Katy J Pearson
 09 mei Kraak & Smaak
 11 mei Mustafa
 11 mei Gaye Su Akyol
 29 mei Mannequin Pussy

04 juni Liniker

Katy J Pearson

Mustafa

Gaye Su Akyol

THE LIMIÑANAS

TOLHUISTUIN
AMSTERDAM, 16.04.2025

Spotify

TICKETS & INFO: PARADISO.NL

HOOVERPHONIC

THE MAGNIFICENT TREE – THE 25th ANNIVERSARY

PARADISO - AMSTERDAM

OCTOBER 5 2025

heet Droppenheimer en dat moet wel een verwijzing zijn naar de 'vader van de atoombom', doctor Robert Oppenheimer. Om in die analogie te blijven? De elf songs van dit album blijken stuk voor stuk ware bombtracks. Rudeboys vocalen lijken ruwer en afwisselender dan ooit. Zijn veelzeggende rhymes zijn nog altijd vlijmscherp en 'bullseye-doeltreffend'. Ook tof? De geweldige band Geishas Of Doom doet mee op twee nummers. Superplaat! (Dennis Dekker)

RWAKE 👍
The Return Of Magik
(Reprise)

The Return Of Magik is het eerste muzikale teken van leven van het Amerikaanse Awake sinds de band na het zesde album Rest in 2011 in een diepe creatieve

winterslaap ging. In 2015 kwam er nog een livealbum uit (A Stone, a Leaf, an Unfounded Door), maar daarna ontstond een 10-jarig vacuüm dat uiteindelijk leidde tot het nieuwe album The Return Of Magik. Op het eerste gehoor heeft de band zijn monolithische ingrediënten van de zwaar deinende sludge metal nog steeds van dezelfde leverancier, waarbij opvalt dat de lange, trage composities ondanks de verschroeiende gitaar- en oerbrulgerichte heavy metal bovenal een bepaalde lichtvoetigheid bezitten. Awake is dan ook geen industriële mastodont, maar een authentieke metalband die zwaar aanzet en ruim baan maakt voor prachtige en opvallende gitaarsolo's. Desondanks blijft The Return Of Magik een kolossaal album. (Menno Valk)

SASAMI 👍
Blood On The Silver Screen
(Domino)

SASAMI gooit de remmen los met Blood On the Silver Screen, haar meest opwindende album tot nu toe. Dit is een popplaat met hoofdletters, vol

grote gevoelens en nog grotere hooks. Met recente popinvloeden, gecombineerd met haar afkomst, brengt ze het beste van meerdere werelden samen. Ook wel uitdagende glitter pop-rock. De albumopener Slugger zet meteen de toon: een heerlijk nummer wat je meesleept in het album. De twee tracks daarna zijn ook weer sterk en overtuigend, dit gaat de goede kant op. SASAMI's klassieke achtergrond en ervaring als producer en componist zorgen ervoor dat alles tot in de puntjes is uitgewerkt, maar de muziek klinkt nooit te gepolijst. In Love With a Memory, een samenwerking met Clairo, is een pareltje en springt er mooi uit. Dit album is ook een persoonlijk statement: een viering van plezier zonder schuldgevoel, een loslaten van oude conventies over liefde en identiteit. Beiden kunnen we zeker in momenten als nu gebruiken. (Laurens Elderman)

LUISTERTRIP

NEAL FRANCIS
Return To Zero
(PIAS/Ato Records)

Afkomstig uit New Jersey, brengt deze 36 jarige singer-songwriter sinds 2019 zijn derde studioalbum uit (Ep's en live album even daargelaten). In 2022 zag en hoorde ik hem al even aan het werk op Bospop. De jaren 70 invloed (Soul / R&B) van artiesten als Allen Touissant, Billy Preston en in mindere mate Curtis Mayfield was live hoorbaar en is op de nieuwe plaat ook zeker weer aanwezig. Opener Need You Again met een bijbehorende lowbudget videoclip doet verlangen naar de dansvloer van de lokale disco. Single Back It Up en het funky 150 More Times (dat aan The Temptations doet denken) zorgen ervoor dat je voorlopig niet meer bij de discobal en een eventueel rookkanon vandaan wilt gaan. De titel Return to Zero verwijst naar het moeizame opnameproces van dit ambitieuze album. Er waren veel takes nodig om van Zero (from scratch) tot dit puike album te kunnen komen. De composities zitten dan ook verdomd goed in elkaar en we horen een bovengemiddeld getalenteerde artiest zijn beste album tot nu toe maken. Het nummer Can't Get Enough (met heuse Jamiroquai vibes) vat dan ook goed samen dat we voorlopig nog wel even door blijven dansen. (SAid Ait Abbou)

TATE MCRAE
So Close To What?
(Sony)

De nog altijd piepjonge Tate McRae werkt bikkelaarhard om los te kunnen breken van het predicaat 'vooral een goede danseres'. Hoewel haar bewegingen furore maken op TikTok, is het met album drie in ongeveer evenveel jaren tijd om echt serieus genomen te worden als popster - en vooral zangeres. Net iets meer dan een jaar na Think Later en met de tour nog niet eens helemaal afgerond, ligt de volgende alweer klaar. Een moordend tempo dus. Haar geweldige

werkethiek en oog voor het visuele plaatje (zowel op beeld als live), levert op So Close To What? dan ook eindelijk echte popbangers op. Sports cars en It's ok I'm ok schuren met hun loodzware beats aan tegen de club anthems die de r&b sterren van de vroege 2000s maakten. Crunk en een hit als 1 2 Step zijn nergens ver weg. Tate McRae kiest sowieso voor sex appeal, wat haar meteen eigenlijk weg zet van de wat zoetere Sabrina Carpenter's en Olivia Rodrigo's van deze wereld. Het doet je ook meteen afvragen of ze niet al veel meer succes had gehad toen videoclip's en MTV nog leading waren in de successen van artiesten... hopelijk is het drie keer scheepsrecht voor Tate en krijgt ze eindelijk de lof die ze, eigenlijk alleen al door het harde werken, verdient! (Stef Mul)

MY MORNING JACKET

Is

(PIAS)

LP coloured, LP, CD

Het is alweer vier jaar geleden dat we iets hoorden van My Morning Jacket. Ook bezige bij Jim James, inmiddels eigenaar van een indrukwekkende solocarrière, was redelijk rustig met zijn werk. Daar komt ook de nieuwe albumtitel vandaan, want ze willen wel

even duidelijk maken dat My Morning Jacket er nog steeds is - en ook vooral erg van deze tijd. Dat blijkt ook wel, want hun mix van southern/psychedic/hard rock staat nog steeds als een huis, niet in de laatste plaats door de stevige productie van Brendan O'Brien (Springsteen), eigenlijk voor het eerst dat een externe producer betrokken wordt. In Time Waits For No One wordt zelfs een sample uit de kast getrokken, en wel van de obscure solo LP van pedal steel gitarist Buddy Emmons, hoewel het hier om een piano riff gaat. De stem van James is weer indrukwekkend, hoewel O'Brien hem iets kaler laat klinken dan voorheen, wat behoorlijk fris klinkt. My Morning Jacket stelt eigenlijk nooit teleur, en Is is een zeer duidelijk en overtuigend statement dat hun songs nog ijzersterk zijn, en hun muzikaliteit nog op het hoge niveau waar het altijd lag. Net niet lang genoeg weggeweest om van een comeback te spreken, ijzersterk is het wel. (Jurgen Vreugdenhil)

SAY ZUZU 👍
Take These Turns
(V2/Strolling Bones)

Twee jaar na Son Volt's Trace en een jaar na Whiskeytown's Faithless Street, in 1997 dus, verscheen in hetzelfde genre een debuutalbum dat veel minder impact zou

hebben: Take These Turns van het uit New Hampshire afkomstige Say Zuzu. In tegenstelling tot voornoemde grootheden bleef succes voor deze band uit, behalve, wonderlijk genoeg, in Italië. Wel was daar George Fontaine Sr, die Say Zuzu graag had willen tekenen voor zijn toonaangevende New West Records. Maar toen had de band, een paar albums op zak, het bijltje er al bij neergegoooid. Een jaar of vijf geleden besloten ze deze weer op te pakken, en greep Fontaine alsnog zijn kans. In 2023 verscheen op zijn Strolling Bones label eerst een nieuw album van Say Zuzu, en nu wordt ook het oude werk van de band, opgepoetst en aangevuld met bonusmateriaal, aan de vergetelheid ontrukkt. Voor de liefhebbers van wat men ooit cowpunk noemde is dat een hele goede zaak. (Marco van Ravenhorst)

SEVENS 👍
Sincerely, Sevens
(News/Unday)

De slechts 24 jaar jonge Sevens verrijkt het Belgische muziklandschap met een pakkend debuut vol prachtige neo-soul meets jazz tracks. Met slechts 9 tracks is het geen lang album, maar volgens zijn credo less is more zijn het wel alle 9 prachtige nummers vol melancholie en mijmeringen over liefde en persoonlijke groei. Prachtige arrangementen ondersteunen de zwoele stem van deze jonge singer-songwriter waar we hopelijk veel van gaan horen. Openingstrack Pride is er sowieso al eentje waar hij trots op mag zijn. Heerlijke rustige, maar funky, baslijn ondersteunt perfect wanneer Sevens zijn pakkende refrein laat horen. De toon voor het album is gelijk goed gezet, en ondanks dat het een ander genre bezweert, doet het album wel een beetje denken aan de sfeer van de laatste Balthazar albums, en ik hoop dat Sevens dat als een compliment ziet. Deze plaat zal regelmatig mijn speler bereiken. Zoals de afsluiter beaamt: It Could Be Simple. (Remco Moonen-Emmerink)

BIANCA STECK 👍
The Joy Of Coincidences
(News/Unday)

Deze jonge Brusselse, geboren in Spanje als dochter van ouders van Britse en Duitse afkomst, heeft een rijke klassieke muzikale opvoeding genoten. Dat is ook zeker

hoorbaar in het neoklassieke intro Whatever Words Can't Say. Ik werd er door op het verkeerde been gezet, want hierdoor verwachtte ik een instrumentaal minimal klassiek album, maar niets is minder waar. Bianca Steck weet haar klassieke achtergrond perfect te vertellen

LUISTERTRIP

HIIGO
Leven in de Leegte
(Eigen beheer)

Hiigo (spreek uit: Hiego) is een Zwolse Nederlandstalige popband. De band bestaat sinds 2021 en bestaat uit vijf vrienden. Ze besloten uit een gezamenlijke liefde voor muziek, samen te gaan musiceren. Maar uit die liefde ontstond een vernieuwend geheel, een mengeling van de betere Nederlandstalige popmuziek en invloeden als The 1975 en Bon Iver. Het klinkt eigentijds en ze hebben iets te zeggen. Het gaat over ouder worden in al zijn vormen en over leven in het algemeen. De Nederlandse taal heeft een heel eigen ritme en zorgt ervoor, dat je moet luisteren. De muziek is verzorgd en doet wel eens denken aan Van Dik Hout, maar is ruimtelijker. In 2024 brachten ze hun debuut-EP uit en die werd goed ontvangen. Ze werken met producer Rob Peters, die eerder werkte als producer van Flemming, Blof en Typhoon. Nummers van hun debuut-EP werden opgepikt door 3FM en werden veel gedraaid. Er klinkt een zekere melancholie, die prettig is. Verder is de muziek gewoon geschikt voor een leuke avond uit. De band is veel aan het optreden, voornamelijk in het noorden van het land, maar door dit debuutalbum zal erkenning snel komen. Het zal niet lang duren, voordat Hiigo algemeen geaccepteerd zal zijn. (Erik Mundt)

PANDA BEAR **Sinister Grift** *(Domino)*

Noah Lennox kennen we vooral als drummer bij Animal Collective, waar hij af en toe ook wat andere zaken voor zijn rekening neemt. Onder zijn alter ego Panda Bear timmert hij ook alweer ruim 25 jaar aan de weg, en daarin doet hij eigenlijk (bijna) alles. In al zijn verschijningsvormen weet hij zich eigenlijk van alle markten thuis, en op *Sinister Grift* begint het dan ook met *Praise*, waarbij toch vooral *The Beach Boys* in herinnering worden geroepen. Sowieso doen zijn vocale arrangementen heel erg aan de sixties denken, waar behalve de strandjongens ook *The Hollies* en *CSNY* wel eens in gedachten komen. Het licht tropische *Ends Meet* en zelfs het wat donkere *Venom's Inkennen* een zeer prettige poppy feel, waardoor het lijkt alsof juist alle uithoeken van de sixties pop verkend worden. Hoewel hij per album meestal een andere invalshoek kiest, is dit album wel een teken dat Lennox solo zich op een wat toegankelijker pad begeeft dan met zijn bandje. Een heerlijk album, waarmee de lente gelijk in aantocht lijkt. (Jurgen Vreugdenhil)

naar rustige popsongs, die een goed gespreid bedje vormen voor haar prachtige stem. Voorzien van subtiele basis in bas en drums, aangevuld met de nodige klassiekere instrumenten als piano, blazers en strijkers. Zo puur hoor je het niet vaak meer. Het doet soms wat aan als de meer poppy kant van Björk, of wellicht Poppy Ackroyd. Al met al een prachtig debuut, met als een van de hoogtepunten *Dragon's Eyes*, een duet met Hania Rani. (Remco Moonen-Emmerink)

SUNNY WAR **Armageddon In A Summer Dress** *(V2/New West)*

Dat Sydney Ward, oftewel Sunny War, niet opgeblazen is in de voorbereiding van dit album is mooi meegenomen, want de verschijningen die ze toeschreef aan het feit dat het spookte in het huis van haar grootvader in Chattanooga, bleken hallucinaties ten gevolge van een gaslek. Het leidde wel tot de song *Ghosts*, waarin ze haar voorliefde voor roots en punkrock mooi kon combineren. Dat is over het hele album een hele prettige combinatie, beginnend bij de bijna new wave achtige opener *One Way Train*. Op de gastenlijst een aantal bijzondere namen die ook altijd lekker stevig tekeer gingen zonder de traditie te vergeten waar ze vandaan kwamen. Zo komt op *Cry Baby Valerie June* een schitterende slide partij doen, en horen we in *Gone Again* niemand minder dan John Doe, de legendarische voorman van L.A. punkers X. Dit is haar tweede album op New West Records, en daarmee lijkt Sunny War het ideale huis gevonden te hebben voor haar in traditie gedrenkte sound. (Jurgen Vreugdenhil)

THIS GIFT IS A CURSE **Heir** *(Season Of Mist)*

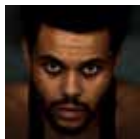
De Zweedse pletwals *This Gift Is A Curse* presenteert met *Heir* haar langverwachte derde volledige album. De uitgekende mix van black en stoner metal, gemixt met een vleugje hardcore werd verder geperfectioneerd wat al te horen was op de vrijgegeven tracks *Kingdom* en *Void Bringer*. Het tien nummers tellende album kent werkelijk geen zwak moment maar als hoogtepunten mogen het ruim acht minuten tellende *No Sun*, *Nor Moon* en het bijna tien minuten durende *Ascension* zeker genoemd worden. Wat een geweldige tracks! Handelend over het lijden van de mens en de schoonheid die daarin schuilgaat weet de band ook qua teksten de lat hoger te leggen. Met de vorige releases wist de band al een grote schare liefhebbers te bereiken, met dit nieuwe album bewijst de band eens te meer tot de absolute top van het extreme metal landschap te behoren. Jaarlijst materiaal! (Emiel Schuurman)

VUNDABAR 👍
Surgery And Pleasure
(Concord)

De indie rockers uit Boston zijn alweer toe aan hun zesde album, maar slagen er nog steeds in behoorlijk fris te klinken. De punkballad *Life Is A Movie* waarmee ze

openen komt geen moment gekunsteld over, maar laat een band horen die het nog steeds lekker vindt om een beetje te ontregelen. In *Beta Fish* blijft het punky, maar wordt de ballad vervangen door een poppy sound. Zo rollen ze van het ene genre naar het andere, maar altijd met harde en aanstekelijke gitaartheme's, waarin hun liefde voor sixties garage altijd op een bijzonder plezierige manier gevierd wordt. Alleen in het opmerkelijk mooie *I Need You* wordt er even gas teruggenomen. Daar bewijst zanger Brandon Hagen ook meer in zijn mars te hebben dan je op basis van eerder werk zou denken. Goedbeschoofd klinkt Vundabar eigenlijk vrolijker dan ooit tevoren, waarmee ze tegen de traditie ingaan en met het verstrijken van de jaren alleen maar jonger en energieke zijn gaan klinken. (Jurgen Vreugdenhil)

THE WEEKND
Hurry Up Tomorrow

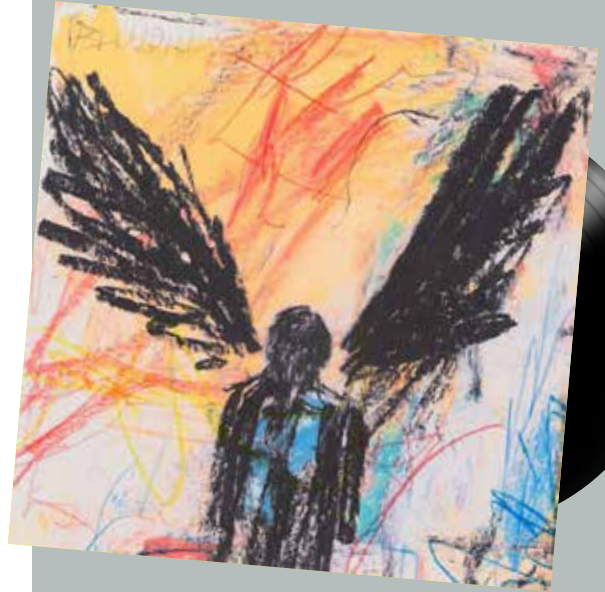
Met *Hurry Up Tomorrow* neemt Abel Tesfaye groots afscheid van zijn alter ego The Weeknd. Dit aangekondigde laatste album is een duister, zelfkritisch werk dat de tol van roem en zelfdestructie onderzoekt. Van de openingszin "All I have is my legacy: tot de laatste track, die subtiel teruggrijpt naar zijn beginjaren, voelt het als een cirkel die zich sluit. Muzikaal is het een veelzijdige plaat: van broeierige techno (São Paulo) tot bombastische synth-pop (*Give Me Mercy*) en diep melancholische ballads (*The Abyss* met Lana Del Rey). Thema's als eenzaamheid, verslaving en een vermoedheid door het artiestenbestaan domineren, met als dieptepunt de schreeuw "I CAN'T FUCKING SING." Met 22 tracks voelt het soms zwaarmoedig en langdradig, maar Tesfaye blijft boeien. *Hurry Up Tomorrow* is een passend afscheid: The Weeknd blijft gevangen in de nacht, maar Tesfaye lijkt klaar voor een nieuw begin. (Sanne den Toom)

THE YEARLINGS
After All The Party Years

Fans van The Yearlings uit Utrecht, noemden deze band de afgelopen jaren de Big Star van de lage landen. Sprankelende pareltjesrock, uiterst melodieuze rootsglimmers. Dat werk. Toch voegt dit vierde album (hun vorige *Skywriting* stamt uit 2018) een nadrukkelijke extra muziekdimensie toe. Het is melancholischer, donkerder. Maar toch ook hoopvol. Meer zoals de schurende, ruwere composities van Teenage Fanclub of R.E.M. zeg maar. Zo, nu heeft de Utrechtse indie-band meteen een nieuw lage landen-vergelijking te pakken. Dat moet ook, want *After All The Party Years* is wederom een steengoed album geworden. (Dennis Dekker)

LUISTERTRIP

THE MURDER CAPITAL
Blindness

(ADA/Human Season Records)

Met hun vorige albums, *When I Have Fears* en *Gigi's Recovery*, vestigde The Murder Capital zich als een van de meest veelbelovende new-wave/rockbands uit Ierland. Zijn nieuwe album *Blindness* gaat alle kanten op en begint vol energie, met elementen die soms doen denken aan hun landgenoten My Bloody Valentine. Toch houdt het die stijl niet vast. Het album zweeft van krachtige, energieke gitaren naar meer vocaal gerichte tracks met een emotionele lading, zoals *Born Into a Fight* en *Love of Country*. Ook nemen ze met dit album afstand van het post-punklabel, zegt zanger James McGovern. Dit album beschouwen ze eerder als een rockplaat, maar met melancholische gitaren en effecten met veel fuzz, doet het ook denken aan shoegaze, en op andere momenten zacht en intens, met teksten vol passie. Dat het album zo alle kanten op gaat, kan ook te maken hebben met het feit dat de bandleden niet langer in dezelfde stad wonen. Het creatieve proces was hierdoor minder hecht en intensief dan bij de vorige albums, waarbij ze langere tijd samenwerkten op één plek. Dit keer werd het in een veel kortere periode opgenomen, met een vrijere aanpak. *Blindness* voelt als een nieuw voorstel, een experiment waarin de band nog zoekende is. Juist daardoor ontstaat een ander geluid iets fris, wat zeker de moeite waard is om te beluisteren. (Jos Mauro Witteveen)

LOLA YOUNG 👍
This Wasn't Meant For You Anyway
(Day One Music)

Met de hit messy veroverde Lola Young de harten van mensen van over de hele wereld. Zo heeft ze zelfs een plekje op Lowlands

bemachtigd. Messy is overigens niet het enige goede nummer van haar nieuwe album this wasn't meant for you, walk on by en you noticed horen wat mij betreft ook een plekje in de spotlight te krijgen. Gefaalde relaties waar ze boos en overwinnend op terug kijkt, onbereikbare crushes maar ook problemen met mentale gezondheid worden allemaal in dit album belicht. Haar rauwe Britse stem, onbeschaamde houding en nummers gevuld met herkenbare scenario's zorgen voor een perfecte combinatie die vooral gen z aantrekt. Ik hoop dat we in de toekomst nog veel meer van haar te zien krijgen. (Loes Bruins)

BINNENKORT IN ROTTERDAM

DO 20 MRT	JACOB BANKS	MAASSILO
DO 20 MRT	MOREISH IDOLS	V11
VR 21 MRT	KELLY LEE OWENS	ANNABEL
DO 27 MRT	JASPER STEVERLINCK	LANTARENVENSTER
VR 28 MRT	DAWN BROTHERS	LANTARENVENSTER
DO 10 APR	BETTER JOY	V11
DO 10 APR	ELEPHANT	ROTOWN
WO 16 APR	FAT DOG	ANNABEL
VR 2 MEI	KATY J PEARSON	ROTOWN
ZA 10 MEI	HEAVY LUNGS	ROTOWN
ZA 17 MEI	BRIA SALMENA	ROODKARJE
VR 30 MEI	JON ALLEN	ROTOWN
VR 6 JUN	POKEY LAFARGE	ANNABEL
DI 10 JUN	COCOROSIE	LANTARENVENSTER
DO 12 JUN	KIASMOS	MAASSILO
ZA 21 JUN	KIM DEAL	THEATER ROTTERDAM
DO 23-25 OKT	LEFT OF THE DIAL	ROTTERDAM

ROTOWN | NIEUWE BINNENWEG 19 ROTTERDAM
WWW.ROTOWN.NL

SPOT

ZA 12 APR

DEAN WAREHAM

ZA 19 APR

OUR LATIN THING

ZO 20 APR

DIZZEE RASCAL

ZA 26 APR

KAMASI WASHINGTON

WO 30 APR

SYLVIE KREUSCH

ZA 3 MEI

RHYTHM & BLUES NIGHT

O.A. LAURENCE JONES, TOMMY CASTRO & THE PAINKILLERS, ROBERT JON & THE WRECK, & BLIND BOYS OF ALABAMA

DI 6 MEI

BUENA VISTA ALL STARS

VR 9 MEI

BEN L'ONCLE SOUL

VR 9 MEI

JUNGLE BY NIGHT

DI 13 MEI

RICK WAKEMAN

ZA 24 MEI

COLORS OF MENA

O.A. ALTIN GÜN, AL-QASAR, EMEL EN MIN TAKA

WO 28 MEI

JERRY HARRISON & ADRIAN BELEW

(TALKING HEADS)

DO 29 MEI

S10

ZO 1 JUN

PSYCHEDELIC PORN CRUMPETS

WO 18 JUN

THE HU

VR 20 JUN

ALIEN ANT FARM

VR 27 JUN

MARC BROUSSARD

ZA 28 JUN

LUCINDAWILLIAMS

SPOTGRONINGEN.NL

De krenten uit de pop

MARTA ARPINI **Tender Superpower**

Marta Arpini is tot dusver vooral bekend als jazzzangeres, maar op Tender Superpower laat ze horen dat ze ook wanneer ze folky popsongs maakt tot ongekende hoogten kan stijgen. De Italiaanse zangeres, die in Amsterdam woont, beschikt over een stem die je eindeloos wilt koesteren en die behoort tot de mooiste stemmen van het moment. Ook in muzikaal opzicht is het derde album van de Italiaanse zangeres van een bijzondere schoonheid. De folky popsongs van Marta Arpini klinken anders dan gebruikelijk in het genre, maar alles aan de songs op Tender Superpower is even mooi.

De muziekblog de Krenten Uit De Pop bestaat sinds 2009. Iedere week wordt uit het aanbod van nieuwe releases een aantal albums geselecteerd die 'krenten uit de pop' mogen worden genoemd. Deze worden op de blog gerecenseerd. De blog beperkt zich niet tot een genre, maar bespreekt alles van roots tot pop en van jazz tot rock.

Door: Erwin Zijleman

GARY LOURIS **Dark Country**

Als voorman van de Amerikaanse band The Jayhawks hoort Gary Louris bij de grootheden binnen de Amerikaanse alt-country scene. De band heeft inmiddels een respectabel aantal albums op haar naam staan, waaronder een aantal klassiekers. Het solowerk van de Amerikaanse muzikant vond ik altijd net wat minder aansprekend, maar het deze week verschenen Dark Country valt me zeker niet tegen. Het is een album dat eerder klinkt als een folk- of countryalbum uit de jaren 70 dan als een alt-country album, maar door de zang van Gary Louris is het ook niet heel ver verwijderd van de muziek van The Jayhawks.

EDDY CHACON **Lay Low**

Eddie Chacon moest lang teren op de ene wereldhit die hij aan het begin van de jaren 90 scoorde, maar met drie uitstekende soloalbums op rij krijgt de tweede jeugd van de Amerikaanse muzikant steeds meer glans. Op zijn derde soloalbum smeedt de Amerikaanse muzikant op fraaie wijze invloeden uit de soulmuziek uit het verleden en meer eigentijdse klanken aan elkaar. Het levert een sprankelend maar ook heerlijk zwoel en lui album op, dat nog wat verder wordt opgetild door de prima soulstem van Eddie Chacon. Lay Low krijgt net als zijn twee voorgangers uitstekende recensies en dat is volkomen terecht.

INTERVIEW STEVEN WILSON

(Door: Willem Sloet)

Het nieuwe album van Steven Wilson, The Overview, werd snel aangekondigd na zijn vorige project The Harmony Codex. The Harmony Codex was een groter project waarbij ook een short story verbonden zat, dus ik was verbaasd destijds dat 'The Overview' zo snel werd aangekondigd. Het eerste wat opvalt is dat het album uit twee tracks bestaat, allebei van iets meer dan twintig minuten. Als iemand die al wat langer Steven Wilson volgt is het bekend dat hij een enorme vinyl collectie heeft en dat dit zijn favoriete muziek medium is. Als ik hem hiernaar vraag bevestigt hij inderdaad dat hij bewust heeft gekozen voor twee liedjes van twintig minuten, omdat één kant van een standaard lp van 12" maximaal zo lang kan duren. Hij zegt dat hij als een persoon die is opgegroeid met vinyl en lp's als medium van muziek, hij nog altijd in de flow zit van een lp als muziekmedium. Voor zichzelf refereert hij naar de twee tracks ook als 'side 1' en 'side 2', in plaats van de echte titels, ongeacht het medium waarop het wordt afgespeeld. Het is zeldzaam, of eigenlijk uniek, dat een artiest een album uitbrengt op deze manier gezien het klimaat van de industrie. In het begin van ons gesprek gaan we direct in de diepte, namelijk de conceptie van dit album als het alternatief voor mensen die iets anders willen dan de mainstream.

Ik vraag Steven waarom hij nu pas een album van twee tracks uitbrengt en niet eerder. Hij staat er om bekend niet heel dol te zijn op streaming diensten. Steven zegt dat in eerste instantie het concept van het album zich zo goed leent voor deze tracks. Hij had het concept en de titel van het album al bedacht voordat hij de muziek had geschreven: "This is a situation where I had the title and I had the concept of the album before I had written a single note of music". Het is ongebruikelijk voor hem om dat op deze manier te doen, omdat het meestal andersom gebeurt: "Usually I will have written a few pieces of music and then something will start to, you know, form in my mind of how all these tracks relate together". Hij ziet dit album eigenlijk als een film. "I thought this was gonna be a feature film, I don't mean literally, but I mean in musical terms this has to be something in the long form". Het album neemt de luisteraar mee van A naar B en daartussen gebeurt van alles. Toen ik geconcentreerd naar het album luisterde was me dat ook direct duidelijk. Hier wordt een verhaal verteld en alles is mogelijk op dit album. Hij vond het niet terecht om hier bijvoorbeeld 10 standalone tracks van te maken, omdat de luisteraar iets zou missen bij het luisteren van 1 lied.

In het gesprek komen we bij de kern van Stevens muzikale persoonlijkheid. Hij vertelt dat toen hij opgroeide in de jaren '80 The Cure en The Smiths de alternatieven voor de mainstream waren en in de jaren '90 werd dat Nirvana. Niet om te zeggen dat Nirvana niet populair was en nog steeds is, maar ze positioneerden zichzelf als het alternatief op de mainstream. Het was een mogelijkheid voor mensen, vooral jongeren, om iets te ontdekken wat ze nergens anders kunnen vinden. Een ander beeld, een tegengeluid, een hele nieuwe cultuur, Maar wat is het alternatief nu in 2025? Wat is eigenlijk de mainstream? Steven Wilson noemt de gestroomlijnde, rechtstreekse, female lead popsongs in 15 seconde video's op TikTok. Hij noemt zelfs dat het neigt naar AI gegenereerde muziek. Maar ik denk dat we Steven Wilson hier niet verkeerd moeten begrijpen. Op Instagram zien we een video waarin hij een van zijn huidige favorieten laat zien uit zijn legendarische LP collectie: Taylor Swift! Hij zegt dan ook niet dat er iets mis is met de mainstream, maar wil hij graag een alternatief bieden. En wat is er tegenwoordig meer alternatief als: hier is een album en je moet er van begin tot eind naar luisteren, net zoals dat bij een film of boek. Ja, hij geeft commerciële mogelijkheden op door geen single uit te brengen, maar tegelijkertijd hoopt hij een statement te maken dat mensen nieuwsgierig maakt.

Dit album is daarmee rebels. Steven Wilson een soort guerrilla strijder die onder de radar van de mainstream grote successen weet te boeken. Hij wilt mensen doen herinneren dat er ook een manier is om betrokkenheid te voelen bij een album die anders is dan wat Spotify of TikTok je doet geloven. Hij begint hardop met me te filosoferen. Waarom gaan mensen wel naar de bioscoop gaan voor een Marvel film van meer dan 2 uur, maar lijkt een album van 40 minuten van voor naar

achteren beluisteren een uitdaging voor steeds meer mensen. Een gevecht tegen de steeds kleiner wordende concentratiespan van de jeugd. Steven Wilsons antwoord is een kwalitatieve benadering van zijn muziek. Ik merk dat het bij mij werkt. Een bepaald comfort wetende dat de muziek naar me toekomt, dat ik niets in een wachtrij hoeft te zetten of continu bezig te zijn met what's next. Ik geef mezelf over aan de artiest, die er wel voor zorgt dat het interessant blijft. Steven Wilson is in het alternatief op de mainstream!

Op dit moment hebben we het nog niet eens gehad over de muziek zelf. Nu we snappen waar de andere structuur van The Overview vandaan komt, kunnen we duiken in de muziek. Waar andere albums zoals To The Bone en The Future Bites duidelijkere popinvloeden hebben, zoals een couplet/refrein structuur, is dat in twee lange composities een stuk lastiger. Wel zit er een flow en terugkerende thema's in. Hij vertelt hoe deze langere composities hem hebben uitgedaagd om op andere manieren na te denken over compositie. Zo is een langer muziekstuk een mooie gelegenheid is om muzikale thema's terug te laten keren op een manier die niet zo makkelijk is bij een aantal losse tracks. Hij laat in The Overview hetzelfde 19-noten thema terugkeren in verschillende contexten,

zoals andere maatsoorten, tempi en met verschillende instrumenten. Dezelfde melodie met dezelfde baslijn komt meerdere keren en op deze verschillende manieren terug op side 1 van het album. Wilson vertelt dat hij zich heeft laten inspireren door klassieke componisten: hetzelfde thema uitwerken in verschillende variaties en terug laten keren in hetzelfde stuk als een leitmotif. Dit zorgt er ook voor dat het nog steeds een coherent stuk is met toch een duidelijke structuur.

Voor een muzikant die bekend staat om zijn doordachte sound en muziek zegt hij dat hij weinig heeft nagedacht over het maken van de sound van het album. "I let it come as it was." Hij zegt dat muzikanten tegenwoordig geluk hebben met de hoeveelheid mogelijkheden om geluid te maken, te verwerken, veranderen. Op zoek naar het perfecte geluid. Steven Wilson gebruikt zelf een combinatie van analoge, oudere instrumenten zoals een Mellotron, Hammond Organ en nieuwe manieren van digitale instrumenten. Hij houdt van deze tijd, omdat er zo ontzettend veel beschikbaar is en hij de ruimte heeft om deze te combineren tot in het oneindige. "I love listening to Abba, Pink Floyd, classical music, electronic soundscapes, Japanese noise. I love

it. Without wanting to sound pretentious, I just let it all come out". Hij probeert zich dan ook niet te laten beperken door wat hij verwacht dat zijn publiek mooi of leuk zou vinden, of dingen die hij niet 'kan' doen. Na ongeveer 30 jaar in de industrie te werken weet hij: "I know what my sound can be or can become. I'm not looking at certain genres of music anymore. It doesn't necessarily need to be prog or sympho anymore. It just to be good enough. 90 percent of what I make isn't and will never be released! Just what's perfect."

Tekstueel vertelt The Overview over het overweldigende gevoel dat astronauten krijgen als ze vanuit de ruimte naar de aarde kijken. "There's a certain nothingness to it, giving perspective to how microscopic our lives are compared to all that's out there". Steven Wilson heeft Andy Partridge van de band XTC gevraagd om een deel van de tekst te schrijven, met de opdracht om normale levens te beschrijven en deze te relateren aan dit kosmische fenomeen. Andy is een van de helden van Steven: "he is the best in writing lyrics that describe the mundanity of people's lives. A bad day in the rain, cheating, the death of a loved one, everything people experience from day to day. I wanted to place these things next to unearthly phenomena like the births or implosion of stars." Het kleinste versus

het grootste. Op side 2 laat Steven Wilson ons de schaal van objecten in ons heelal horen. Dit zorgde bij mij dat ik conflicterende gevoelens had: moet ik blij zijn of juist verdrietig, of boos? Steven zegt dat hij bewust voor een realistisch beeld probeerde te gaan. Daarmee zorgt hij er namelijk voor dat een luisteraar gaat reflecteren op wat zich zojuist heeft afgespeeld. Je wordt geconfronteerd met de schaal van ons leven. Hoe ga je daar dan mee om? Dit Overview-effect heeft dan ook uiteenlopende reacties teweeggebracht bij astronauten. Sommigen zien alleen maar dood en verderf, terwijl comfort vinden in beseffen hoe klein onze levens zijn. Het ultieme existentiële vraagstuk: wat is het doel van het leven? Steven zelf is er ook nog niet over uit. Hij heeft een aantal albums in zijn collectie die hij mood amplifiers noemt: als hij zich goed voelt, voelt hij zich beter na het luisteren. Als hij zich slecht voelt, voelt hij zich slechter. "I hope The Overview will be that album for people." Ik hoop met hem mee. Het album helpt mij in ieder geval een beetje met het omgaan van ontwikkelingen in deze tijd: groeiende globalisering, oneindige afleiding op het internet en onrust op het wereldtoneel. Voor mij is dit het ultieme alternatief daarop.

GEZIEN

Optredens in binnen- en buitenland gezien door onze medewerkers.

DELIVERY

Op een verloren maandagavond (17 feb. 2025) speelt belofte Delivery een korte maar imposante show in een gezellig gevuld Merleyn. Het Australische vijftal verraad ruim een uur lang meer in haar mars te hebben dan spelen in kleine clubs op druilerige maandagen. En let op, de show in Nijmegen is nog maar het startschot van de Europese tour. Het is een imposant beeld: vier bandleden houden hun gitaren als ware het karabijnen diagonaal omhoog. Stuck In The Game wordt ingezet. In de snelle track is ook de drummer overtuigend aanwezig. Het nummer is representatief voor het geluid dat de Australiërs laten horen in Merleyn: snelle postpunk met een DIY-vibe. Er wordt een krachtige gitaarmuur opgebouwd waarmee het publiek regelmatig overrompeld raakt. Met die energieke sound weet de band hoge ogen te

gooien bij verschillende toonaangevende internationale muziekmedia. Het tweede album Force Majeure is net uit. Volgens Rolling Stone zijn we op de langspeler getuige van "een vreugdevolle onthulling van de vreemde tijden waarin we leven". En het klopt: zonder verstrikt te raken in het keurslijf van een politiek pamflet weet de band engagement te koppelen aan zeggingskracht. Iedere track klinkt urgent, ook op deze avond. Wat de Australische formatie charmant maakt is het afwisselen van zangbeurten. Het zorgt voor een dynamiek die maakt dat er in ieder liedje weer iets anders te gebeuren staat. In wezen kent de band geen frontvrouw of -man. Het wisselen werkt. Ondanks een jetlag waar en passant melding van wordt gemaakt - de band is op de dag van de show geland - en het heftige temperatuurverschil van zeker 30 graden speelt de groep een strakke en snelle set weg. Qua praatjes houden ze het kort en af en toe gaan de gedachten naar hun bewierookte landgenoten van Rolling Blackouts Coastal Fever. Kortom: Delivery heeft het. Charme, snelheid en genoeg avontuur om in de toekomst ook grotere podia te beklimmen. Laten we hopen dat we ze komende zomer op een festival kunnen treffen. (Robin Groot)

PARKER MILLS

Met een 'hallo Amsterdam' opent hij de avond. Alleen met gitaar en mondharmonica luistert de zaal ademloos naar het openingsnummer, een heerlijk bluesachtig nummer. Wat heeft deze man toch een mooie karakterieke stem. Ik was blij met The Villain, mijn favoriete nummer van zijn debuutalbum. Wat veel tijd kost, is het telkens na een nummer het stemmen van zijn gitaar. Maar dat maakt hij goed met allerlei verhalen en anekdotes over zijn jeugd en zijn opvoeding in een gelovig gezin in Oklahoma, de bron is van zijn geluid. Het publiek kreeg hij echt mee met prachtige nummers als Old Time Religion en Palisade. Mocht je nog een keer in de gelegenheid zijn om een optreden van hem bij te wonen, doen! Je zult er geen spijt van hebben. (Jurriën van Rheede)

ASIAN DUB FOUNDATION

Wat is lekkerder dan op een ijskoude avond genieten van de warme sound van Asian Dub Foundation? De jongens van Asian Dub Foundation komen uit UK en brengen absoluut energie in hun liveshows. De groep, die halverwege de jaren negentig samen muziek begon te maken combineert een ongelooflijk bonte mengeling van indodub, elektronica, reggae en knipogen naar punkinvloeden, met 'traditionele' geluiden zoals een sitar die ze vast gesampled hebben uit de

platencollecties van hun ouders - allemaal overgoten met de snelle vocalen van frontman, Sanjay Gulabhai Tailor (AKA Sun-J). Dit zorgt voor een vrij unieke live-ervaring, aangezien ze continu experimenteren met verschillende instrumenten, zoals de dwarsfluitspeler die werkelijk te keer ging als een Ian Anderson op speed. Ook een extra diehard reggaezanger zorgt voor top live vermaak. Hun simpele maar effectieve show zorgt voor maximale energie die een op een het publiek uitgaat. Qua teksten komt Asian Dub Foundation altijd al op voor alle actuele misstanden in de wereld. In Haarlem balden we de vuisten als publiek om solidair te zijn met de people of Gaza en swingden we op de aangrijpende teksten over gelijkheid en rechtvaardigheid in de wereld. Oh wat voelt dat goed om samen met andere even los te gaan op een band die prima weet iedereen op de dansvloer te krijgen gecombineerd met teksten met een geweten. Zo loop je met een lekker warm gevoel de koude nacht weer in! (Frank de Bruin)

De Volkskrant noemde je ooit de "meest oorspronkelijke stem van de hiphop". Dat label lijkt inmiddels te beperkt te zijn. De hiphop schud je steeds meer van je af en je breekt alle genreconventies volledig open. Kan je me vertellen hoe je steeds minder in hokjes ging werken - steeds groter durfde te denken?

Toen ik zeventien was, noemde ik mezelf rapper omdat ik heel erg fan was van hiphop. Ik ben groot geworden met Smib en luisterde destijds Yung Internet, Bokoosam en New Wave. Ik weet niet wat er allemaal nog meer is of hoe een liedje überhaupt in elkaar steekt, dus dan noem ik mezelf ook maar hiphop - dat was een beetje de gedachtegang. Best onschuldig. Maar door de jaren heen, werkte ik nauw samen met de producer Sim Fane en met hem ben ik steeds meer gaan leren over de opbouw van een liedje maakt. Dus denken in versen

en refreinen. Daarna ben ik steeds meer met allerlei artiesten uit allerlei genres gaan schrijven. Dus met Lijpe maar ook met Bløf. Heel organisch vlocht het allemaal samen en daardoor hoefde ik zelf ook nooit in hokjes te denken.

Op Mijn Haren Ruiken Naar Vuur horen we soms gewoon keiharde rock! Hoe kwam dat tot stand?

Ik voelde me ergens best wel verloren. Gek genoeg voelde de vorige plaat niet heel succesvol, ook omdat het allemaal rond het Songfestival gebeurde. Ik heb een tijdje zitten denken aan een heel klein en intiem album. Maar toen kwam dus Jordan Fish op mijn pad! Hij is cruciaal geweest voor het geluid!

interview

S10

(Door: Stef Mul)

Van een diep persoonlijke hiphop mixtape en het Eurovisie Songfestival tot een plaat met de metalcore-ster Jordan Fish van Bring Me The Horizon: S10, nog altijd maar 24 jaar, lijkt er al een heel muzikantenleven op te hebben zitten. Maar ze zit vol energie en is bovendien blijer dan ooit. We gingen in gesprek met haar over het nieuwe album Mijn Haren Ruiken Naar Vuur.

Hoe kwam hij, toch een grote internationale ster, bij jou terecht?

Hij was een idool voor me en ik volgde hem al heel lang. Ik was vooral heel erg fan van een plaat van zijn band (Bring Me The Horizon - red) waarop ze oude nummers remixen. Echt nummers van 18 minuten en met super weinig zang. Puur productie. Op een dag kreeg ik opeens een DM van hem, die ik vol verbazing naar mijn Noah's Ark (het label van S10 - red) groepschat stuurde. Het bleek dat iemand die daar werkte al heel lang bezig was om Jordan Fish te strikken voor een samenwerking. Hij wist dat hij fan van mijn muziek was, wat al super ziek was, en dat hij ook nog was losgebroken van de band om zich te storten op studiowerk. Eén week later stond hij hier in Amsterdam, bij de Wijdesteeg.

Dat moet onwerkelijk zijn geweest!

Het was heel grappig, want we waren allebei super zenuwachtig. Hij had nooit buiten zijn band sessies gedaan en was dus eigenlijk begonnen aan een soort nieuw leven voor zichzelf. En ik had helemaal geen plaat klaar liggen of een idee van wat ik wilde maken. We hebben een trial gedaan. Twee dagen werken en demo's van mij flippen. Daar bleek dat het enorm goed klikte en we allebei, in onze eigen ongemakkelijkheid, toch super snel tot elkaar kwamen. De twee weken die daarop volgde, zijn we heen en weer gegaan tussen Amsterdam en zijn huis in Engeland. Iedere dag maakten we wel een nummer of zelfs twee die gewoon helemaal af was, klopte en goed voelde.

Was het niet een uitdaging om Nederlandstalige muziek te maken met een Engelstalige producer?

Ik ben er super trots op dat ik zo'n klik heb kunnen hebben met hem. Ik ben natuurlijk fan van hem en had nooit durven dromen dat ik met hem zou kunnen werken. Maar ook omdat ik natuurlijk in het Nederlands schrijf. Eerlijk gezegd heb ik me überhaupt even afgevraagd waarom hij dit wilde en ergens heb ik het idee dat hij hoopt dat ik ooit de stap naar het Engels ga maken. Dat is ook wel een stiekeme wens bij mezelf, maar voor in de toekomst.

Hoe ging het liedjes schrijven in de praktijk?

Hij hoort niet wat ik zeg maar hij voelt wel wat ik zeg. Hij produceert en maken we samen de toplines. De melodielijnen die je eerst inzingt en daarna pas de woorden voor schrijft. Hij zong die toplines in en gaf dus eigenlijk een Engelse interpretatie van wat de tekst had moeten zijn. Nederlandse woorden passen vaak helemaal niet goed op een Engels muziekbrein! Dat gaf mij bepaalde kaders waarbinnen ik moest schrijven, wat heel uitdagend maar ook bevrijdend was. Hoewel hij me niet letterlijk verstaat, kon ik het hem wel duidelijk maken waar een nummer over moest gaan en gaf het mij dus de juiste richting om binnen bepaalde thema's te schrijven.

Je gaf het net al een beetje aan, maar heeft deze ervaring ervoor gezorgd dat je dromen die eerst nog heel stout leken, ineens haalbaar zijn? Zijn er nieuwe, grootse plannen?

Ik wil misschien wel in de toekomst het toch een keer proberen om een liedje in het Engels te maken. Daar voel ik me nu nog niet helemaal zeker genoeg voor, maar dat wil ik wel. Aan de andere kant voel ik ook des te meer dat ik nog niet ingeschreven ben in het Nederlands. Het maakt me juist ook zelfverzekerd, het feit dat ik gewoon deze Nederlandse liedjes kan maken met zo'n internationaal bereik. Dat ik niet bang hoeft te zijn dat mijn liedjes opraken. Dat zo iemand me begrijpt, ook al zing ik in een andere taal.

Ik hoor veel hartezer terug in de teksten. Dat was ergens altijd al zo, je muziek werd wel eens als onderkoeld bestempeld (in positieve zin). Toch lijkt je er nu vooral kracht eruit te putten, benoem je meermaals hoe het de boel juist verlicht. Het is ergens je meest opgewekte werk. Waar komt deze verandering vandaan?

Ergens heb ik nu mijn meest positieve muziek gemaakt met een producer waarvan ik de donkerste muziek heb geluisterd. Wat ik zo leuk vond, is dat hij dus eigenlijk heel poppy is. Dat komt ook doordat hij tegelijkertijd bezig is met allemaal hele heftige projecten, echt metal. Ik denk dat hij met kon zitten, even kon uitblazen en denken: welke universums zijn er nog meer?

Ondertussen was mijn relatie net een week uit. Ik was wel verdrietig, maar ik was ook klaar om mezelf weer het geluk te gunnen. Dat viel natuurlijk nu mooi samen met zo'n bijzondere kans. Sowieso besepte ik dat de gelukkigste periodes in mijn leven waren als ik een plaat opnam. Ik wilde mezelf vieren. Dat ik deze plaat kon maken. Dan ga ik in mijn eentje naar Engeland en voel ik me zo vrij. Dat hoor je denk ik allemaal in de plaat.

Je plaat lijkt ook chronologisch te verlopen, eindigend op twee nummers: Voel Me Goed en Kan Het Leven Vandaag Beginnen. Alsof je aan iedereen wilt aangeven dat het allemaal goed gaat en je gewoon weer vol kracht opnieuw begint.

Het is heel belangrijk voor me om alle liedjes, die allemaal kleine verhaaltjes op zich zijn, wel in de juiste volgorde te plaatsen. Dat het toewerkt naar een einde, dat ook weer een nieuw begin is. Het zou me niet verbazen dat het eerste nummer van mijn volgende plaat daar weer een vervolg op gaat zijn. Ik hou ervan als het ook een soort open eind is!

***“Ik wil
misschien
wel in de
toekomst het
toch een keer
proberen om
een liedje in het
Engels te
maken.”***

Is dat dan ook wat je de luisteraar mee wilt geven, dat je elke dag opnieuw kan beginnen?

Ik denk dat, omdat ik zo openhartig heb gesproken over mijn eigen problemen, mensen mij best vaak of ik nog tips heb voor als je je slecht voelt. Ik heb dat niet echt, maar dat zit misschien wel in die liedjes. Als je het mij vraagt kan je elke dag opnieuw beginnen. Als je gisteren verdrietig was, kan je morgen besluiten om te kijken of je er wel iets van kan maken. Je kan het altijd oplossen.

S10

Mijn Haren Ruiken Naar Vuur

(Noah's Ark)

Eerlijkheid gebiedt mij te zeggen dat ik S10 nooit echt een kans heb gegeven. Pas nadat ik gegrepen was door albums en concerten van Eefje Visser en Froukje stond ik open voor Stien den Hollander. Best vreemd want S10, hoewel ze via het Eurosongfestival tot me kwam, heeft mede de weg voor veel jonge Nederlandstalige popvrouwen geëffend. Met haar nieuwe album *Mijn Haren Ruiken Naar Vuur* een mooie kans om dit recht te zetten. Stien koos na 10 jaar voor een andere aanpak en vond als producer Jordan Fish (ex *Bring Me The Horizon*). De klik was er meteen want beiden waren fan van elkaars muziek en het album werd opgenomen in zowel Amsterdam als in de thuisstudio van Fish op het Engelse platteland. Een combi made in heaven want het album grijpt je meteen helemaal door een strakke productie en sterke teksten. Na een spannende opening swingend het titelnummer je tegemoet en laat je niet meer los. Je merkt dat S10 met veel zelf vertrouwen elk nummer verrassend naar haar hand weet te zetten. Zelf zegt ze over de samenwerking: “Het album is heel puur en onbezonnen. Het gaat over gebeurtenissen en veranderingen in mijn leven. Over liefde, over heartbreaks. We wisten niet wat eruit ging komen en gingen er helemaal open in. Het resultaat is misschien wel de ultieme S10-plaat.” Met zo'n album op zak kun je met een gerust hart theaters en festivals platspelen. Steek het vuur maar aan, ik ben zeker van de partij. (Frank de Bruin)

The Punk Principle

Waar zijn we toch in godsnaam allemaal mee bezig? De politiek lijkt steeds meer een poppenkast te worden en de gemiddelde mens is de pineut. Geen toeval dat punk in al zijn vormen zijn renaissance doormaakt. De ene na de andere groep popt op uit de grond, zowel in Nederland als daarbuiten, en oude vergeten raggars worden opgerakeld. Daarom lichten we iedere Mania een punk release uit. Een pagina om even lekker boos te zijn, op jezelf of alles en iedereen om je heen. Dit nummer kiezen we voor...

VARIOUS
Girls To The Front
(Plato Utrecht)

LP

Vorig jaar hield Plato Utrecht al een goede vinger aan de pols van het Hollandse punklandschap met de toffe verzamelaar Uitholling Bovenlangs. Dat doen ze dunnetjes over, nu nog verder inzoomend op de geliefde countercultuur door ruimte te bieden aan FLINTA-fronted punk (Female Lesbian Intersex Non binary, Trans & Agender). En dat zullen we weten! "I'm A Girl!", gilt Tara Wilt woest door de microfoon, alsof ze nog een rekening te vereffenen heeft met Jan en alleman die dacht dat er geen meiden in de punk zijn. Lekker boos zijn, er is genoeg reden voor. Ook het Hagenese Chatter Mag schreeuwt om bloed. Het is niet alleen maar ouderwets gitaargerag dat de klok slaat, want met Dead Omens en Maha horen we ook new wave en krautrock invloeden terug. En zo gaat het een kleine 40 minuten door. FLINTA owns punk, dat is wel duidelijk en precies wat Bibi Fay Annink met haar Girls To The Front imprint aan Nederland wil tonen. Geweldige, frisse plaat voor iedereen die alles van punk tot hardcore en new wave een warm hart toedraagt. Deze jonge collectieven (leeftijden tussen 16 en 30 jaar) verdienen bovendien jullie liefde! Support je lokale labels, support FLINTA en f*ck de patriarchaat. (Stef Mul)

ILLIE

Zero bla bla. Dat is het motto van Illie. De jonge artiest uit Heerlen zegt uitsluitend waar het op staat. Geen pretenties, slechts verhaalvertellingen over wat er in zijn leven en omgeving gebeurt. Wat hij allemaal heeft moeten doen om zichzelf en zijn familie te onderhouden. "Achtien barkies naar me mama, kan niet spenden op die kech. Achttien brakkies met m'n braddas, maar toch ben ik wled nas." Illie's rauwe beschrijvingen maakte al furore voordat hij goed en wel een ep'tje online had staan. Zijn unieke stem en het naadloos gebruik van de Arabische taal grijpen je meteen bij de strot. De pianobeats grijpen terug naar de hoogtijdagen van 2pac en 50 Cent. Zijn eerste tape **ILLIEGALITEIT**, net uit, bevestigt dat hiphop-minnend Nederland niet meer om **ILLIE** heen kan.

STYN DUBS

Als hiphop (en bubbling!) producer is Styn al lang niet meer weg te denken uit het Nederlandse muzieklanschap - kijk maar naar zijn plek in de Mania Hiphop Top 5 van 2024! Maar een paar weken geleden circuleerden er ineens beelden rond van een zaal in Montréal vol dub step liefhebbers die werkelijk volledig uit hun plaat gingen op iedere wobble en zaag die hun kant uit werd gevuurd. En wie stond daar achter de decks, aan de andere kant van de wereld? Jawel. Styn! Onder de weinig verhullende noemer styn dubs blijkt hij een gigantische cult following te hebben verkregen. Hoog tijd om die diepe bassen, machinale ritmes en industriële synths naar een echte dubplate te brengen, als je het ons vraagt!

RICHARDA

"Last van zwaartekracht, voel me blauw, voel me down en je trekt me dan omhoog." Het zijn deze woorden die het meest blijven plakken als je luistert naar 1 Shot, een van de hoogtepunten op Ares' Wavyman - Live On Mars album. Niet in de laatste plaats door het prachtige stemgeluid van Richarda. Glashelder en innemend. Ook op haar eigen nummers durft ze kwetsbaar te zijn, zingt ze over alles wat een jonge vrouw kan voelen en meemken. Of het nou gaat over de perikelen op datingapps of de plotselinge eenzaamheid na een break-up. Openhartig is ze ook over haar schrijfproces. Ze neemt op een leuke, eigenzinnige manier iedereen die maar wil mee in haar thuisstudio. Hoe ze die fijne, dromerige electropop producties maakt. We kunnen niet wachten om die geweldige stem op veel meer songs te horen!

INTERVIEW
MARIE DAVIDSON

(Door: Daan van Eck)

Na een welverdiende pauze van bijna vijf jaar keert Marie Davidson terug met een nieuw album, *City of Clowns*, dat ze onder andere opnam met Soulwax. Het is een mix van haar kenmerkende avant-gardistische elektronische pop en de door techno-geïnspireerde clubmuziek uit het begin van haar carrière. Het resultaat is een album dat ze haar 'terugkeer naar de dansvloer' noemt. Maar vooral is het een album dat is gevormd door haar zorgen over technologische revoluties en de invloed van Big Tech. Het lezen van *The Age of Surveillance Capitalism* van Shoshana Zuboff heeft haar leven veranderd, vertelt ze zeer passievol vanuit haar besneeuwde thuisstad Montreal.

Allereerst, heb je de sneeuwstorm van eergisteren in je thuisstad Montreal overleefd?

'Nou, nipt hoor. We zijn hier wel een sneeuwstormpje op z'n tijd gewend, maar dit was echt een historisch heftige. Ik geloof dat dit de grootste sneeuwstorm in meer dan honderd jaar was, letterlijk de hele stad is wit. Ik kom toevallig net terug van een wandeling door de stad. Fantastisch. Niets is mooier dan Montreal in de sneeuw.'

Het is vijf jaar geleden sinds je laatste album, *Renegade Breakdown*, wat heb je in de tussentijd gedaan?

'Ik heb eindelijk een stapje teruggenomen. Vanaf 2015 was ik continu bezig met muziek, zonder enig moment van pauze. Ik wilde even iets anders doen. Ik ben zelfs begonnen met een studie, maar dat hield ik niet zo lang vol. Ik heb vooral even een hele tijd niks gedaan, tot ik begon met het opnemen van *City of Clowns*.'

Daar wilde ik je net naar vragen, het nieuwe album. *City of Clowns*, het klinkt als een terugkeer naar de dansvloer. Kunnen we dat zo zien?

'Ja, precies. Dat heeft ook te maken met mijn pauze van muziek. In de tussentijd begon ik met DJ'en. Daardoor heb ik echt mijn plezier in muziek teruggevonden. Na een jaartje pauze realiseerde ik me dat ik muziek nodig heb. Muziek moet altijd mijn grootste bezigheid zijn. Ik denk dat dit mijn meest dansbare album is, vooral omdat het voortkwam uit mijn nieuwe passie: DJ'en.'

In het verleden sprak je vaak over je ambivalente en complexe relatie met de club, hoe is die relatie nu?

'Beter dan ooit, denk ik. Ik voel me ook gewoon vrijer dan ooit. Als je zo lang bezig bent met muziek kan het soms gaan voelen als een verplichting. Ik had momenten dat ik op de dansvloer stond en vooral bezig was met me afvragen welke muziek iets voor mij zou zijn. Om zelf te maken, zeg maar. Maar nu sta ik in de club als liefhebber, in plaats van als muzikant. Dat voelt als een bevrijding.'

Het album werd mede-geproduceerd en -geschreven door de mannen van Soulwax en Pierre Guerineau, hoe was het om met hen samen te werken?

'In eerste instantie wilde ik het album zelf maken, helemaal in m'n eentje, maar ik kwam er niet echt uit.

Degene die ik dan het eerst bel, is altijd Pierre. Samen maakten we de eerste versie van het album. We stapten ermee naar het label van Dave en Steph (Dewaele, van Soulwax - red.), DEEWEE. Zij waren gelijk enorm enthousiast en brachten een frisse blik naar het album. Het zijn mannen met veel humor. Ze lieten me merken dat het altijd goed is om een gesprek te hebben over de mogelijkheden, en om naar ideeën van anderen te luisteren. Oh, en het bracht me naar Gent. Dat was fantastisch, wat heb ik daar veel inspiratie uit gehaald. Ik had nog nooit vier kerken op een rij gezien, in dezelfde straat. Dat is toch absurd?!'

Het idee voor *City of Clowns* kwam tot je na het lezen van *The Age of Surveillance Capitalism* van Shoshana Zuboff. Wat heeft dat boek met je gedaan?

'Ja, zonder dat boek was dit album nooit van de grond gekomen. Ik kan een uur met je praten over *The Age of Surveillance Capitalism*, echt waar. Het is zo belangrijk. Het gaat over de invloed van technologie op de maatschappij. Even heel breed gezegd. Ik ben heel anders gaan kijken naar de wereld na het lezen van dat boek. Specifiek voor het album vond ik ook het lexicon interessant, de termen rondom technologische vooruitgang. Het klonk perfect om te gebruiken op elektronische muziek, het sluit mooi op elkaar aan.'

**"Het moest
voelen
alsof mijn stem
inderdaad
langzaam werd
overgenomen
door die van Polly,
een AI-bot."**

Maar je problemen liggen niet bij technologie an sich, toch? Meer bij hoe Big Tech-bedrijven hiermee omgaan?

'Dat klopt helemaal. Zonder technologie had ik geen albums kunnen maken, haha.

Nee, tuurlijk komen er een heleboel mooie dingen voort uit technologische vooruitgang. Maar ondertussen verzamelen Big Tech-bedrijven steeds meer data, houden ze toezicht over gebruikers. En daar doen ze niks goeds mee, hè. Nou ja, bijna niks. Voor hen draait het alleen om winstmaximalisatie, het vergaren van zoveel mogelijk informatie, het uitoefenen van invloed op de wereld. Zij proberen alles wat je doet te voorspellen en op basis daarvan marketingstrategieën te ontwikkelen. Mensen vergeten op deze manier kritisch te denken, of een eigen mening te vergaren.'

Wat deed het beeld van de grote Big Tech-mannen achter Donald Trump tijdens zijn inauguratie met je?

'Ja, dat was vreselijk natuurlijk. Het is de kern van het probleem. Al die mensen staan hand in hand met hetzelfde doel: geld verdienen. Ze geven geen fuck om ons. Het is zo eng om ze te zien mengen met het democratische proces. De rijkste mannen in de wereld zijn straks de baas. Waarom gaan de alarmbellen niet rinkelen?'

Is City of Clowns dan een soort waarschuwing of protest tegen deze toenemende invloed van Big Tech?

'Ha, goede vraag. Op een bepaalde manier wel. Ik zou het geen waarschuwing noemen, ik denk dat ik niet de persoon ben om mensen hiervoor te waarschuwen, dat zou pretentius zijn. Het is meer mijn eigen vorm van protest, inderdaad. Ik voel me ook gewoon machteloos tegenover al die technologische powerhouses. Dit is mijn antwoord als muzikant. Mijn vorm van protest. De enige vorm die ik gewend ben.'

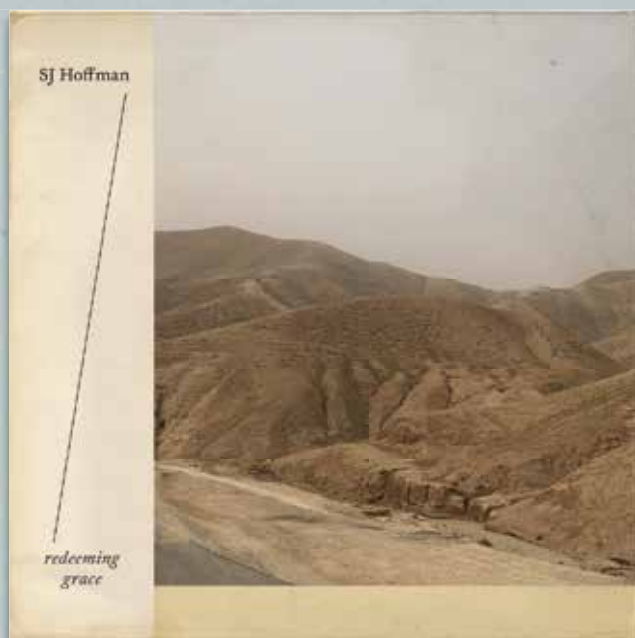
Op het eerste liedje van het album, *Validations Weight*, wordt jouw stem langzaam overgenomen door de Amazon text-to-speech tool Polly. Wat wilde je hiermee zeggen?

'Ik heb heel lang gewerkt aan die mix. Het moest voelen alsof mijn stem inderdaad langzaam werd overgenomen

door die van Polly, een AI-bot. Ik wilde dat het bijna gebeurde zonder dat de luisteraar het doorhad, als het ware. Dat is wat er is gebeurd met technologie. Langzaam is het in ons leven gekropen. Eigenlijk zonder dat we het doorhadden. Nu zijn we er compleet van afhankelijk. De eerste keer dat ik *Validations Weight* terug hoorde, kreeg ik kippenvel. Het maakte me bang om mezelf zo te horen verdwijnen.'

Het zijn zware en serieuze onderwerpen, maar het blijft een clubby en dansbaar album. Zeker bij technobangers als *Contrarian*. Hoe heb je ruimte gelaten voor plezier?

'Dat was de grootste uitdaging voor me. Het is allemaal al zo zwaar. Het onderwerp geeft mensen stress. Het geeft mij stress. Ik wilde het album bedachtzaam en kritisch laten zijn, maar ook inclusief en plezierig. De dansvloer is altijd al een plek geweest om je zorgen te vergeten. Om je helemaal te verliezen in de muziek, even verwijderd te zijn van de serieuze zaken in de buitenwereld. Ik vind dat contrast wel mooi. Ik hoop dat luisteraars geprikkeld worden door het onderwerp, maar ook dat ze zich kunnen verliezen in mijn album. Gewoon plezier hebben. Uiteindelijk is plezier de grootste vorm van protest, toch? Ze mogen de wereld proberen te verpesten, maar daar trekken wij ons niks van aan. Wij blijven dansen.'

The long awaited new album
Redeeming Grace
from SJ Hoffman is out.

Including *Wrong*, *Long Blue Light*
& *Hold Your Heart*.

Even intrigerend als tijdloos
(OOR)

Frêle en onverwoestbaar
(HUMO)

Moeiteloos elegant
(De Morgen)

Als een warm deken
(De Standaard)

Out now on LP & all streaming platforms

REISSUES

BLACK UHURU **Love Dub**

Love Dub, uitgebracht in 1994, verschijnt voor het eerst op (rood) vinyl in Europa. Het album bevat remixes van Uhuru in Dub. Dat album bevat weer dub versies van tracks op het album Black Sounds of Freedom. De remixes zijn van niemand minder dan Prince Jammy. Het klinkt lekker, al geef ik zelf toch de voorkeur aan het origineel. Rood vinyl ziet er wel erg mooi uit op de draaitafel. (Marcel van Vliet)

THE CHILLS **Spring Board: The Early Recordings**

Vorig jaar overleed op 61-jarige leeftijd Martin Phillipps. De frontman van The Chills, die al wat langer met zijn gezondheid kwakkelde, liet met een dozijn albums en EP's vol sprankelende lo-f-gitaarpop een discografie achter waar je u tegen zegt. Vlak voor zijn dood nam hij met een volledige band twintig liedjes op die al sinds de vroege jaren tachtig op de plank lagen. Deze krijgen nu terecht een plekje onder de zon, want ze vormen de springplank naar het latere succes toen vanuit Nieuw-Zeeland de wereld werd veroverd. Omdat liedjes als If This World en Meet My Eyes zich ook nog eens kunnen meten met het beste werk van The Chills, is een mooier vaarwel niet denkbaar. (Peter van der Wijst)

CHRONIXX **Chronology (7th Anniversary Edition)**

Weinigen weten reggae te maken die tegelijkertijd poppy genoeg is voor globale roem en rootsy genoeg om ook de liefhebbers van dub en rocksteady te behagen. Chronixx kan dat. Zijn prachtig soulvolle stem laat zich makkelijk uitlenen voor uitstapjes in andere genres (recent hoogtepunt was op de plaat van Yussef Dayes) Maar net zo makkelijk stort hij zich op diepe riddims. Voor deze heruitgave heeft hij dat gedaan. Hiervoor nam hij zeven nieuwe versies op, daarmee onder andere de minimalistische traditie van dub in ere houdend. Sowieso was een reissue broodnodig van deze moderne reggae klassieker. (Stef Mul)

COMPTON'S MOST WANTED **Straight Check 'Em**

Wellicht in de schaduw gevallen van collega's N.W.A., maar deze westcoast rapformatie heeft zijn eigen stempel op het hiphoplandschap weten te drukken. Nadat rapper MC Chill in de gevangenis belandde, stond collega MC Eiht er alleen voor om de funky maar harde beats te vullen met zijn rijmkunst. Met een haast egale flow en een haarscherpe delivery weet Eiht Gangsta rap soms op nieuwe hoogtes te brengen. Een must have voor old school hiphop fans! (Ruben de Melker)

ELLA FITZGERALD 🇺🇸 **The Moment Of Truth: Ella At The Coliseum** (Verve)

Ella Fitzgerald stond bekend om haar goede shows en er kwam in het verleden ook regelmatig een live-album uit. Tijdens haar leven waren dat bijvoorbeeld Ella In Berlin (1960) en The Stockholm Concert (1966). Ze stierf in 1996 op 79-jarige leeftijd. Op Ella At The Coliseum is een concert te horen dat ze in dit stadion in Oakland in de Amerikaanse staat California gaf in 1967. In die tijd trad ze op met het Duke Ellington Orkest. Op het live-album staan maar 9 nummers. Al luisterend waan je je gemakkelijk bezoeker in dit stadion en zie je Ella swingend voor je staan. De opnames zijn onlangs gevonden in de privé-collectie van Norman Granz, oprichter van Verve Records. Ze zijn gemaakt door Wally Heider. Het zijn de eerste opnames van haar latere hits Alfie en Music To Watch Girls By. (Rosanne de Boer)

BEN LAMAR GAY **Downtown Castles Can Never Block The Sun (IA11 Edition)**

Downtown Castles Can Never Block The Sun is zowel een greatest hits als een debuutalbum voor Ben LaMar Gay.

De nummers van de muzikale ontdekkingsreiziger uit Chicago zijn afkomstig uit niet minder dan zeven albums die gedurende evenzoveel jaren op de plank waren blijven liggen. De muziek is vrij en jazzy in de beste zin van het woord, hopt van zweele r&b naar toypiano's en terug; eclecticisch is een eufemisme. Heel fijn dat kwaliteitslabel International Anthem de plaat opnieuw uitgeeft ter ere van het 11-jarige bestaan. Volgende maand is LaMar Gay met zijn band live te bewonderen op Rewire in Den Haag. (Max Majorana)

GEORGE KOOYMANS 🇺🇸 **Jojo** (Music On Vinyl)

Ergens eind jaren '70 kocht ik bij Dick's Platenbar een tweedehands exemplaar van Jojo, de eerste soloplaat die George Kooymans uitbracht in 1971. Het geluid op de plaat was erg matig maar de eerste eigenaar was er kennelijk ook niet erg zuinig op geweest. Toch heeft de elpee vaak op mijn draaitafel gelegen en vooral de samenwerking die wordt aangegaan met ongeveer iedereen die ooit bij de Golden Earring betrokken is geweest vond en vind ik erg interessant! Het roekt nergens als Golden Earring; het laat een heel andere kant van (de toen pas 23-jarige) Kooymans zien. Maar zeker de moeite waard! Nu komt er een nieuwe versie van Jojo op de markt op (groen)

vinyl. Het is een geremasterde versie (net als de cd die twee jaar geleden verscheen) die overal fris en helder klinkt. Het wordt tijd dat mijn tweedehandsje uit Dick's Platenbar plaats gaat maken! (Gert van Engelenburg)

MAKAYA MCCRAVEN
In The Moment (IA11 Edition)

(International Anthem)

Het label International Anthem uit Chicago bestond in december tien jaar, maar besloot in plaats daarvan de aankomende 11e verjaardag

gedurende heel 2025 te vieren, gewoon omdat ze 11 een leuker getal vinden dan 10. Dat resulteerde in de marketingcampagne IA11, waarin ook een aantal belangrijke IA releases een reissue krijgt. Een daarvan is In The Moment van Makaya McCraven, zijn debuutalbum voor IA uit 2015. Een opmerkelijk album, waarop drummer/producer McCraven zo'n 48 uur aan geïmproviseerde live muziek grondig heeft bewerkt en geremixed tot een coherent album, met 19 complexe en catchy composities. De basis van het album is jazz, maar Makaya doorspekt het met talloze andere genres, niet in de laatste plaats hiphop en post-rock. In veel opzichten legde het ook de basis voor een werkwijze waar zowel McCraven als het label in de loop der jaren steeds weer naar terugkeerden. Deze heruitgave verschijnt als 140g 2xLP, met een 4-pagina's tellend inlegboekje (met extra foto's en nieuwe liner notes). (Jos van den Berg)

GNONNAS PEDRO & HIS DADJES BAND

Roi De L'Agbadja Moderne (1974 - 1983)

Een superster in zijn thuisland Benin.

Gnonnas Pedro vertaalde de voorouderlijke ritmes van de lokale Agbaja -oorspronkelijk gebruikt tijdens Beninese begrafenisceremonies- naar de moderne tijd. Dat betekent dus keiharde afrobeat vol flirts met funk, jazz maar ook latin, highlife en rumba. Het beste krijg je nu verzameld zoals alleen Analog Africa dat kan: met kleurrijke hoes, boekwerk en bijna twee uur aan muziek! (Stef Mul)

Q LAZZARUS

Goodbye Horses: The Many Lives Of Q Lazzarus

De getalenteerde en gepassioneerde Diane Lucky probeerde het, net zoals

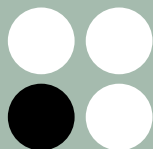
zo velen, te maken in de New York muziekcene van de jaren 80. Het geld moest komen van ritjes in haar gele taxi. Totdat de grote regisseur Jonathan Demme instapte, net toen ze haar eigen cassette aan het afspelen was. Hij was verbijsterd over wat 'ie hoorde en haar verhaal en besloot haar in zijn vier (!) volgende films te plaatsen. Het onheilspellende Goodbye Horses was een belangrijke bouwsteen voor een van de meest memorabele filmscenes uit zijn meesterwerk Silence Of The Lambs. In Philadelphia zien we de zangeres zelf Talking Heads' Heaven zingen. Ze schreef nog vele songs, maar werd zonder een officieel album op haar naam de belichaming van de one-hit wonder. Nu is die er eindelijk wel, met een gelijknamige documentaire over haar bijzondere levensverhaal. (Stef Mul)

NEIL YOUNG
Oceansize Countryside
(Warner)

Wie nietsvermoedend het verloren album Oceansize Countryside afspeelt, denkt al snel: ken ik dit niet ergens van? Ja, dat klopt. Vooral als je Comes A Time in de kast hebt staan en/of het derde deel van Neil Young's Archives-serie, ontdek je de gelijkenissen snel. Om te beginnen herbergen de songs dezelfde ingetogen folk- en countrysferen. Reken dus vooral

niet op luidruchtige gitaarexercities met Crazy Horse erbij. Oceansize Countryside is namelijk overwegend akoestisch, net als Comes A Time. Maar de gelijkenissen gaan nog veel verder want er staan vier (van de tien) dezelfde nummers op, zij het niet in identieke uitvoeringen. Om het nog ingewikkelder te maken: de versie van Oceansize Countryside die in deze recensie wordt besproken, verschilt ook van de identiek getitelde cd die in de Archive-box zit, ook al staan er tien dezelfde tracks op. Maar ook daar weer in andere uitvoeringen en ook in een andere volgorde. Archivaris Neil Young legt het allemaal heel gedetailleerd uit. Belangrijk om te weten is, is dat de plaat was bedoeld als voorganger van Comes A Time. Duidelijk is dat Neil Young in 1977 en 1978 met deze platen de geest en het geluid van zijn monumentale Harvest van een paar jaar eerder probeerde terug te roepen. Dat lukt af en toe wel degelijk op deze fascinerende en tijdloze plaat. (Wim Koevoet)

JORN'S KWARTEEUWTJE

Dit jaar vieren een flink aantal albums hun kwarteeuwig bestaan. En niet zomaar, want het waren albums waarmee een millennium werd uitgezwaaid. Jorn (Concerto) blikt terug op de meest toonaangevende platen uit 1999.

A PERFECT CIRCLE

Mer De Noms

Breng een gitaartechnicus achter platen van Faith No More, David Bowie en Nine Inch Nails samen met bandleden van Queens Of The Stone Age, Devo, Pixies en natuurlijk Tool's one-and-only Maynard James Keenan, en je krijgt de best verkochte rock debuutplaat - op dat moment aller tijden. Waar de zanger Tool zijn 'right-brained masculine' paradepaardje noemde, zoekt hij met A Perfect Circle naar eigen zeggen meer zijn feminiene kant op. Mer De Noms is daarmee een veel persoonlijkere kijk in zijn geest, waarbij er ook plotseling ruimte is voor sierlijke arrangementen, verrassende instrumenten (viool!) en natuurlijk de nodige dissonantie. En toch was het bereik enorm. Mer De Noms bleek op slag van het millennium de culminatie van alle grunge, alternatieve metal, maar ook bands als Killing Joke en in de verte zelfs Cocteau Twins, waar een gigantisch publiek op zat te wachten. 25 jaar later is de plaat nog altijd een must-have voor rock fans in de volledige breedte van het genre.

Vergeeten meesterwerken

In de serie vergeeten meesterwerken duiken we in de diepste krochten van de popmuziek. Totaal vergeten prachtplaatjes uit onverwachte hoek, opgedoken uit de donkerste hoeken van de kringloopwinkel.

JACKIE DESHANNON

This Is Jackie DeShannon (1965)

De muziekwereld zou elke dag minimaal één keer dank je wel moeten zeggen tegen Jackie DeShannon. De eerste vrouwelijke singer/songwriter, die pop, soul en country moeiteloos combineerde en een rij hits schreef waar het hele Brill Building nog een punt aan kon zuigen. When You Walk In The Room, Breakaway, Bette Davis Eyes, ik noem er slechts drie voor het idee. Maar zingen wilde (en kon ze!) ook. De platenbazen anno mid-sixties geloofde niet zo in vrouwen die ook liedjes schreven, en dus nam ze veel werk van anderen op, waarmee ze alleen maar bewees ook als uitvoerende op eenzame hoogte te staan. This Is Jackie DeShannon, in weerwil van de titel zeker niet haar debuut is tekenend. Schitterende girl-pop in nummers van Bacharach/David en een jonge Randy Newman, om dat

schrijversgeweld doodleuk af te sluiten met het zelfgeschreven hoogtepunt I Remember The Boy. Ze werd ontdekt door Eddie Cochran, date Elvis, speelde met The Beatles en de gitarist van haar eerste toerband in 1964 heette Ry Cooder. Na dit hoogtepunt maakte ze nog vele platen, maar maakte toch vooral naam als songwriter. Maar als u dit album hebt gehoord zal u dat zelf, hoogstwaarschijnlijk diep onder de indruk, verder uit gaan zoeken. (Jurgen Vreugdenhil)

QUARTETO NOVO Quarteto Novo

In de weelderige amazone van geluiden die de Braziliaanse muziek kent, groeide in 1967 een unieke baião-jazz hybride.

Een kwartet - of eigenlijk een trio +1. Want toen de kleine, witharige magiër Hermeto Pascoal zich bij het toch al aardig betoverende trio Aírto Moreira, Theo De Barros en Heraldo Do Monte voegde, hadden ze de bonequinhos voor goed aan het dansen. Het moet deze plaat zijn geweest die Miles Davis ertoe zette Aírto en Hermeto naar Amerika te halen om een volledig nieuw genre te starten. (Stef Mul)

QUASIMOTO Yessir, Whatever

Velen kennen hem van zijn productiewerk, maar dat Madlib ook kon rappen was voor velen ook al geen verrassing meer na

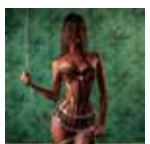
zijn befaamde verse op Madvillainy onder zijn alter ego Quasimoto. Door de lens van dit karakter, gekenmerkt door de hoog gepitchte stem, worden zware thema's als geweld en drugs op een haast komische wijze benaderd. Met een satirische versie van Gangsta rap en geweldige productie, zoals we van hem gewend zijn, weet Yessir, Whatever duidelijk te maken dat hij ook als Quasimoto een uitstekende MC is. (Ruben de Melker)

MASAHIRO SUGAYA 🍀 The Pocket Of Fever (Ambient Sans)

Masahiro Sugaya (Tokyo 1959) is een in het westen vrij onbekende Japanse componist en arrangeur. Toch is hij actief sinds de jaren '80. Zo was hij lid van

Pappa Tarahumara (Japanse podiumkunstgroep) en werkte voor Japanse televisie en film. Zijn kracht ligt in het vertalen van emoties en landschappen naar geluid in contemplatieve soundscapes. Hierin combineert hij diverse instrumenten zoals synthesizers, gitaar, traditionele Japanse instrumenten en veldopnames. Maar ook diverse muziekrichtingen zoals ambient, jazz, musique concrète, minimalisme en folk. Dit is precies wat je hoort op The Pocket of Fever (1987, cassette) dat speciaal werd geschreven voor Pappa Tarahumara. De eerder genoemde muziekstijlen komen voorbij met zelfs een stukje cocktail jazz/liftmuziek en een Tom Waits-achtig intermezzo. Ondanks die diverse muzikale richtingen klinkt het als een warm geheel. Naar verluidd past het perfect bij het dansstuk waarvoor het werd geschreven. Het album komt voor het eerst uit op vinyl. Aanrader! (Marcel van Vliet)

TYLA Tyla+

Tyla heeft amapiano definitief op de wereldkaart gezet. Met Tyla+, de deluxe editie van haar debuutalbum,

bouwt ze verder op het succes dat haar al een Grammy opleverde. Drie nieuwe tracks geven een frisse twist

aan haar kenmerkende sound: PUSH 2 START brengt een verrassende reggae-vibe, terwijl BACK to YOU een dromerige, langzame serenade is die haar stem nog intiemer laat klinken. De uitbreiding is welkom en zorgt voor een mooie runtime van 49 minuten. Met deze uitbreiding blijft haar muziek even luchtig als verleidelijk, en bewijst Tyla opnieuw dat haar ster nog lang niet is uitgedoofd. (Laurens Elderman)

VARIOUS Fania Records: The Latin Sound Of New York (1964 - 1978)

Het toonaangevende latinlabel Fania Records bestond in 2024 zestig jaar

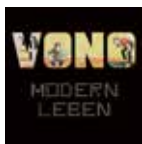
en hoe kun je dat beter vieren dan met een nieuwe release, een overzicht van het beste wat het label tot 1978 heeft uitgebracht, mooi verpakt met leerzame linernotes en sfeervolle beelden. Salsa! Lekker veel stuiterende percussie, schetterende blazers en stuk voor stuk meezingers, van grootheden als Joe Bataan, Rubén Blades, Ray Baretto, Celia Cruz en vele anderen. Sinds eind jaren negentig de twee delen Nu Yorica! uitkwamen zijn we verslaafd aan deze opgepepte variant van de ritmes die van plekken als Puerto Rico en – uiteraard – Cuba naar New York kwamen, nog steeds de grote smeltkroes, al vele decennia trouwens, denk aan helden als Xavier Cugat en Tito 'Oye cómo va' Puente. Heel veel zin in de zomer nu. En aan het volgende deel, met de muziek sinds 1978, want dat zijn ze aan hun stand verplicht. (Enno de Witt)

VAZZ Your Lungs And Tongues

Drum machine, ijle gitaartokkels, strakke baslijnen en ijselijk gecroon. Vazz is etherische synthesizerpop zoals deze

eigenlijk alleen in de jaren 80 gemaakt kon worden. En zoals het de beste new wave groepen betaamt, komen we daar eigenlijk pas vele jaren later achter! Gelukkig zijn daar labels zoals Numero Group om deze verloren pareltjes voor ons op te vissen - en aan te vullen, zodat het oorspronkelijke mini-album nog meer waar voor je geld bevat! (Stef Mul)

VONO Modern Leben

Duitse herrie optima forma! De gebroeders Norbert en Volker Schultze mogen dan de Duitse reactie zijn geweest

op Human League (nog meer dan een voortzetting van Kraftwerk), heel succesvol werden ze niet. Onterecht, bleek al toen het Hamburgse label Bureau B hun debuut Dinner Für 2 opnieuw uitbracht. Maar Modern Leben is waar het echt om gaat. Weg met het minimalisme, maar supervolle en retestrakke electro om keihard op te dansen! Nu dus ook opnieuw uit op lp én cd. (Stef Mul)

HYLDON
Sabor De Amor
(Jazzybelle)

Meer Desert Island dan een platenhoes met daarop een zonnig strand -is het Copacabana Beach?- wordt het niet! Dat Hyldon als een titaan boven de bergen uit torent, maakt de edelkitsch compleet. Maar zoals rare groove collectors over de hele wereld inmiddels weten, moet je Braziliaanse clichékunst niet onderschatten. De mooiste platen van Marcos Valle en Tim Maia hebben de lelijkste hoezen. Die vuistregel gaat ook op voor Sabor De Amor (1981) van Hyldon. Het vierde album op drie verschillende labels -het zou geen makkelijke jongen zijn geweest voor de platenbazen- van de goede zanger en zo mogelijk nog betere gitarist. Ervaring deed hij op bij Wilson Simonal, hij produceerde voor onder andere Erasmo Carlos, startte de groep Os Diagonais met Cassiano en ontmoette zo Tim Maia, om samen steeds meer af te buigen naar disco en soul. Maar de grootste troef had 'ie nog achter de hand: Azymuth als backing-band! Met Mamão en co weet je dat het goed zit met de instrumentals, van samba-disco (Vem Dançar O Samba) tot synthy salsa (São Conrado) en immer geweldige ritmes. Hyldon laat horen dat 'ie inmiddels al ruim een decennium tot de top songwriters van Brazilië behoort. Label Continental was notoir slecht met het preserven van hun materiaal en daarmee was Sabor De Amor lange tijd slechts bestemd for the few that knew. Maar wat er over is gebleven, is nu eindelijk gerestaureerd en klaar voor een eerste Europese release op vinyl! Zonnig en soulvol. Wat wil een mens nog meer? (Stef Mul)

DESERT
ISLAND
DISC

HIROSHI YOSHIMURA Flora

Na eerdere heruitgaven van deze legende van de Japanse ambient (Surround, Music For Nine Postcards en Green) is Flora nu aan de beurt. Opgenomen in 1987 en alleen in 2006 uitgekomen op een zeldzame en kostbare cd, is Flora een van de meest obscure titels in de Yoshimura-discografie. Desondanks is Flora een perfecte aanvulling op de bekendere 'Surround' en 'Green' albums. De plaat is optimistischer, minder meditatief en meer melodieus dan zijn andere werk. Er is is meer piano op de voorgrond, maar er is ook Yoshimura's kenmerkende prachtige synthesizer-geluid doorheen gewoven. Hiroshi Yoshimura was een pionier van kankyō ongaku: environmental music. Zijn muziek maakte hij in de jaren '80 voor onder andere musea en appartementencomplexen. Yoshimura zelf ziet zijn muziek als onderdeel van een interieur. 'By enveloping a space with sound, it transforms into something prosperous. We can call it an interior made up of sound. Not all interiors are visual by nature; music as interior is none other than the interior of the heart.' Geïnspireerd op de schoonheid van de natuur is Flora boven alles vooral adembenemend mooi. (Nijs Flesseman)

DOORNROOSJE

CONCERTEN - CLUBNACHTEN - FESTIVALS - NIJMEGEN

vr 21 mrt 2025
Bab L'Bluz

CHAABI, FUNK, DANCE

zo 30 mrt 2025
Milow

POP, SINGER SONGWRITER, FOLK

do 10 apr 2025
The Ex + Brader Mûsikî

ROCK, NOISE, EXPERIMENTAL, JAZZ

vr 18 apr 2025
A Place To Bury Strangers

ROCK, PSYCHEDELIC ROCK, NOISE

za 19 apr 2025
Squid

ROCK, POST PUNK, ELECTRONIC

za 26 apr 2025
Code Oranje

Kid Kapichi, Sophie Straat, Gurriers, The Vices,
De Niemanders & meer

PUNK, ROCK, HIP HOP, ELECTRONIC

VARIOUS **Kneecap (OST)**

Om met de deur in huis te vallen, Kneecap zijn een 3-tal Ierse muzikanten die opereren vanuit Belfast en in hun moedertaal Gaelic rappen, declameren, zingen. Het Gàidhlig is pas recentelijk (2022) als taal in het Verenigd Koninkrijk erkend. Dit omdat het www interloos rijkelijk grossiert met feitelijkheden door mekaar te husselen inzake Kneecap (band, film, etymologie). De band heeft afgelopen jaar niet alleen haar (sterke) debuutalbum Fine Art uitgebracht maar kwam ook op de proppen met een

meesterlijke arthouse film simpelweg Kneecap genaamd. De Ierstalige film is een van de meest besproken filmreleases van het afgelopen jaar; is politiek geladen, scherp in toon, rauw, energetisch, komisch met een sterk plot en geweldig goed geacteerd en gecreëerd met een sterke D.I.Y.-inslag. Nu het album. Evenals de film staat de soundtrack op zichzelf en dat is én toont de kwaliteit van het team Kneecap. Het album bevat voornamelijk nummers van het trio zelf aangevuld met tracks van Fontaines DC, Orbital, Bicep, en de meesterlijke Ierse folk ballad van de Bonny Men (The A Minor Set) plus de incidentele muziek voor de film gecomponeerd door Michael 'Mikey J' Asante afgewisseld met dialoog fragmenten uit de film. Dit alles bij elkaar maakt het spannend maar ook verfrissend lekker om naar te luisteren. Het is ronduit verheugend dat er momenteel uit allerlei hoeken van Europa geweldig goede nieuwe bands komen, ja echt overal vandaan. Het houdt de mainstream en industrie wakker. Lof voor die drie gasten van Kneecap. Ik vermoed dat zij zich wel staande houden in de muziek contreien. Als afsluiting een van de beste quotes uit de film: "Every word of Irish spoken is a bullet fired for Irish freedom" (Arló Ó Cairealláin/Michael Fassbender. Track 6 A Wee operation). (Paul Maas)

KRAFTWERK **Autobahn** **(Warner)**

Wie herinnert zich niet rijdend door Duitsland over het wegdek van betonnen platen waar je cadans voelt en ervaart die de basis vormt van het meesterwerk Autobahn van Kraftwerk. Deze pioniers uit Düsseldorf vonden zelf dat dit vierde album uit 1974 eigenlijk hun eerste was. Met Autobahn kwam de vernieuwende hypnotiserende sound van de groep maximaal tot zijn recht. De aanhoudende, voortstuwende puls gecombineerd met ritmes en riffs van elektronische keyboards, gitaren en percussie. Tel daarbij op de monotone Duitse vocalen van het 22 minuten lange nummer Autobahn en je maakt kennis met de wortels van electrofunk, ambient en synthpop. Kortom een baanbrekend album dat nu 50 jaar na dato door Kraftwerk-oprichter Ralf Hütter en technicus Fritz Hilpert van een gloednieuwe Dolby Atmos Mix is voorzien, die de opnames nog dieper laat klinken, en uitgebracht wordt als Blu-ray. Voor vinyl liefhebbers wordt Autobahn voor het eerst leverbaar als Picture Disc met een speciale 7" single edit. Klink klare klasse! Prima opwarmer voor deze zomer als Kraftwerk live te zien is in het Royal Park Soestdijk. (Frank de Bruin)

In Memoriam

Roberta Flack (1937 - 2025)

Ze wilde operazangeres worden. Ze werd wereldster. Op aanraden van Les McCann, die haar zag optreden, kwam ze bij Atlantic terecht. Daarop werd haar *First Take* nog in de relatieve luwte uitgebracht. In slechts 10 uur tijd nam ze gevestigde jazz cats als Ron Carter, Frank Wess, Bucky Pizzarelli en de enigmatische William S. Fischer mee door haar zorgvuldig voorbereide composities. Het resultaat was een unieke mix die lijkt op soul, jazz en folk. Zo uniek, dat het nog maanden zou duren voordat de plaat de hitlijsten in sloop. Gesterkt door Clint Eastwoods film *Play Misty For Me*, kreeg de single *The First Time I Ever Saw Your Face* en daarmee het hele album een tweede leven. Waar iedereen haar in een genrehoekje probeerde te stoppen, bleef Flack stoïcijns gewoon maken wat ze voelde, daarmee muziek makend die tijdloos bleek. Zo kan het dat haar muziek, van de absolute monsterhit *Killing Me Softly* (overigens niet door haar geschreven, maar wel groot gemaakt) tot het lieve *Feel Like Makin' Love*, tot op de dag van vandaag artiesten en mensen inspireren. Helden van nu zoals Lauryn Hill, D'Angelo en Alicia Keys bouwden een deel van hun succes op de schouders van deze bijzondere vrouw en pure creatieveling.

In Memoriam

Bill Fay (1943 - 2025)

Een van de onbezongen helden van de Britse folk kwam op 81-jarige leeftijd te overlijden. Natuurlijk een respectabele leeftijd, maar desalniettemin erg verdrietig. Fay was namelijk bezig aan zijn tweede jeugd. Nadat hij in de jaren 60 werd getekend door Deram, in 1970 zijn titelloze debuut uitbracht en na een weinig succesvolle opvolger meteen weer door zijn label werd geloosd, kreeg zijn elegante wyrd folk in de jaren 90 plotseling een enthousiaste cult following. Tot die tijd werkte Fay als terreinknecht, fruitplukker, fabrieksarbeider en visboer, maar stopte hij nooit met muziek maken. Onder aanvoering van Wilco's Jeff Tweedy en Jim O'Rourke werd zijn werk weer aan het daglicht gebracht. The War On Drugs en Pavement coverden hem, Nick Cave vroeg hem voor een tour. Maar het mooiste was dat Bill Fay eindelijk weer zelf muziek kon uitbrengen. Slechts enkele maanden voor zijn dood begon hij nog aan een nieuwe plaat. Zijn label Dead Oceans sprak al uit dat ze hoopten een manier te vinden om deze af te maken. Gelukkig hebben we al die andere prachtige overpeinzingen van Fay tot onze beschikking.

FRENNA
Pink Summer
(Top Notch)

Tuurlijk ging de zomer van 2024 voor velen de geschiedenisboeken in als BRATsummer, gedomineerd door het felgroene album van Britse popster Charli xcx. Maar ook Nederlandse popster Frenna had een mooie zomer. Deze was niet felgroen, maar felroze. Ja, Pink Summer was het meest gestreamde album van Nederland in 2024. Was het dus niet gewoon al die tijd een Pink Summer? Als het aan Frenna ligt sowieso, die is op het album vanaf het begin tot eind in de zomerse loverman-modus. Zijn afropop is altijd smooth en groovy, het maakt niet uit of het ingetogen of knallend is. Het knappe? Waar hij doorbrak in hiphopgroep SFB (samen met Jandro, Priceless en KM), doet hij het nu allemaal zelf. Met name op Pink Summer, waar alleen minimale toevoegingen verschijnen van Dopebwoy, Murda en 2mochh. Maar goed, megahit 'PRETTY GIRLS', met die constante groove en vette touch van blaasinstrumenten, is gewoon Frenna in z'n eentje. Indrukwekkend. En oké, van veel afwisseling is wellicht geen sprake, maar dat is ook helemaal niet nodig. Het is een bewuste keuze. 40 minuten lang neemt Frenna je mee naar de zomer, niemand die dat warme gevoel beter weet te vangen. En dan ook nog eens een zonnige, verliefde zomer. Het is goed te begrijpen waarom dit album zoveel is beluisterd. Zeker in koude tijden als deze biedt Pink Summer een welkom toevluchtsoord. (Daan van Eck)

CLASSIC JAZZ VINYL

(Door: Stef Mul)

Deze Mania een blik op: Elemental Music! Een speciaal label tussen alle grote jongens. Sinds 2012 blaast dit label out of stock vinyl nieuw leven in. Reissues in prima audiokwaliteit in de genres blues, soul en jazz. Elementals zwaartepunt ligt in de jaren '60, ook '70. En wat die jazz betreft, hele goede! Tijd om dat wat je gemist hebt vanaf nu te gaan verkennen. We kizen twee reissues van tenorsaxofonist Pharoah Sanders. *Jewels Of Thought* (uit 1969) en *Summun, Bukmun, Umyun* (uit 1970). Oorspronkelijk door Impulse! Records uitgebracht. Sanders zijn roots lagen in modale jazz (John Coltrane) om daarna zijn eigen route te bepalen in free jazz. Grootheden als Eric Dolphy en Sun Ra hoorden het al: Pharoah Sanders, the next level. 'Sonic travelling' las ik ergens op internet over deze muziek. Het is uniek tot de dag van vandaag.

PHAROAH SANDERS

Summun, Bukmun, Umyun

8 maanden later duikt Sanders weer een studio in. 'The next level'? Het kan altijd verder: Summun, Bukmun, Umyun. De A-kant is een Arabische koranvers: het opent je ogen, je oren en je mond. Je komt in een trance. Met heel je lichaam en geest geef je je over aan polyritmiek (uitbundige percussie) en polyfonie zoals nog niet eerder te horen is geweest. Als je dit niet voelt, past slechts stilte. Let Us Go Into The House Of The Lord, de B-kant, biedt vervolgens spiritueel-muzikale rust. Liston Smith zorgt met zijn pianospel voor de verkwikking in je muzikale zijn. Je beseft dat je niet meer verder hoeft: je bent er.

PHAROAH SANDERS

Jewels Of Thought

Wereldse muziek. Of chanting. In ieder geval weet Sanders hier te louteren en te zuiveren. Het ene moment hoor je lyrische tonen, een volgend moment schuurt zijn saxofoon knetterhard. De A-kant kent de 15 minuten lange chant Hum-Allah-Hum-Allah-Hum-Allah. Vocalist Leon Thomas roept diepe gevoelens op. Op een gegeven moment gaat hij jodelen. Pianist van dienst is Lonnie Liston Smith, de pianist waarmee Sanders tussen 1969-1971 samen werkte. Smith zorgt voor perfecte balans tegenover Sanders en Thomas. De B-kant kent het tweeluik Sun In Aquarius. Weer vocalist Thomas waarna een duet tussen bassisten volgt: rechts Cecil McBee, links Richard Davis. Bastonen zoemen minutenlang. Sanders laat horen zijn Jimi Hendrix te kennen. Of andersom, dat zou ook kunnen. De saxofoon schuurt als nooit tevoren. Het openingsthema komt vervolgens nog een keer terug: catharsis, zuiverend voor je jazz-ziel.

OASIS

Standing On The Shoulder Of Giants (Suburban)

Britpop was op zijn retour, twee bandleden van de kernbezetting waren opgestapt, de vaste producer ingeruild voor een ander, de titel bleek gebaseerd op een door Noel Gallagher verkeerd gebruikt citaat en de lancering moest door een nieuwe platenmaatschappij omdat de oorspronkelijke stal was ingestort. De basis voor de vierde plaat van Oasis was wat wankel. Het zou ook de slechtst ontvangenprestatie worden. De vraag, 25 jaar later bij de heruitgave op vinyl, of het misbaar wel terecht was, moet echt met 'nee' worden beantwoord. Kennelijk waren publiek en critici in 2000 nog niet klaar voor het meest experimentele en meest psychedelische album van Oasis tot dan toe. De hernieuwde kennismaking begint al met een oogverblindend visitekaartje want Standing On The Shoulder Of Giants is in een prachtige hoes gestoken. Het opruiende, lawaaierige intro, Fuckin' In The Bushes, is een statement om u tegen te zeggen. Meteen daar achteraan Who Feels Love, een heerlijk slepende song met Indiase invloeden. Een eindje verderop het hevig ontroerende Little James van Liam Gallagher. Kant twee opent met Gas Panic. Zo onheilspellend klonk de band niet eerder. Wat te denken van de onverwoestbare stadion-anthem Roll It Over? Wat was er eigenlijk mis met Standing On The Shoulder Of Giants? Nou, dat het 'shoulders' had moeten zijn. (Wim Koevoet)

hiphop

In deze rubriek duiken we maandelijks in de rijke geschiedenis van een cultuur dat in haar toch korte bestaan al vele gezichten en nog meer bijzondere verhalen heeft gekend. "Dit keer..."

A TRIBE CALLED QUEST **Beats, Rhymes & Life**

Weinig hiphopgroepen waren zo 'huge' in de jaren 90 als A Tribe Called Quest. Alles wat deze drie mannen uit New York aanraakten, veranderde in goud. Ze drukte met hun jazzy beats en conscious-raps een enorme stempel op de hiphop in die periode. Hun album *Low End Theory* wordt door velen gezien als het grote meesterwerk en ook de opvolger *Midnight Marauders* werd goed ontvangen. En ik wil toch ook graag een lans breken voor dit *Beats Rhymes & Life*. Want wat dit album anders maakt, is dat het allemaal wat rauwer klinkt en dan met name als het op de lyrics aankomt. De boodschap op sommige tracks is wat grimmiger ten opzichte van de happy bangers uit het verleden zoals *Scenario* of *Check the Rhime*. Qua productie is het allemaal in handen van The Ummah, een collectief van producers bestaande uit Q-Tip en Ali Shaheed Muhammad aangevuld met Jay Dee van Slum Village (later bekend als J Dilla) die in 1996 echt op zijn top van zijn kunnen aan het presteren was. Het album herbergt hele lekkere producties, zoals op de tracks *The Jam*, *Keeping It Moving* en *The Hop*. De stijl grijpt terug naar de ietwat kale producties uit de tijd van *Low End Theory*, maar de jazz blijft altijd de dikke vette rode draad in de muziek van ATCQ. *Beats Rhymes & Life* is commercieel gezien het meest succesvolle album van de groep en dan is zo'n heerlijke reissue ook meer dan terecht! (Dirk Monsma)

Achter De Schermen

EEF VAN DER VLIET POLLINATION MUSIC

Als we het hebben over invloed achter de schermen, hebben we het over Eef van der Vliet. Ze werkte voor [PIAS], Warner Music en Virgin Music maar ondervond aan levende lijve waar het bij zulke gigantische labels aan kan schorten. Ze besloot -voor zichzelf, maar ook voor de vele artiesten waar wij zo van houden- solo te gaan. Met Pollination Music laat ze zien dat artiesten de grote kolossen in de muziek helemaal niet nodig hebben om (hit)albums te maken. Waarvan akte: Froukje en Wende. Daarmee schept ze een gloednieuwe positie in het Nederlandse muziklandschap: de zelfstandige labelmanager voor artiesten die niet bij een label zitten. Al dekt dat zeker niet de hele lading! We spraken met haar over deze rol en haar reis als zelfstandige vrouw in de muziek.

In het kort: wat is Pollination Music?

“Best lastig! Ik plaats me in het gat tussen de zelfstandige artiest en een label. Artiesten die het helemaal zelf doen, missen toch bepaalde services die nodig zijn om je muziek succesvol uit te brengen. Sommige services zijn heel duidelijk en kan je zelf inkopen, zoals een pr-team of contentmakers. Maar degene die echt de kennis heeft over releasestrategieën, hoe alles werkt in het proces van een album opnemen en uitbrengen, en die ook nog eens alles weet te begeleiden en met iedereen communiceert, ontbreekt vaak of wordt bij de manager gelegd. Terwijl muziek uitbrengen echt een expertise is. [Lachend] Maar als ik snel een antwoord moet hebben op deze vraag, zeg ik altijd dat ik een labelmanager ben voor artiesten die niet bij een label zitten!”

Krijg je dan ook vaak de vraag of je niet zelf een label wilt starten?

“Ik wil dus per definitie niet een label zijn, omdat ik niet meer geloof in het model waarin een artiest zijn recht wegtekent. En dan gaat het niet alleen om de financiële afhandeling, want daar kunnen op zich goede afspraken voor gemaakt worden. Maar het probleem is dat een artiest, naast dat deze bij het merk tekent dat het label representeert, ook wordt gekoppeld aan een team mensen die daar maar toevallig net zitten. Je hebt geen keuze in welke projectmanager of pr-mensen met jouw muziek aan de slag gaan. Terwijl dat team juist cruciaal is, en per artiest zo kan verschillen wie daar de beste mensen voor zijn.”

Kan je omschrijven hoe je van het werk bij de labels naar deze zelfstandige rol bent gegaan?

“Vanaf mijn zestiende wist ik al dat ik bij een label wilde werken. Daar heb ik ook een hele specifieke studie bij gekozen, via wie ik bij [PIAS] in Londen en Brussel terechtkwam. Dat was toentertijd nog echt een hele grote onafhankelijke speler die van artiesten zoals Soulwax en Gabriel Ríos nog echt stapels met cd's verkochten. Fink, Editors! Dat was echt een droom. Zij leerden mij meteen de vuistregel dat je als label geen geld verdient op kleine artiesten en dus altijd een paar grote hits nodig hebt om je passieprojecten te kunnen doen”.

Al snel volgde de stap naar een major label! Hoe was dat?

“Als indie-girl, was het bij Warner Music wel even slikken. Gelukkig ontdekte ik als snel dat Warner stiekem heel veel vette signings hadden, zoals alles van Gorillaz en Damon Albarn. Maar ik leerde ook hoe het uiteindelijk altijd gaat om geld verdienen. Er waren zoveel leuke dingen aan de onderkant, waar dan eigenlijk geen geld en dus tijd voor was om aan te werken. Omhoog gaan

op de ladder van zo'n major label betekent bovendien steeds meer focus op bedrijfsvoering en steeds verder af staan van de artiesten zelf. Ook een rol als A&R zag ik niet zitten, omdat de muziek die ik binnen zou willen halen niet de muziek zou zijn die waarschijnlijk het grote geld zou verdienen. Ik merkte dat ik binnen die major structuur steeds minder gelukkig zou worden - en zij met mij!”

Toch probeerde je het daarna nog bij Virgin!

“Ik kreeg een baan aangeboden bij Virgin Music, dat toen nog Caroline heette. Zij gaan - of gingen - veel meer te werk als distributielabel. Dit is een manier van muziek uitbrengen waarbij de artiesten veel meer eigenaarschap behouden. Ze mogen zelf bepalen of ze van bepaalde services gebruik willen maken, zoals promo of fysieke distributie. We waren enorm aan het bouwen aan een geweldig lokaal roster, maar toen werd er plotseling van hogeraf besloten dat het anders moest. Hier was ik het niet mee eens en precies op hetzelfde moment gaf Froukje (Bouma, van MOTEL Management - red) aan dat Wende en Froukje ook los wilden breken van hun labels. Volledig onafhankelijk. Zij wist heel goed wat ervoor nodig was om een plaat uit te brengen en dat zij dit niet alleen als manager op zich kon nemen, om het beste eruit te halen voor haar artiest. Daarom klopte Froukje bij mij aan. Het gesprek wat we daarop hadden liet zien wat ik al de hele tijd voelde: er is een gat en volgens mij pas ik daar precies in!”

En dat pakte goed uit! Froukje en Wende waren een mega groot succes, zowel op plaat als live. Merk je dat er meer mensen bij je aan kloppen?

Lacht: “Ik moet zeggen dat ik best moeilijk te verkopen ben! Mensen begrijpen de meerwaarde pas, totdat ze het hebben gehad. Het is een takenpakket dat moeilijker te omschrijven is dan bijvoorbeeld een perspromoter. Maar steeds meer acts snappen het en doen het op deze manier. Ik werk nu op een minder intensieve manier vanuit een adviserende rol voor bijvoorbeeld Dio en Goldkimono. Artiesten die wel met een distributeur werken en daarnaast een eigen team samenstellen. Het is echt een groeiend fenomeen!

Als we het project van Dio nemen: vanaf welk moment stap je dan in?

Dat verschilt dus heel erg. Bij Froukje en Wende ben ik echt al bij de eerste gesprekken over muziek. Over met wie, wanneer en hoe. Dan ben ik intensief betrokken, van de studio tot en met de uiteindelijke tour. Maar bij Dio lag de plaat al klaar, krijg ik die opgestuurd en ga ik met hem nadenken over de beste campagne. Dat was heel leuk, omdat hij zoiets anders had gemaakt dan we van hem gewend waren. Dus dan gaan we samen zitten, nadenken over welke sound hij als eerste introduceert,

hoeveel singles hij moet uitbrengen. Ook probeer ik altijd de artiesten te laten nadenken over het fysieke product, de plaat of cd.

Haakt dit allemaal ook in op wat je in een panel tijdens afgelopen Eurosonic/Noorderslag hebt besproken - labels hebben artiesten nodig, niet andersom?

Ja, zeker. Ik denk dat er dus twee parallelle werelden zijn in de muziek, die allebei legitiem zijn en allebei bestaansrecht hebben, maar die wel allebei heel anders werken. Ik denk dat de grote labels in de regel altijd op zoek zijn naar hits, waar met heel veel passie, toewijding en veel succes aan gewerkt wordt door vele mensen. Ik vind dat zelf minder interessant. Liever werk ik vanuit een team, geleid door een artiest. Vanuit de artiest en hun creativiteit zelf. Ik denk dat artiesten, als ze deze ruimte krijgen, dit dus ook echt zonder label kunnen. Andersom vraag ik me dat af.

Geld is natuurlijk altijd een struikelpunt. Is dat de grote uitdaging?

Het heeft me altijd geïrriteerd dat er altijd heel veel subsidiegeld beschikbaar is voor zogenaamde high culture, maar daar wordt muziek nooit bij geschaard. Het huidige medialandschap helpt ook niet mee. Vroeger was de media er om te signaleren, om te zeggen: 'dit vinden wij heel vet, misschien jullie ook.' Nu lijkt het te zijn omgedraaid naar 'jullie vinden dit allemaal heel vet, dus schrijven wij erover!' Maar toch voel ik altijd juist de drive om die mensen te vinden die wel willen ontdekken. Een festival als Rewire laat mij elke keer zien hoeveel mensen wel willen. De zoektocht naar deze mensen is de uitdaging! Maar ik zou liegen als ik zou zeggen dat een plaat maken niet enorm duur is. Mensen zijn duur, kennis is duur. Daarom moet iedere artiest voor zichzelf kijken wat het beste pad is en zal ik ze ook altijd doorverwijzen naar een label als dit wel passend is!

Kan je me vertellen wat de mooiste ervaring is, sinds je Pollination hebt gestart?

Dat is toch echt met kop en schouders de Froukje campagne. Ik ben zo trots op zoveel niveaus. Ik ben trots dat ze op deze jonge leeftijd al heeft gedurfd die debuutplaat zelfstandig te doen. Ik ben heel trots op het rolmodel dat zij is. Het is zo leuk om naar een jonge vrouw te kijken die muzikaal, stoer en sexy. En ik ben trots dat je in de hele campagne kan zien hoeveel liefde en

aandacht erin is gegaan. En dat het óók nog eens het best verkochte en meest gestreamde album van 2024 is geworden. Dat ze die AFAS shows deed, dat ze op de Alpha stond.

Wat zijn jouw eigen observaties over stereotypen, vooroordelen of misschien juist kansen voor vrouwen -of iedereen die voorheen minder gezien werd- in het muzikandschap?

Ik zie wel echt een enorm verschil. Toen ik vijftien jaar geleden begon, was ik echt vaak de enige vrouw aan tafel. Ik zie nu heel veel meer vrouwen. Ook mensen van kleur, als is dat nog soms echt schrikbarend weinig. Maar ik zie wel dat het aan het veranderen is. De stereotypen zijn wel langzaam aan het wegebben. Ik word zelf vaak nog geïntroduceerd als het persmeisje. Ook met Joya Mooi moet ik er super alert op zijn dat ze als zwarte zangeres niet zomaar onder hiphop of r&b wordt geschaard. Maar als je alleen al kijkt naar de Grammy's, zie je dat female energy echt gigantisch is. Het leukste om te zien, en dat is misschien wel de grootste, vetste verandering: waar je vroeger moest kiezen tussen Britney of Christina, is er nu ineens ruimte. De jongere generatie muzikanten gunnen elkaar om in het licht te staan. Charli XCX geeft zoveel ruimte aan anderen, Wende geeft zoveel ruimte aan anderen. Alle speches van de vrouwen bij de Grammy's gingen over iets dat zoveel groter is dan henzelf. Dat werkt positief naar iedereen, alle genders. Ook mannen werken in een veel veiligere omgeving.

Waar krijg je, met al je ervaring, nog kippenvet van?

Net nog! Die nieuwe John Glacier!

Note van de redactie: nadat dit interview werd gedaan, viel Froukje andermaal in de prijzen. Ze werd Beste Artiest van 2025 op de 3FM Awards. S10 en Froukje wonnen bovendien samen de prijs voor de beste samenwerking van het jaar.

“De jongere generatie muzikanten gunnen elkaar om in het licht te staan.”

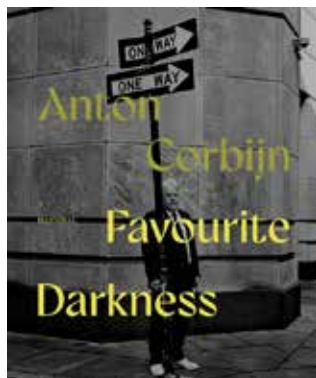

YOUNG THUG

Slime Season 1, 2 & 3

(Warner/300 Entertainment)

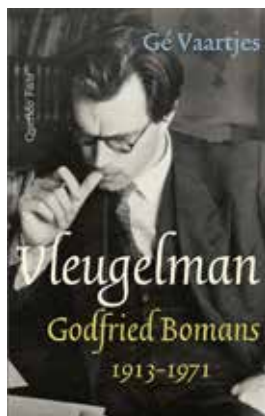
Met samenwerkingen met Drake, Camila Cabello, Dua Lipa, Calvin Harris, Travis Scott en The Weeknd is hiphopartiest Young Thug, ook bekend onder een van zijn vele bijnamen zoals Thugger, Slime, Jeffery of Sex, inmiddels wel een bekende naam en misschien wel superster te noemen. Echter zien liefhebbers van het genre hem als een van de grondleggers van trap en daarmee moderne hiphop. Ondanks dat hij naamsbekendheid won in de scene met zijn mixtape *Barter 6* wist de rapper zich met dit project nog niet helemaal te onderscheiden van collega's die een zelfde muzikale richting kozen, maar met de inmiddels legendarische mixtape series *Slime Season* wist Young Thug een indruk achter te laten waarmee hij zich vestigden als een van de grootmachten in de hedendaagse rapwereld. Op deze mixtapes is Thugger bijzonder creatief en weet hij veel van zijn inmiddels karakteristieke elementen voor het eerst effectief toe te passen. Zijn hoge stem, melodieuze flows, gekke maar grappige adlibs vormen een unieke invulling boven op de keiharde trapbeats. Het gaat het er niet echt om wat hij te zeggen heeft, maar vooral hoe hij dit te zeggen heeft. Met bakken aan energie en een haast speelse verschijning weet hij knaller op knaller neer te zetten en blijven de hooks verrassend goed in je hoofd rondspoken. Drie mixtapes, bestaande uit totaal 48 nummers, in een tijdspanne van ongeveer een halfjaar biedt weinig ruimte voor perfectionisme. Echter betekent dit ook dat alles wat je hoort echt en spontaan is, het is ruw en soms ietwat chaotisch en juist dat geeft het zoveel karakter. Hoewel hij met elke mixtape zijn persoonlijkheid en karakter steeds weer verder ontwikkeld en steeds beter lijkt te worden in zijn zelf gecreëerde blauwdruk uit te werken zijn alle drie de projecten gevuld met absolute klassiekers en vormen ze samen een cruciaal deel van de ontwikkeling van het genre. Welke dan ook je persoonlijke voorkeur heeft, dat je een van deze stukjes hiphop geschiedenis in je kast moet hebben staan is een zekerheid. (Ruben de Melker)

ANTON CORBIJN Favourite Darkness

Muziek liefhebbers kennen onze landgenoot natuurlijk als het visuele brein achter giga acts zoals Depeche Mode en U2, maar ook als filmmaker van de Ian Curtis (Joy Division) biopic en de regisseur van talloze muziekvideo's. Als het boeiend -of zelfs

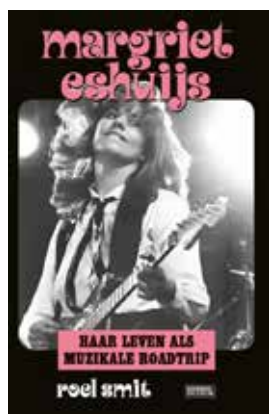
noodzakelijk- is om van iemand de beeldtaal te ontleiden, is het Anton Corbijn wel! Dat is nu gedaan. Een tientallen werken uit zijn archief, dat hij in een goede vijftig jaar opbouwde, vertellen het verhaal en de visie van een groot kunstenaar. Hoe hij de grootheden voor de lens toch kwetsbaar en menselijk wist te maken. Hoe op zoek durfde te gaan naar het donker. Naar melancholie en vergankelijkheid - ook bij sterren die onaantastbaar en onsterfelijk kunnen lijken. In Favourite Darkness, dat ook als exhibitie de wereld over reisde, leren we over hoeveel Corbijn door middel van slechts een stilstaand beeld weet te vertellen, spelend met licht, compositie en perspectief. Verplichte kost voor de Nederlandse muziek-, kunst- en cultuurliefhebber. (Stef Mul)

GÉ VAARTJES Vleugelman

Het duurde even, maar dan heb je ook wat! Vleugelman is een dikke pil, maar hoe kan het ook anders? Het boek is tenslotte al sinds 2000 in de maak. En laten we eerlijk zijn: het leven van de Godfried Bomans verdient niets minder dan een extensief naslagwerk. Dus dook Gé Vaartjes vol geduld en oog voor detail

in het leven van de bewierookte schrijver die diep van binnen altijd een onzeker jongetje is gebleven. In 824 pagina's leren we hoe Bomans opgroeide met faalangst, een gebrek aan liefde en overleden familieleden. We krijgen inzicht in de honderden brieven die hij schreef aan een buitenechtelijke geliefde. Er worden onthullingen gedaan, zoals dat Bomans nooit de biologische vader was van dochter Eva. En zo kunnen we door blijven gaan. Een geweldig en compleet boek over een getroebleerd maar gewaardeerd mens. (Stef Mul)

ROEL SMIT Margriet Eshuijs

Uit de omgeving Zaanstreek-Waterland komen natuurlijk BZN, een heel scala aan volkszangers en het net zo geliefde als gehate palingpop. Maar wie kent Margriet Eshuijs nog? Geboren in een muziekwinkel en al vanaf haar 9e veelvuldig aan het pielen op een gitaar. Dit deed ze overigens met niemand minder dan Hennie

Huisman, met wie ze ook de band Lucifer zou starten. Na jaren zwoegen zonder succes, met slechts een vaste spot in een fout Amsterdamse nachtclub als gevolg, scoorden ze met House For Sale eindelijk de hit die ze altijd toe werden geschreven. Vanaf daar ging het lopen en bleef Margriet met enige regelmaat succesvolle songs schrijven. Bovendien was het -misschien wel door die jaren dat het niet gemakkelijk ging- een absoluut toerbeest geworden. Daarover -en meer- is nu een boek geschreven. En door niet zomaar iemand, maar door een vriend en tourmanager Roel Smit. Hij neemt je mee op een toer langs haar leven. Een leuke inkijk in een onbekender Nederlands muziekverhaal en een mooi eerbetoon aan de inmiddels overleden artiest. (Stef Mul)

FILMS

NOLAN'S NOODKREET

Christopher Nolan vroeg ons vorig jaar allemaal het absolute kwaad dat de streamingdiensten zijn te bestrijden door nog steeds (of weer!) je favoriete films aan te schaffen op DVD en Blu-Ray! Dus, in navolging van Nolan's noodoproep, delen wij hier maandelijks onze tips voor in de DVD-speler...

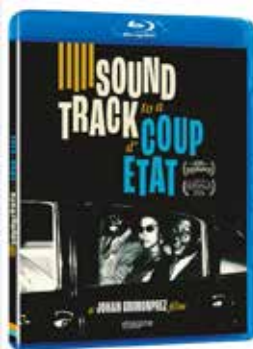
THE APPRENTICE

Regie: Ali Abbasi

Cast: Sebastian Stan, Jeremy Strong, Maria Bakalova

Weinigen konden het geloven, maar het is de professionele oranje blaaskaak toch weer gelukt: met zijn hand op de bijbel trouw zweren aan de inmiddels aardig besmeurde vlag met de sterren. Surrealistisch was

het, om deze film in de bios te zien terwijl tegelijkertijd de zogenaamd beste democratie in de wereld andermaal hun eigen doodvonnis tekende en weer een stapje dichter richting de oligarchie nam. Moeilijk voor te stellen dat het Amerikaanse volk deze film heeft gezien. Of wel? Misschien is het wel de opper-American Dream. Van onzeker jochie met pathologisch liegen als enige echte karaktereigenschap, vooral bang zijn rijke papa teleur te stellen, naar een professioneel speculator die harder roept dat hij geld heeft, dan dat zijn zakken daadwerkelijk zijn. Dan heb je het gemaakt. Waanzinnig spel van Sebastian Stan en Jeremy Strong, die als furieuze advocaat zo mogelijk nog enger is. De absurditeit van Amerika, wat heet, de absurditeit van onze realiteit, geweldig op beeld.

SOUNDTRACK TO A COUP D'ÉTAT

Regie: Johan Grimonprez

Cast: Louis Armstrong, Fidel Castro, Malcolm X, Nina Simone

Heb jij weleens nachten doorgehaald, diep in de krochten van het internet? Dat je maar bleef doorklikken en per ongeluk van Niki Khrushchev naar Louis Armstrong naar Congo naar

de onnavolgbare gevolgen van eeuwenlang kolonialisme bent gegaan. Dat, terwijl er furieuze jazz uit je koptelefoon schalt? Dan is deze documentaire voor jou! Het is een haast koortsachtige montage van archiefbeelden en gedetailleerd naslagwerk. Maar de losse eindjes komen wel degelijk bij elkaar en geven blijk van -andermaal- de ware aard achter vele zaken die we voor lief nemen. Laat de onvermijdelijke politieke inhoud je koud? Kijk dan voor de geweldige jazz!

LA PISCINE

Regie: Jacques Deray

Cast: Alain Delon, Romy Schneider, Jane Birkin

De zon brandde nog nooit zo hard door het witte doek heen. Kleuren waren nooit meer zo warm. Gooi de crème de la crème van de Franse sekssymbolen er nog bij in de mix, en je hebt een van de

heetste zomerfilms aller tijden. Je wilt dit alleen al kijken voor het geweldige Franse meubilair, de sixties mode en natuurlijk de knappe koppen. Het verhaal gaat dat Serge Gainsbourg het idee niet kon verdragen dat zijn muze verplicht moest turen naar Alain Delon en besloot naar de filmset te vliegen om de boel in de gaten te houden. Achter die schone schijn gaat echter een hoop venijn schuil. Primaire menselijke instincten worden op de snijtafel gelegd door regisseur Jacques Deray. Een erotische charade die nog ieder jaar geboekt wordt in de filmzalen en kan rekenen op eervolle verwijzingen of remakes van de huidige generatie tegendraadse filmmakers zoals Luca Guadagnino. Must have, nu weer verkrijgbaar op dvd en blu-ray! (Stef Mul)

GLADIATOR II

Regie: Ridley Scott

Cast: Denzel Washington, Connie Nielsen, Pedro Pascal, Paul Mescal

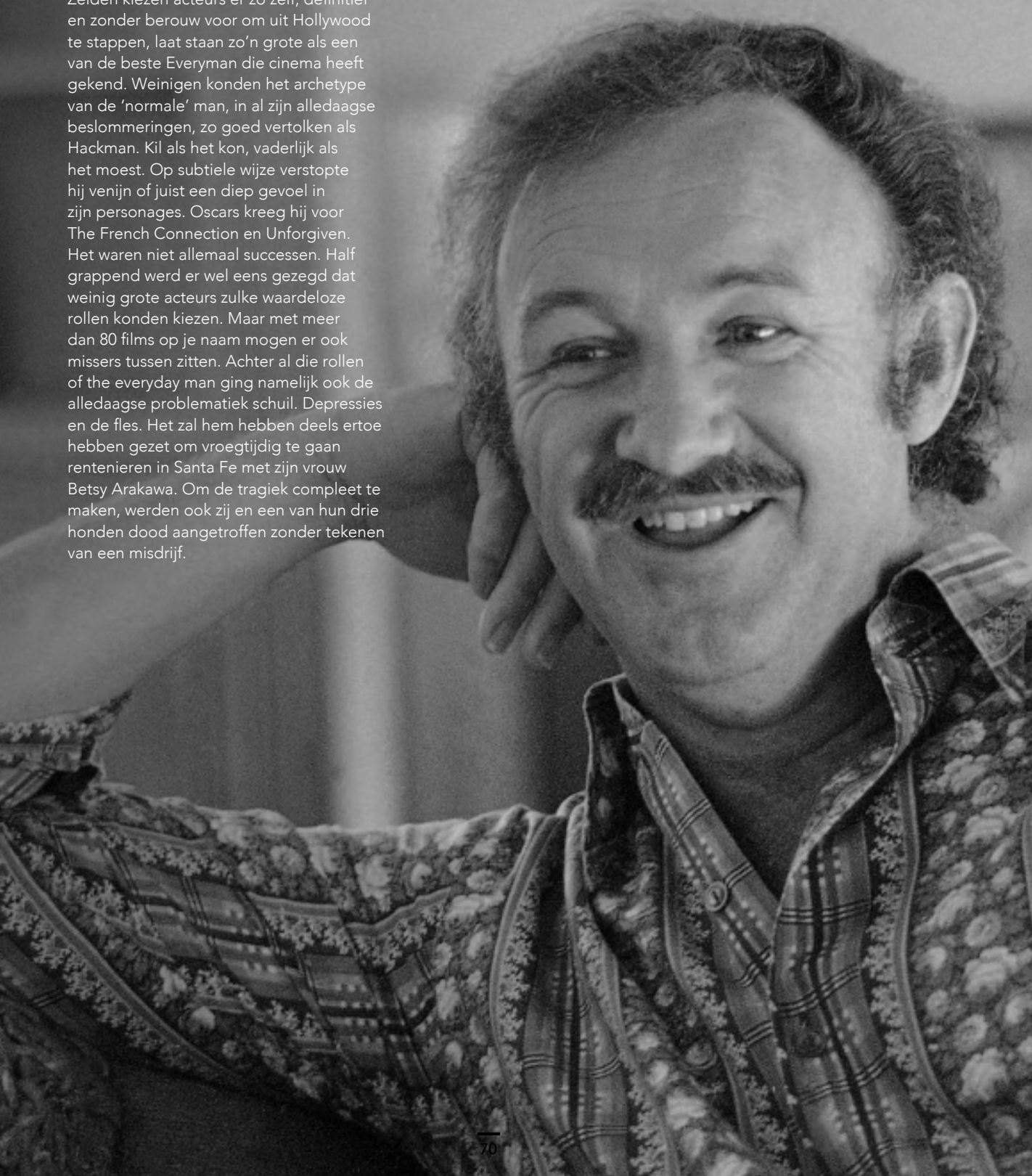
Plotseling kwam daar de opvolger van de klassieker uit 2000. Eentje die nog altijd aan het einde van het jaar in menig huishouden wordt gekeken. We keren terug naar het Romeinse rijk, dat langzaam aan haar eigen hedonisme en

veroveringsdrang onderuit dreigt te gaan. Gelukkig zijn daar nog altijd de gladiatorengevechten om het volk mee af te leiden. Regisseur Scott, die met Alien ooit liet zien dat minder toch echt meer kan zijn. Nu gaat hij grootser dan ooit, met bavianen, haaien en hele schepen in het Romeinse theater. (Stef Mul)

In Memoriam

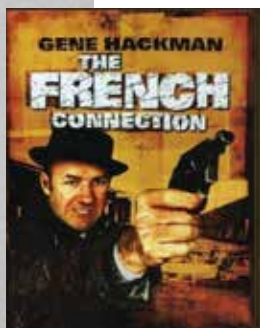
Gene Hackman (1930 - 2025)

Plotseling kwam het nieuws binnen van een abrupt en, wat lijkt op, een zeer onfortuinlijk einde aan prachtige, rustige jaren in het leven van Gene Hackman. Zelden kiezen acteurs er zo zelf, definitief en zonder berouw voor om uit Hollywood te stappen, laat staan zo'n grote als een van de beste Everyman die cinema heeft gekend. Weinigen konden het archetype van de 'normale' man, in al zijn alledaagse beslommeringen, zo goed vertolken als Hackman. Kil als het kon, vaderlijk als het moest. Op subtiele wijze verstopte hij venijn of juist een diep gevoel in zijn personages. Oscars kreeg hij voor *The French Connection* en *Unforgiven*. Het waren niet allemaal successen. Half grappend werd er wel eens gezegd dat weinig grote acteurs zulke waardeloze rollen konden kiezen. Maar met meer dan 80 films op je naam mogen er ook missers tussen zitten. Achter al die rollen of the everyday man ging namelijk ook de alledaagse problematiek schuil. Depressies en de fles. Het zal hem hebben deels ertoe hebben gezet om vroegtijdig te gaan rentenieren in Santa Fe met zijn vrouw Betsy Arakawa. Om de tragiek compleet te maken, werden ook zij en een van hun drie honden dood aangetroffen zonder tekenen van een misdrijf.

3 FILMTIPS

(voor de Muziek liefhebber)

FRENCH CONNECTION (1971)

William Friedkins actie vehikel, van grote invloed op David Fincher en favoriet van Akira Kurosawa, was tevens de absolute doorbraak van Hackman. De rol was hem op zijn lijf geschreven - herkenbaar maar toch stoerder en harder dan de gemiddelde mens. Vaak wordt de film geroemd voor de ingenieuze car chase. Bij zo'n filmisch kunststukje hoort dan ook een flitsende soundtrack die de snelheid, rauwheid en tijdgeest kan bijbenen. Trompettist Don Ellis verzorgde de groovy jazzfunk, vol zware blazers, orgeltjes en zelfs her en der een synthesizer, die de film nodig had. Legendarisch.

MISSISSIPPI BURNING (1988)

Bikkelhard, hartverscheurend en -voor die tijd- een absolute eye opener. Gene Hackman en Willem Dafoe spelen twee FBI-agenten die in het zuidelijke Amerika van de jaren 60 onderzoek doen naar racistische moorden. Inmiddels weten we de schaal waarop dit nog plaatsvond, maar de manier van filmen en het acteerwerk is nog altijd bekklijvend. De muziek draagt daar aan bij, met ontroerende nummers van onder andere Mahalia Jackson, Vesta Williams en Lannie McBride, allemaal naadloos verweven in scènes uit de film.

THE ROYAL TENENBAUMS

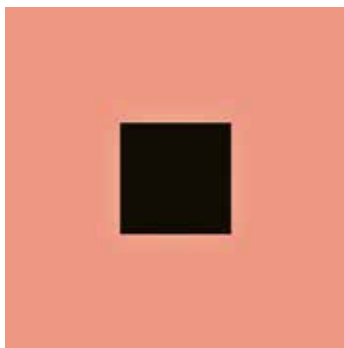
Een van de laatste rollen van de meester, voordat hij met filmpensioen ging om te gaan schrijven en kuieren op zijn landgoed in Santa Fe. En wat voor één! Hackman, ofwel vader Royal Tenenbaum, simuleert een ziekte om zijn kinderen en familie weer bij elkaar te krijgen. Dat ontsteekt in een kleurrijk schouwspel vol kneuterige idioterie, zoals alleen regisseur Wes Anderson kan. En zoals het een echte Anderson betaamt, gaat dat gepaard met niet alleen originele score, maar ook een verzameling poprock songs uit de jaren 60 tot in de 90s! Een feestje alle kanten op en een waardige afsluiter van een geweldige carrière.

TIMOTHEE CHALAMET
A Complete Unknown (OST)
(Sony Music)

Van een biopic over de eerste artiestenjaren van Bob Dylan mag je verwachten dat de Dylanologen over elkaar heen vallen om de kleinste details op waarheidsgetrouwheid te bespreken, maar ondanks dat regisseur James Mangold zich enkele, overigens door hemzelf ook aangegeven, artistieke vrijheden permitteerde, is *A Complete Unknown* verrassend goed ontvangen. Zeker niet in de laatste plaats door de uitstekende vertolkingen van hoofdrolspelers Timothee Chalamet (Dylan), Edward Norton (Pete Seeger) en Monica Barbaro (Joan Baez). Verrassend, omdat al snel bleek dat er van de acteurs ook verwacht werd dat ze de zangpartijen voor hun rekening namen. De soundtrack wordt dan ook met name bevolkt door Chalamet's vertolkingen, aangevuld met een enkele song van de andere twee en van Boyd Holbrook's Johnny Cash rol. Chalamet valt verstandig genoeg nergens in de valkuil om van Dylans stem een pastiche te maken, en weet zowel zijn vroeg akoestische werk als zijn eerste elektrische nummers geloofwaardig en vol vuur te brengen. Het misverstand dat de echte Dylan niet zou kunnen zingen wordt juist gelogenstrafd doordat Chalamet wegblijft van de unieke ironische knauw die het in andere handen dan die van Bob tot een parodie zouden maken. Edward Norton heeft hoorbaar plezier in zijn rol als hij de oude traditional Wimoweh vertolkt en Monica Barbaro heeft een verbluffende Joan Baez in huis, waarvoor je toch een behoorlijk bereik bij elkaar gespaard moet hebben. De film laat de mystiek rond Dylan intact, is zeker niet kritiekloos (*You're Kind Of An Asshole, Bob...*), maar wel vooral een liefdevolle blik op een periode en een genie die wonderbaarlijk bij elkaar pasten. En de soundtrack doet ook daar uitstekend verslag van. (Jurgen Vreugdenhil)

Bon Iver - SABLE, fABLE

Een nieuwe Bon Iver is altijd iets om naar uit te kijken. Justin Vernon begint met SABLE, fABLE aan Bon Ivers volgende hoofdstuk: de epiloog. SABLE, fABLE, dat op 11 april uitkomt op Jagjaguwar, is een liefdesverhaal met weelderige, stralende popmuziek. Terwijl de plaat begint met de kwetsbare ontlading van de drie nummers tellende EP SABLE, die we najaar 2024 al konden horen, maakt het drieluik naadloos plaats voor een nieuwe saga van negen nummers waarin één persoon twee wordt, duisternis verandert in zalmkleurige schoonheid en verdriet transformeert in ongebreidelde vreugde. Waar SABLE, een spaarzame en eenzame afrekening is met een pijn die het verleden lang heeft gedefinieerd, kijkt fABLE uit naar een levendige toekomst vol licht, doel en mogelijkheden: een partner, nieuwe herinneringen, misschien een gezin.

Sam Akpro - Evenfall

Een van de meest intrigerende nieuwe namen uit het Engeland! Van rock tot jazz, van dub tot noise. Het is het hele palet van de Britse buiten- en binnenstad. Rauw, visceraal. Sam Akpro maakt muziek die beladen en intens voelt, maar toch ook wonderschoon kan zijn. Hij groovert, hij croont. Hij durft stiltes te laten vallen of juist ruis te maken! Sam Akpro is net zoveel J Dilla als Sonic Youth. "The musician continues to push against sonic boundaries, melding together jagged rhythms with dizzying guitars to produce something entirely unique," schrijft DIY. Album van het jaar materiaal.

SPELLING - Portrait Of My Heart

Op Chrystia Cabrals vierde album als SPELLING

transformeert de Bay Area-artiest haar bejubelde avant-popproject in een spiegel. Cabrals teksten voor Portrait of My Heart pakken liefde, intimiteit, angst en vervreemding aan, waarbij ze de allegorische benadering van veel van haar eerdere werk inruilt voor iets dat op haar menselijke hart is gericht. De thematische directheid van het album wordt weerspiegeld in de arrangementen, waardoor het tot nu toe het scherpste en meest directe SPELLING-album is. Van het donkere minimalisme van haar vroegste muziek tot de weelderig georkestreerde progpop, van The Turning Wheel uit 2021 tot deze nieuwe energieke expressie van haar creatieve geest, Cabral heeft keer op keer bewezen dat SPELLING kan zijn wat ze maar wil.

Valerie June - Owls, Omens, And Oracles

Elders in dit blad lezen we al dat ze aan Sunny War's nieuwe plaat een mooie bijdrage levert. Maar gelukkig vond ze ook de tijd om aan een eigen nieuwe plaat te werken. Owls, Omens, And Oracles laat een artiest horen die volledig tot wasdom is gekomen. We horen haar indie roots, maar ook haar rootsy invloeden. We horen vocalen van The Blind Boys of Alabama, er komen stukken van haar eigen boek Maps For The Modern World in voor. Het is speels en spiritueel. Valerie June laat ons horen hoe ze is gegroeid en inspireert iedereen mee te groeien.

BINNENKORT BINNEN

14 maart Love3less - Chief Executive Officer
Mad Season - Above
Talk Talk - The Very Best Of Talk Talk
Throwing Muses - Moonlight Concessions
Bambara - Birthmarks

21 maart Tina Turner - Private Dancer
Selena Gomez & Benny Blanco - I Said I Love You First
Vijay Iyer & Wadada Leo Smith - Defiant Life
Phil Cook - Appalachia Borealis
Young Widows - Power Sucker

28 maart Sam Akpro - Evenfall
Elephant - III
Lucy Dacus - Forever Is A Feeling
Genesis - The Lamb Lies Down On Broadway
The Smile - Don't Get Me Started/Instant Psalm Remix
Mumford & Sons - Rushmere
Destroyer - Dan's Boogie
Deafheaven - Lonely People With Power
Bryan Ferry - Looste Talk
Cactus Lee - Cactus Lee
SPELLLING - Portrait Of My Heart
Unrest - Perfect Teeth (30th Anniversary Edition)
Alison Krauss & Union Station - Arcadia

4 april Marlon Williams - Te Whare Tiwekaweke
Ethel Cain - Preacher's Daughter
Djo - The Crux
DJ Koze - Music Can Hear Us
SYML - Nobody Lives Here
Black Country, New Road - Forever Howlong
Elton John & Brandi Carlile - Who Believes In Angels?
L.A. Witch - Doggod
Scowl - Are We All Angels
Sleigh Bells - Bunky Becky Birthday Boy
The Waterboys - Life, Death and Dennis Hopper

11 april Various - Chet Bake Re:imagined
Marathon - Fading Image
Epica - Aspiral
Valerie June - Owls, Omens, And Oracles
Smashing Pumpkins - Siamese Dream (Red Vinyl)
Bon Iver - SABLE, fABLE
Ken Carson - More Chaos
Röyksopp - True Electric

18 april Beirut - A Study of Losses
Julien Baker & Torres - Send A Prayer My Way
Quickly, Quickly - I Heard That Noise
Tunde Adebimpe - Thee Black Boltz

25 april Blur - The Magic Whip
Viagra Boys - Viagr Boys
Emma-Jean Thackray - Weirdo
D4vd - Withered
Imagine Dragons - Reflections
Sumac & Moor Mother - The Film

charli XCX

brat and it's completely different but also still brat
reworked album

+ gratis slipmat!

BESTEL VIA PLATOMANIA.NL

70 JAAR CONCERTO, DE VERHALEN...

Zoals we in het vorige nummer blij mochten verkondigen, vieren we dit jaar de 70e verjaardag van Concerto in de Utrechtsestraat. 70 jaar lang grammofonplaten, cd's, dvd's, boeken en nog meer platen verkopen. We vroegen jullie om ons wat persoonlijke verhalen toe te sturen...

Eelco Janzen

Dit jaar word ik ook 70 jaar en dat scheidt wel een band. Ik kom in Concerto sinds 1968, in het begin alleen voor singles want mijn zakgeld was nog niet groot genoeg voor LP's. En dat betekende lang luisteren/draaien en wikken en wegen voordat ik ging afrekenen. Soms bij Bep achter de kassa. Mijn eerste singles waren onder andere nederlandse persingen van The Doors waarvan ik nu een singles verzameling van ongeveer 240 exemplaren heb. De winkel was nog met kleine pick-upjes aan de zijkant en nog geen koptelefoons maar "luisterhoorns". Er was een trapje naar beneden waar o.a. de jazz platen stonden en volgens mij twee (of drie ?) luistercabines, waar je slechts drie platen mee mocht nemen om te luisteren. Mijn eerste LP kocht ik er, dat was "Crusade" van John Mayall's Bluesbreakers en dat zal 1969 geweest zijn toen ik van de "britse-blanke-blues" was. Met groepen als John Mayall's Bluesbreakers, de oude Fleetwood Mac, Chicken Shack en Alexis Korner. Die smaak veranderde sterk toen ik bij Concerto in 1970 mijn eerste LP van The Mothers of Invention kocht (Burnt Weeny Sandwich). In december dat jaar kon ik naar een concert van the Mothers (samen met mijn grote broer want ik was pas 15 jaar) in het Concertgebouw, was dat het begin van een levenslange verzamelwoede. Van Zappa/Mothers heb ik nu een collectie met bijna 2400 geluidsdragers. Tegenwoordig kom ik minstens 1 keer per week in de winkel en hoop dan natuurlijk mooie collector's items te vinden. Verder kom ik er natuurlijk ook wel vaker verzamelaar-"concullega's" tegen en dat is vaak een fijne sociale activiteit. Ik hoop deze hobby nog lang te mogen volhouden.

Paul Langenhoff

Voor mij waren er eind jaren 70 de twee platenzaken die ertoe deden: Boudisque en Concerto. En Concerto is er na al die jaren nog steeds - en alleen maar groter geworden. Eind jaren zeventig was ik een frequent bezoeker. Ik wilde nieuwe muziek ontdekken die niemand nog kende. Maar hoe zoek je nieuwe muziek en onbekende artiesten in een tijd zonder computers, digitale zoekmachines? De platenzaak in en muziek luisteren! Maar in het wilde weg steeds platen beluisteren? Daar wordt het personeel ook niet blij van. Als het rustig was, kwam je ermee weg en kreeg je vaak nog goede tips ook. Een andere manier van zoeken had ik bedacht door op de hoes van de elpee af te gaan. Criteria waren: artiest moest erg lang haar hebben, de nummers moesten lang zijn, en de hoes psychedelisch. Zo heb ik veel bijzondere bandjes leren kennen. Het was dus altijd een feest om naar Concerto te gaan, snel vol spanning om te kijken wat ik gevonden had. Vijftig jaar later kom ik er nog steeds met hetzelfde gevoel. Nu wat meer gericht zoeken, maar nog steeds zit het oude gevoel er ook nog in. Ik kijk of de hoes mij aanspreekt, of er lange nummers op staan en dan blind de cd aanschaffen. Ondanks het verstrijken van de jaren zitten er nog steeds dezelfde gewoontes in. Concerto is dan ook als thuiskomen in een vertrouwde omgeving, terug én meegegaan in de tijd!

Vinden jullie jazz maar ingewikkeld gepiel of geestdodend geneuzel? Op zoek naar iets meer fuzzy gitaren, hoekige ritmes en straight-forward songwriting? Ook dan kan je natuurlijk bij onze winkels terecht. In een recente batch topplaten vonden we onder andere deze pareltjes voor in de aanbiedingenbak.

PERFUME GENIUS €14,99
Ugly Season

De muziek van Ugly Season werd geschreven voor choreografe Kate Wallich's meeslepende dansstuk, *The Sun Still Burns Here*. Perfume Genius, het alter ego van Michael Alden Hadreas, mocht de muziek maken. Zijn expressie van queer identity, extase gemengd met pijn, hoop en heling, is de ideale muzikale compagnon voor dans. Maar ook voor een korte film, die ook werd gemaakt. Het laat het multi-talent van Perfume Genius zien. Ugly Season kreeg niet voor niks een 8,6 op Pitchfork.

JENNY HVAL €12,99
Classic Objects

De Noorse schrijver/singer-songwriter Jenny Hval timmert al jaren aan de weg. In de jaren 90 eerst als zangeres voor een gothic metal band, later als Rockettothesky en vanaf 2011 onder haar eigen naam. Een lange adem dus. Dat werpt z'n vruchten af, want met ieder album groeide ze tot haar eigen unieke muzikale persoonlijkheid. Vanaf *Apocalypse, Girl* (2015) is iedere plaat een must-have voor de audio-avonturier. Zeker ook *Classic Objects*. De plaat "bewandelt de grens tussen kunst en menselijkheid, tussen natuur en fabricage, tussen het reële en het conceptuele" (*DIY Magazine*). Nou, als dat niet klinkt als een kunstwerk, weten wij het ook niet meer.

THE SMITHS €19,99
Hatful Of Hollow

Over kunstwerkjes gesproken: alles van The Smiths kan je zonder twijfel ophangen in een museum. De meesters van het melodrama en de melancholie hebben geen slechte platen. Vind je het daarom moeilijk om te kiezen welke je wil, kan je altijd voor hun eerste compilatiealbum gaan. *Hatful Of Hollow* is bovendien niet slechts een heruitgave van de hits, maar bevat een hele fijne eigen selectie aan sessies en B-sides. De BBC-opnames van *What Difference Does It Make?* klinkt zwaarder en rauwer dan de studioversie, de Jensen-sessie van *You've Got Everything Now* is trager en melancholischer, en de Peel-versie van *Back To The House* is akoestisch. Ook als je de studiotopplaten hebt, moet je deze gewoon halen!

THE XX €16,99
Coexist (10th Anniversary Edition)

The xx's self-title debuut was er eentje nagenoeg onmogelijk om te evenaren. Zo eentje die een nieuw geluid presenteerde waar de wereld nog niet van wist dat ze ernaar verlangde. Verrassend en vertrouwd tegelijkertijd. Op *Coexist* bouwen ze voort op dat geluid. Waar mogelijk, keerde ze nog meer naar binnen. Ingetogen maar dynamisch. Dat is the xx. Deze 10th Anniversary Edition is een clear vinyl en in die-cut hoes.

Houd platomania.nl en onze nieuwsbrief in de gaten voor nieuwe toevoegingen aan dit lijstje!

ALL THAT JAZZ IN DE SALE

Vorige maand hadden we al wat absolute klassiekers in de jazz voor ouderwets lage prijzen op een rijtje gezet. Maar geloof ons: dat was slechts het topje van de ijsberg. Inmiddels zijn er een paar tientallen meer binnengekomen: Acoustic Sounds (Impulse & Verve), Tone Poets (Blue Note) en andere prachtige reissue series van de oudere (en nieuwe) jazz labels. We zetten een paar tips onder elkaar, maar houd vooral platomania.nl en onze nieuwsbrief in de gaten voor nieuwe toevoegingen aan dit lijstje! (Ps. sommige titels gaan echt snel, dus twijfel geen moment!)

ALICE COLTRANE €19,99

Journey In Satchidananda

De absolute wonderplaat van Alice Coltrane, wier discografie toch al niet mals is. Ze draagt natuurlijk met trots de naam van haar overleden man en jazzicoon John Coltrane. Maar ook in geluid doet ze zijn pionierswerk eer aan. Journey In Satchidananda is spiritueel beladen. Alice rouwt, maar ze roept tevens op tot saamhorigheid en universele liefde. Met haar hemelse harp, een cadeau van haar man vlak voor zijn dood en sindsdien het centrale punt van haar creativiteit, scheidt ze een landschap dat niet van hier is. Journey In Satchidananda is als het noorderlicht dat op je neerdaalt in het hart van de Sahara - zo onwaarschijnlijk, ongelofelijk mooi.

ELLA FITZGERALD & LOUIS ARMSTRONG €17,99

Ella & Louis Again

Het waren twee van de meest distinctieve stemmen in hun tijd (en aller tijden). En alleen dit duo weet zelfs van een moetje van het label, in de kern ontworpen om vooral veel geld te verdienen aan de vocale jazz equivalent van een Marvel team up, alsnog een dot van een jazzplaat opleverde. Ella & Louis Again is een dubbelplaat en daarmee een half uur langer. Ze vonden zelfs de ruimte om nog meer te meanderen met nummers van 7 minuten of langer! Daardoor klinkt het nog meer alsof je bij de twee aan de eettafel zit, al jammend met Oscar Peterson op een piano in de hoek van het huis. Product van de markt of niet: het is meer Ella en meer Louis, dus meer beter!

NINA SIMONE €19,99

Pastel Blues

Een jaar nadat ze haar pen inzette voor een van de meest beklievende protest songs uit de toch al roerige jaren 60, kwam Pastel Blues uit. Werd de single van Mississippi Goddam (Mississippi *%??*&%) nog gecensureerd, nam Simone vanaf dat moment nooit meer een blad voor haar mond. Ze opent het bal met een bluesy spiritual, slechts een klap en haar beklievende stem. Vanaf dat moment is Pastel Blues bezielend, wanhoop en kracht. Met haar versie van Strange Fruit, Billie Holiday's protestnummer avant la lettre, en het generaties overstijgende Sinnerman als absolute hoogtepunten.

**DEZE TITELS EN MEER JAZZ VIND JE BIJ CONCERTO & DE PLATOWINKELS.
KOM LANGS OF SCAN DEZE CODE!**

PHAROAH SANDERS €17,99

Black Unity

O, hadden we nog niet verteld dat Pharoah Sanders wordt genoemd op de hoes van Alice Coltrane's Journey In Satchidananda? Pharoah was dan ook The Son, als John Coltrane The Father was. Zo klinkt ook door op Black Unity. Een nummer van 37 minuten, in al zijn gelaagdheid uitgesmeerd over kant A en kant B. De Pan-Afrikaanse instrumentatie en composities vertellen het verhaal van de zwarte cultuur in al haar verschillende vormen. Van iedere mens en voor de aarde. Of zoals in de woorden van Shabaka Hutchings: "Het lijkt alsof de muziek zowel uit de lucht als uit de aarde komt, even boven als beneden."

COLEMAN HAWKINS & BEN WEBSTER €19,99

Coleman Hawkins Encounters Ben Webster

Twee titanen met de tenorsaxofoon! De een ritmisch ongeëvenaard (Hawkins), de andere met zoveel finesse en nuance (Webster). Of zoals David Murray ooit beeldend beschreef: "Coleman Hawkins speelt alsof 'ie vecht met een hakbijl, Ben Webster alsof hij vecht met een veertje!" Ook hier Oscar Peterson achter de piano en de gitaar van Herb Ellis maakt de blues compleet. Dat de twee heren op de hoes hun wortels in de Midwest hebben, spat er dan ook vanaf.

CHARLES MINGUS €19,99

Pre-Bird

A feather drifts and falls. Drifts and falls as it is. Blown and carried by the winds of over a billion years ago. Dat schreef Charles Mingus voor Charlie Parker. Het is geen groot geheim dat Parker, naast de ontwikkeling van jazz, van levensbelang was voor Mingus. Nog voor hij goed en wel als bandleider te boek stond, verdiende hij zijn schrale centen door in Bird's liveformaties te spelen. Mingus had ook een uitgesproken mening over de invloed op de ontwikkelingen van het genre door zijn grote vriend en held. Op Pre-bird, een half decennium na de dood van Parker uitgebracht, bezocht hij zichzelf en zijn composities voordat hij in aanraking kwam met de saxofonist.

KAMASI WASHINGTON €12,99

Become (Music From the Netflix Original Documentary)

We kennen Kamasi Washington natuurlijk van zijn gigantische geluid, grote bands vol zangkoren en langereke composities. Maar toen hij werd gevraagd om de documentaire over Michelle Obama van het juiste klankpalet te voorzien, gooide hij het over een andere boeg. Korte stukken, ingetogen opnames en een kleine kamer geluid. Lichte latin ritmes en easy tune accenten. Wat wel is gebleven? Zijn geweldige oor voor melodielijnen die nog steeds veelal met meerdere blazers en wijd scala aan instrumenten. Tuurlijk, er zullen fans zijn die dit te uitgekleeft vinden. Wel benieuwd naar Kamasi Unplugged en zonder gewaad? Dan ga je ook dit prachtig vinden!

THE COMET IS COMING €14,99

Hyper-Dimensional Expansion Beam

De bandnaam en albumtitel spreken boekdelen: deze muziek is buitenaards, soms alleen te begrijpen als je bent afgestudeerd in de hogere wiskunde. Waar Shabaka inmiddels zijn saxofoon aan de wilgen heeft gehangen om steeds aardser te werk te gaan, met hout in plaats van al dat koper, was The Comet Is Coming zijn uitblaasklep (letterlijk) voor zijn kosmische overpeinzingen. Furieus zijn de synthesizers, dreunend zijn de drums en donderend is natuurlijk Shabaka's saxofoon. Muziek om mee naar andere sterrenstelsels te reizen. Het is duimen dat Shabaka ooit weer deze groep bij elkaar verzamelt, want hun drie langspelers zijn ongeëvenaard.

RECORD STORE DAY 2025 IN DE PLATO'S EN CONCERTO

Zaterdag 12 april stromen platenzaken over de hele wereld vol om te kijken wat voor speciale releases ze dit jaar kunnen scoren. Ook voor ons is de Internationale Dag voor de Platenzaken ook weer spannend: welke releases krijgen we binnen en hoeveel? Waar we wel invloed op hebben? Een super vette line-up op onze kleine podiumpjes! We lichten een paar uit waar wij niet op kunnen wachten...

Rico (Plato Deventer, Plato Apeldoorn, Plato Zwolle)

Zwolse rapper Rico doet een mini-tour door het oosten. Zijn werk met Opgezwolle staat natuurlijk op eenzame hoogte, maar we zijn blij dat Rico weer steeds meer aan het spitten is. Niemand schrijft teksten zoals hij. Woorden geeft hij tegenwoordig ook aan zijn ervaringen met verslavingen. Met *Mijn Eigen Wereld: Het Gefreakte Leven van Phreako* Rico heeft hij nu echt alles op papier kunnen zetten. Het hoofd is nu echt vrij voor nieuwe muziek (hopen we). Kom supporten - hij verdient het!

Astronaut (Plato Groningen)

Een RSD-hijack a la Taylor Swift? Astronaut flikt het mogelijk gewoon. Precies een week ervoor brengt singer-songwriter Pelle Bast namelijk *De Lucht* uit, een nieuw album vol 'compromisloze Nederlandstalige liedjes'. En dat slechts een jaar na zijn geweldige debuut *Eeuwig Voor Een Tijdje*. Met songtitels zoals *Jij zou beginnen met de seks vandaag* greep hij al jaren geleden onze aandacht. We bleven voor de prachtig gelaagde muziek die zijn scherpe tekst vergezelt. Dit willen jullie zien - en dan koop je meteen zijn nieuwe album.

Hiigo (Plato Rotterdam)

Onze nieuwe zaak valt met de neus in de boter, zo kort na de opening alweer een dag om gewoon weer een feestje te vieren! Er wordt op het moment van schrijven dan een podium gebouwd, speciaal voor dit soort gelegenheden. Op Record Store Day mogen de speakers en PA meteen aan de slag, want er staat een mooi lijstje artiesten klaar. Een daarvan is Hiigo, *Luistertrip* in dit nummer van de Mania. Wat je ervan kan verwachten? Blader terug naar de desbetreffende recensie! We weten dat ze live zo mogelijk nog beter zijn!

BUG (Concerto Amsterdam)

In de vorige Mania sierde BUG al op onze GESPOT pagina. We konden niet anders na zijn Eurosonic én Platosonic show. We waren dan ook niet verrast toen we zagen dat hij werd uitgeroepen tot Record Store Day Talent van dit jaar. Elk optreden van hem is er een op zich - en dat is maar goed ook, want er zou geen concertzaal meer over blijven. We kunnen niet wachten om te zien wat hij naar Concerto brengt en kunnen alleen maar hopen dat er nog iets overeind blijft staan...

RSD INSTORES

Meer info en updates van de verschillende line-ups vind je op www.platomania.nl.

Concerto

12.00 Lucas Hamming
12.45 L.A. Sagne
15.00 Bug
16.00 Parker Fans
17.00 Sven Hammond band
18.00 of 11.00 Linda (zonder Roos), Jessica

Plato Groningen

12.00 Wies
13.00 Cashmyria
14.00 Burning Dixie
15.00 Astronaut
16.00 Mayte
17.00 Taxi Taxi

Plato Deventer

12.00 Primaat
13.00 Taxi Taxi
14.15 Rico
15.00 Seewolf

Plato Apeldoorn

12.00 Rico
14.00 Diggy Dex
16.00 Bad Luck Baby
17.00 I Am Oak
18.00 Awkward I
18.45 Wies

Plato Zwolle

11:00 Blaudzun
12:00 Robin Scherpen
13:00 Seewolf
14:00 The Shells
15:00 Primaat
16:00 Wies
17:00 Rico

Plato Rotterdam

10.00 Diggy Dex
11.00 Bongloard
12.00 Charlot
13.00 Hiigo

PLATO ROTTERDAM IS GEOPEND!

Op vrijdag 28 februari was het zo ver: de opening van onze nieuwe winkel in Rotterdam. Een lange leegte die eindelijk werd opgevuld met een bruisende dag vol blije gezichten, vette muziek, speciale deals, nieuwe en oude ontmoetingen.

De kop is eraf!
Rotterdam, we zijn klaar voor jullie!
Vanaf heden kunnen jullie dagelijks terecht aan de
Nieuwe Binnenweg 13.

BESTEL NU OP WWW.PLATOMANIA.NL

NO RISK DISC

CINDY LEE
Diamond Jubilee

GRAND CRU

DARKSIDE
Nothing

ICHIKO AOBA
Luminescent Creatures

LUISTER TRIPS

ARCHITECTS
The Sky, The Earth & All
Between

BDRMM
Microtonic

DROOM DIT
Het Hart Bestaat Niet
En De Rest Ook Niet

NEAL FRANCIS
Return To Zero

HIIGO
Leven In De Leegte

JASON ISBELL
Foxes In The Snow

THE LIMINANAS
Faded

THE MURDER,
CAPITAL
Blindness

PANDA BEAR
Sinister Grift

RECORD STORE DAY

12 APRIL 2025

RECORDSTOREDAY.NL

